

Đã Võ Phi Hùng (Quê Hồ Petrus Ký 1873-74) tặng Huỳnh Chiêu Bông, cha Khắc Sách Xưa Quán Ven Dương

Asia aux
+ HQ
1104
P57

Giải phẩm Phụ Nữ ngày mai Xuân 73

Chúc Mừng
Năm mới

Lời đầu năm Xuân Quý Sửu, Xuân Hòa Bình

Trời đất cựa mình, thiếu quang bóng rọi, cỏ hoa đỏ thắm, cảnh vật vui tươi. Mỗi năm xuân đến một lần. Xuân ban cho ta một nguồn sinh lực trong nắng ấm gió hòa. Xuân giúp cho ta đẩy nhựa sống để tranh đấu và chiến thắng ở ngày mai.

Ngót phần tư thế kỷ, nước ta sống trong khói lửa, từ đệ nhị thế chiến đến nay, không nhân dân quốc gia nào đau khổ bằng nhân dân Việt Nam, mà cũng không nhân dân quốc gia nào, gan lỳ, mặt lớn, giỏi chịu đựng gian khổ, giàu tinh thần tranh đấu bằng nhân dân Việt Nam.

Hòa bình bao giờ đến với đất nước? Mỗi lần xuân là mỗi lần hy vọng. Xuân Quý Sửu này, dám chắc không còn ở mãi trong hy vọng mà là cái xuân thật hiện hòa bình.

Chiến tranh đã kéo dài quá kỷ lục, không còn thề kéo dài nữa. Chiến tranh đã bao lần bạo phát với những cường độ tột cao, bây giờ không còn thề dựa vào đâu mà bạo phát nữa.

Hướng chỉ trên mặt địa cầu, không một quốc gia, dân tộc nào không kêu gọi hòa bình, không mong mỏi nó mau mau đến với Việt Nam, để cho thế giới cùng sống chung, hưởng chung, vui chung và cùng tiến chung...

Dức Giáo hoàng đã chẳng từng vì chiến tranh Việt Nam mà khóc đó ư?

Nga, Trung Cộng, Pháp, Anh v.v..., đã chẳng từng lên tiếng yêu cầu chấm dứt chiến tranh Việt Nam ư?

Ngọn gió hòa bình đã được toàn thế giới nhân loại hợp sức lại thổi lên, thì không một lực lượng nào ngăn lại được.

Hòa bình! Hòa bình! Không còn thề nói là sẽ đến trong nay mai, mà phải nói là nó đến ngay, nó đến với ta đầu xuân Quý Sửu này.

Một vấn đề quan trọng được đặt ra đây là sau thời kỳ chiến tranh, đến thời kỳ kiến thiết, hay nói: «kinh tế hậu chiến».

Đoàn kết thì sống. Chia rẽ thì chết. Tất cả các đoàn thể, các chính đảng các giáo phái và các giới, các ngành, hãy cùng nhau hợp tác, thống nhất tinh thần, tập trung lực lượng, mới mong cạnh tranh sinh tồn với các nước ngoài.

Có người lo rằng chiến tranh chấm dứt giữa Mỹ—Bắc Việt còn Nam Việt và Bắc Việt có thể bắt tay nhau, thỏa thuận trên một nguyên tắc nào không?

Sự lo ngại ấy, không phải không lý do. Nhưng chúng ta nên nghĩ rằng Mỹ muốn đối đầu với Bắc Việt được dễ dàng, thuận tiện, T.T. Nixon không tiếc công của, giao thiệp với Nga, Hoa, Bắc Việt với Nam Việt, cùng chung một ngôn ngữ, một giống nòi, có gì khó khăn mà không giải quyết nổi. Điều chúng tôi mong muốn là một nền hòa bình vĩnh viễn, chứ không phải tạm thời.

Tiền đồ xữ sở sáng rực cùng không, là ở công trình xây dựng ngày nay. Chiến đấu chánh trị, còn khó khăn hơn vô lực. Thời kỳ và giai đoạn chiến đấu chánh trị đã đến. Muốn có đủ tư thế, đối thoại với đại phương, chánh phủ quốc gia đêm tối cần thiết là nắm lòng dân. Điều gì hại dân, mau mau bỏ đi! Điều gì lợi dân, mau mau dựng lên! Cai trị là tên kiến, Hai tiếng «bạn dân» không phải chỉ ở danh từ mà là ở việc làm.

Nắm được lòng dân là nắm được tất cả.
Gặp tiết xuân sang, trước thềm năm mới, chúng tôi chân thành xin gửi đến bạn đọc thân mến xa gần, khỏe mạnh, vui tươi, một năm đầy hạnh phúc:

Non sông đón cảnh thanh bình,
Nơi nơi chung sống, ngành ngành thi đua,
Nhà nông lúa bắp được mùa
Thương trường, công xưởng không thua kém người
Việt Nam xuân sắc đầy trời...

GIẢI PHẨM PHỤ NỮ NGÀY MAI

TẶNG 2 TẬP LỊCH XUÂN 73 VĨ ĐẠI

Giấy phép xuất bản số 67 BT/PHNT/DSCP ngày 12-173 Giá mỗi số: 290\$

CHUYỆN VUI BẰNG HÌNH: HẾT TỪ
HÌNH: LƯU-SƠN-MINH

HÀ THANH NIÊN ②
ĐI NHẬU VỀ...

(MÀY TẶNG BÀ CHÁ GI? HỘT
HỘT XỎN? NGỌC
THÁCH?)

DIỄN VIÊN:
* BẢO-LONG
* TRÚC-LÂM
* THANH-LỊCH

① MÌNH ĐI NHẬU VỀ
KHUYA, CÒI CHỨNG
VỢ MÀY CỤ Ầ!

SÚC MÀY
TAO VỪA
CÁ ĐỒ BÀ
NGON
LẠNH

MÓN NÀY HAY
HƠN NHIỀU...
1 MÀY GIẶT

TÍNH KỶ

③ ỪA! SAO HỒN NÓ MÀY
BẢO VỢ MÀY THÍCH MỘT
MÀY RỬA CHÉN?

SAO LẠI
VẬY?

④ ĐỂ TAO NÓI
RIÊNG MÀY
NGHE, ĐỪNG
CHO BIẾT, BÀ
CỤ Ầ!

ẦY! VẬY MÃ TAO THÍCH
TẶNG BÀ CHÁ MÀY GIẶT
ĐĂNG KỊA ĐỒ!

⑤ ĐƯỢC RỒI NÓI NGHE CÒI

⑦

BÀ RÍNH NGHE

HỦ! GIỎI, TRÁCH
NHIỆM RỬA CHÉN MÃ
LẠI TẶNG TUI MÀY GIẶT
HÉN! ĐƯỢC RỒI...

HÍ HÍ... TẠ VÌ HẢ!
ĐƯA TUI TAO ĐÃ
PHÂN CHIA CÔNG
TÁC. BÀ LÃNH
PHẦN RỬA CHÉN
BẮT TAO PHỤ TRÁCH
... GIẶT ĐỒ! HÍ HÍ
TAO TÍNH KỶ MÃ
MÀY!

CẢM ƠN MÌNH ĐÃ MUA MÀY GIẶT
TẶNG EM! EM TÍNH KỶ RỒI, GIẶT
ĐỒ NẶNG NHỌC ĐỂ EM LO, MÌNH
LO PHẦN RỬA CHÉN NGHE!

⑥

Ý CHẾT! HÌNH NHƯ "CHỊ HẢ"
MÀY NGHE RỒI KỊA!

⑧

Ầ BẦY,
NÀ, BÀ
ĐỒ CHO
CHỊ HẢ!
NỜ!

HÍ HÍ!...
BỊ TÔ TRẮC
RỒI BẠN OI!

TRỜI!

CHUYỆN HÌNH VUI,
CỦA HẾT TỬ

ẢNH:
LƯU SƠN MINH

Vui Hậu Tròn

- * CHẾ LINH
- * TÔNG SƠN
- * TH- VIẾT
- * VIỆT AN
- * ANH LÂN

2

CHẾ LINH! MÀY THẤY VIỆT AN
KHÔNG? NÓ ĐANG RẦU ĐÓ

À HA! TẠI
SAO NÓ RẦU
VẬY CẢ?

GẦN
ĐÓ TH- VIẾT
ĐANG TRỞ CHUYỆN
VỚI ANH LÂN, MINH SƠN, LIÊN CHEN
VÀO
CÂU
CHUYỆN

MÀY NÓI CÓ LÝ NHƯNG CÒN
PHIA NÓ MỚI ĐAI TUI MINH
CHĂNG NHỮNG NÓ RẦU MÃ VỢ
NÓ CÒN RẦU HƠN NỮA!

MINH NGHE NGHE VẬY NGƯA
MIỀNG CỨNG XỈA VỖ NGON LÀNH
KHÔNG BIẾT SỢ VIỆT AN SỢ
VẬT GIẢ HAY SỢ ĐỒN PHÂN
LÂN CẢ MÃ RẦU DƯ VẬY CẢ?

3

ĐƯỢC LÂM CẢ MÃ RẦU? NÓ
PHẢI VUI LÊN CHỨ, ĐAI ANHEM
MỠI NGƯỜI VẠI LY MỚI ĐÚNG!

SAO VIỆT AN, GIẢ THÍCH CHO ANH EM TUI
NẦY NGHE CỎI...

KHÓ LẮM
THANH VIỆT
ÔI!

6

5

ĐỂ ỢT! PHẢI TẠI NGƯỜI LÂM MẸ ĐÓ
LÀ...

PHẢI RỒI! VÌ
NGƯỜI SẮP LÂM
MẸ KHÔNG PHẢI
LÀ VỢ TUI!...
MÃ LÃ... CÒN
NHỎ Ở MỠI CHẾT
TUI!...

7 HẾT

CHUỘT ĐI TRÂU ĐẾN...

NGÂN H

Thiên hạ mừng Xuân thì mặc họ, Minh ta khăn gói cứ lên đường...

TÔI ngâm toáng lên hai câu thơ cũ nát, rồi ném tuốt mạnh áo cuối cùng vào trong chiếc va li. Thế là xong. Xong hết thế là tôi nhất định ra đi. Đi khỏi thủ đô đang tung bừng gọi Tết.

Năm nay. Cái Tết này. Tôi túng thiếu đến cái độ cực kỳ bi thảm. Người ta nói cái năm 31 tuổi rất xui. Các cụ thường than thở «Băm mốt chưa qua, băm ba đã tới». Điều này chứng tỏ rằng năm người ta tròn ba mươi một tuổi, đời con người thường rơi tuốt vào những cái không may.

Và quả tình từ đầu năm tới tận bây giờ, suốt năm tôi ba mươi một tuổi, tôi đã phải nghiền răng mà gồng gánh rất đầy những chuyện rủi ro khôn khó. Sui cả tình mà bạc cả tiền.

Hồi đầu năm, người yêu tôi bỗng dưng ngửa ngáy thêm chồng. Nàng mời tôi tới dự tôi làm ngay đám cưới. Tôi nghèo. Tôi giết ai, cướp nhà băng nào cho có nổi ba bốn trăm ngàn cưới nàng làm vợ, hở Giỏi ???

Và vì thế nên nàng rất giận hờn tôi. Nàng liệt tôi vào chung với bọn đàn ông bạc bẽo. Cái bọn đàn ông chỉ biết hưởng thụ cho nhiều thân xác tình nhân rồi cứ những nhằng nhằng chịu đi vay nợ để cưới nhau làm chồng vợ.

Giận hờn, đe dọa, năn nỉ... tôi hơn nửa tháng, thấy tôi vẫn cứ ỳ ra không chạy được tiền. Người tôi yêu bèn cay cú trả thù tôi. Nàng lấy phăng anh Y Sĩ nhà binh đã theo đuổi nàng từ thuở nàng còn... con gái.

Đầu năm bị người yêu phụ bạc, giữa năm chưa giải kịp mối sầu thì đã lần quay ra ốm nặng. Tôi ốm liệt giường đến hơn bốn tháng. Bao nhiêu đồ đạc quý giá trong nhà theo nhau đội nón vào chơi các tiệm cầm đồ!

Vừa qua trận ốm một sống mười chết thì tôi nhận được cái thư báo tin xấu. Tin tôi bị đuổi đi xa. Tôi đành xin thôi việc. Và thế là tôi thất nghiệp mơ người.

May là giữa những ngày nghỉ việc tôi đem tài mọn, viết lách lăm nhem, cũng kiếm được đủ tiền cơm cháo qua ngày. Nhưng vào những tháng cuối năm Tết báo tôi làm bằng được bị cuộc đời đóng cửa. Ấy thế là cái tết năm nay tôi rất buồn mà nhận rõ rằng đời tôi chưa bao giờ rách đến nỗi này. Và ở lại Saigon thì chỉ thêm buồn vì cái cảnh ngộ riêng mình nó đen như nôm chó.

Tôi nhất định đi xa. Đi cho qua cái Tết Năm nay. Với hy vọng rằng sang năm ba mươi hai tuổi có lẽ số tôi khá hơn lên, Nghĩa là không đối rách mớ người như cái năm này.

Bởi vì sang năm là năm Sửu. Tôi tuổi Ngọ. Ngựa với trâu có lẽ sẽ thương nhau. Và nhờ thế may ra tôi sẽ khá.

Nhưng nhất định đi đâu? Đi tới nhà ai để năm kèn ra ăn Tết? Tôi còn đang lúng lúng hoang mang. Thì bất chợt một thằng bạn cũ ở Phan Rang viết vào cho tôi một lá thư dài. Nó mời tôi ra ăn tết với vợ chồng nhà nó. Nó long trọng báo cho tôi biết rằng nó không còn đói rách như xưa. Rằng tôi cứ yên tâm mà ra với nó. Nó cam đoan sẽ cho tôi hưởng một cái tết mỹ miều. Và nếu tôi thấy khoái, tôi có quyền ở chơi với nó vài năm!

Ấi chà! Nghe nó tả cảnh tả tình trong thư tôi mừng vô hạn. Và tôi cương quyết ra đi. Đi khỏi Saigon để ra Phan Rang, xem thử đất đai, người ngợm ngoài đó thế nào?

ĐƯỜNG RA XỨ THÁP

Theo địa chỉ trong thư thằng bạn tôi một mình vào quận Tháp Chàm.

Tháp Chàm là một quận khá đông vui. Quận nằm cách tỉnh Phan Rang chừng hơn năm cây số. Quận có hai dãy phố một ngôi chợ đầy rườì, và hai ngọn tháp chàm rêu phong củ mốc.

★ Phóng sự Xuân của Nguyễn Đình Thiệu ★

Nhà thằng bạn tôi ở vào giữa quận Ngôi nhà khá rộng hai tầng bằng gạch xung quanh có một thửa vườn đầy cây ăn trái. Nhà nó được ngăn ra làm bảy tám cái phòng. Mỗi phòng có kê một cái giường nệm trắng. Dưới chân giường đặt chậu nước lạnh kèm theo một cái khăn lông!

Thì ra, ra tới đất này, gặp được bạn xưa... Tôi mới biết rằng nó giàu có, nó nên người nhờ vào nghề mới. Cái nghề nuôi gái mãi dâm. Loại gái hạng sang, dành riêng cho lính mỹ đồn trú ở phi trường.

Thằng bạn tôi gặp tôi bèn mừng lắm. Nó kể lể nhè nhều như một chị đàn bà xấu tánh lắm mồm. Nó trình bày đầy đủ cuộc đời mình kể từ ngày trốn nợ bỏ Saigon, lưu lạc ra Trung. lấy một em chủ Ba ở đây làm vợ. Và vợ chồng nó cùng nhau cai quản cái động này cùng một cái Bar.

Nó nói: — Nhớ Thánh cho ăn lộc nên tụi tao cũng khá may ơ. Nhà tao nuôi chân mười em. Các em vừa làm chiều đãi viên trong bar, vừa đi khưà mềo. Mỗi một dù tao tính hai ngàn. Tụi Mỹ hưởng ứng như điên. Có nhiều hôm đất hàng quá, tao phải giải chiều trong nhà bếp cho bọn Mỹ nó từ từ. Lạy Thánh mớ bát. Cứ cái điệu này chỉ vài năm nữa là tụi tao vinh biệt cái sự này, đem đám bảy triệu vào Saigon lập nghiệp với đời.

Nói rồi nó đưa mắt nhìn ra ngoài cửa sổ. Mắt nó đọng vào hai cái đỉnh

tháp cũ. Tháp xây từ đời xưa đời xưa. Tháp nằm trên một ngọn đồi, đâm thẳng lên trời những cái mũi nhọn và tròn, biểu tượng của một vị thần linh.

Thấy tôi cũng đưa mắt ngắm hai ngôi tháp, thằng bạn tôi nghiêm nghị phát thanh rằng:

— Mày hiểu những cái đầu tròn ở quanh dinh tháp tượng hình cho cái gì không?

— Nó tượng trưng cho «cái đó».

— Đúng. Thằng này coi bộ đọc nhiều. Giới đây! Mày nên nhớ hồi tao mới tới xứ này. Tao phân vân chẳng biết phải làm cái gì cho mau khá. Một chiều tao chợt nhìn ngắm tháp cũ. Tao thấy ghê ghở cái đầu tròn tròn nhô lên quanh dinh Tháp. Tao chợt suy nghĩ ra rằng ở cái xứ có hai ngôi Tháp kiểu này. Thì chỉ có một nghề là hợp địa lý nhất thôi. Đó là cái nghề khiêng gái về đây cho Mỹ chúng nó thuê giờ. Tao thực hiện liền. Và đúng là được đất hợp thời. Hàng họ đất như tôm...

Rồi nó chợt suy tư chợt thờ dài mà tiếp:

— Nhưng nhiều khi nghĩ ngợi tao sâu. Vừa sâu vừa tui cho cái đời tao. Ôi, Tao ôm bao nhiêu là mộng lớn. nuôi bao nhiêu là lý tưởng hơn người.

em gái hồng nhan, em nào cũng thơm cũng đẹp. Các em thuộc đủ ba miền Trung Nam Bắc. Các em có vẻ khoái đọc văn chương tôi viết trên đầm ba tờ báo Phụ Nữ hàng tuần. Và sau khi thảo luận tung bưng, các em đồng ý với vợ chồng ông chủ là sẽ cùng nhau «đóng cửa tiệm» mừng. Nghĩa là nhất định ăn cho tròn cho đẹp ba ngày tết năm Trâu. như tất cả những người đàn bà lương thiện khác. Cho dù khưà Mỹ có trả bao nhiêu. cả chục ngàn, các em vẫn nhất định, vẫn cam đoan tồn kho hàng họ!

Di nhiên theo đúng truyền thống trong các động giang hồ, cả bọn tôi cùng quây quần quash chiếu bạc. Cả ngày hết ăn nhậu lại uỳnh bãi. Bãi bạc chán thì mở nhạc lên ôm nhau mà nhảy nhót, chán chê lại lăn ra ngủ. Các em bắt tôi nằm ở giữa. Và mười em gái giang hồ vừa cười khúc khích với nhau vừa hầu tôi như một ông vua khi ngài ngự vắng mặt rông vào hú hí ở hậu cung cùng bảy cung nữ.

Tôi mê đi trong trạng lạc, tôi say mềm người trong những vui thú dục ngẫu. Tôi suốt mướt với cái vui luôn luôn sống sượng, ồn ào của mười cô gái tâm thần đã bần bại đời nhân dịp vui xuân để cố quên đi cái đời hồng nhan phiêu bạc xa nhà, cùng một gã đàn ông nghệ sĩ ăn vọt ăn vàng cái Tết giang hồ.

EM ƯỚC ĐỜI EM NHƯ
THIÊN HẠ
AI NGỜ ĐỜI MÃI BẠC HƠN
VỚI

(Xem tiếp trang 30)

Vậy mà chỉ vì thời thế. Đang từ một nhà cách mạng hăng say, tao biến ngay thành một anh chủ chứa, Đời tao như vậy là tàn!

Và để pha loãng bớt nỗi buồn bất đắc chí của một người trai, thằng bạn tôi bảo người nhà đi mua đồ nhắm và khui sâm bầy chai rượu Mỹ.

Tôi với nó ngồi nhâm rượu tỳ tỳ. Hoàng hôn đỏ xuống rất buồn trên đỉnh Tháp Chàm. Và giữa cơn say, thằng bạn tôi ngậm ngùi than khẽ...

CANH BẠC ĐỜI TA CHƠI
ĐÃ LỖ
CHIỀU TÀ KHỜN GỖ.
NƯỚC CỜ SAI!
(TN)

Vâng. Cái đời tôi buồn như vậy đó. Bao nhiêu vốn liếng thanh xuân, tôi đã đổ vào rất gọn cho một canh bạc đời thua cháy túi. Và hơn ba mươi tuổi, với cái thời thế nhiều như ng của chiến tranh bi thảm, làm thế nào tôi gỡ cho kịp nổi nước cờ đời đã lỡ đi nhầm!

Và cái tết năm trâu ấy tôi rất buồn! Tôi đành nấn lại ăn cho hết mấy ngày Xuân, ăn trong căn nhà nuôi đi của vợ chồng thằng bạn ngày xưa. Vợ chồng thằng bạn tuy giàu nhưng không quên tri kỷ cũ. Và chúng nó vì yêu văn nghệ si nên chiều chuộng tôi hơn chiều một bố già.

Tôi đành rủ bụi đường xa, gượng vui chơi với mười em gái giang hồ, cho nó mau tàn một dịp mừng xuân. Mực

— Bà tuổi Cọp, ông nhà tuổi Sửu, Trâu phải ngán Cọp là cái chắc...

Hôm nay Mai đã ngồi dậy được, nàng dựa lưng vào gối nhìn ánh nắng bên ngoài, đôi mắt chớp lia chớp lại. Đời đẹp quá và chưa bao giờ Mai thấy yêu đời như hôm nay. Những tàn lá ngoài vườn sao hôm nay xanh tươi đến thế? Và ánh nắng mặt trời lọc qua các kẽ lá sao tươi sáng quá như thế? Những tiếng chim ríu rít đầu đây làm cho Mai thấy lòng vui rộn. Cả nửa tháng nay Mai yếu đuối, suốt ngày cứ nằm lì bì, đâu có biết trời đất là gì. Mai đã tưởng không bao giờ nàng được trông thấy ánh sáng mặt trời nữa. Thế mà hôm nay Mai ngồi dậy được. Sức khỏe đã trở về với nàng. Nhưng cùng với sức khỏe, một mối tình êm đẹp đã len vào lòng Mai, làm cho Mai chóng bình phục hơn nữa.

Mai còn nhớ rõ cái hôm Mai bị mắc mưa, khi về nhà người nàng nóng ran và đầu nàng thì như búa bổ. Mai nằm cả ngày lì bì, không biết gì cả. Thì may sao con bé giúp việc của Mai lanh trí chạy qua nhà hàng xóm mời người y tá qua chích cho Mai một mũi thuốc cảm. Mũi thuốc ấy đã làm cho Mai lui bớt nóng nhưng bệnh nặng đã kéo dài cả nửa tháng nay. Mai sợ dĩ đầu lâu như thế là vì thường ngày nàng quá lao tâm lao lực. Ba năm trời nay Mai vất vả buôn bán để lo cái sống cho nàng và cho hai con nàng. Mai không thiếu can đảm nhưng nhiều lúc nàng cảm thấy cô đơn và chán nản quá. Chiến tranh đã làm cho nàng ra thân góa bụa với cái tuổi hai mươi lăm, trên tay hai con dại. Nàng nuôi con mấy năm trời dưới gối cha mẹ nhưng gần đây cha mẹ nàng cũng đã qua đời. Mai mất hai cây cột nương dựa phải mang con vào Sài Gòn tìm kế sanh nhai. Mai làm đủ xài trong ba năm đã tạo được một ngôi nhà nhỏ, có vườn, ở một con đường yên tĩnh thuộc ngoại ô thành phố. Hai con nàng đều ở học tại nhà một người bạn không có con. Vì thế Mai sống một mình với con bé giúp việc, ngày hai buổi ra chợ buôn bán.

Từ ngày chồng chết, lòng Mai khép lại, hay nói cho đúng, lòng Mai mặc dù đã trải qua một đời chồng vẫn chưa hề hé mở lần nào cả. Là vì cuộc hôn nhân của nàng với Đức chỉ là do sự chỉ định của cha mẹ hai bên mà thôi. Mai về làm vợ Đức chỉ biết có bổn phận. Nàng chưa bao giờ yêu Đức tha thiết, say sưa nhưng lúc nào cũng kính nể Đức và lo lắng tròn phận sự của người vợ.

Cái tin Đức chết ngoài mặt trận làm cho Mai cảm thấy từ nay nàng sẽ sống hiu quạnh; sống với bốn phận, không còn hy vọng được yêu thương nữa.

Nhưng từ khi nàng bị bệnh đến nay, nàng thấy nàng cần phải sống, phải bám víu giữ cho được cái sống vì một cái gì êm đẹp, một cái gì mới mẻ đã len vào tâm tư của nàng.

Mỗi khi Việt, người y tá trẻ tuổi xô cánh cửa bước vào là y như chàng mang theo cả một cái sống rạo rực, những tia nắng ấm áp sưởi ấm tâm hồn cô đơn hiu quạnh của Mai.

Với nụ cười xinh xắn, với đôi tay êm dịu. Việt đã chích thuốc cho Mai, hỏi han Mai về sức khỏe của nàng bằng một giọng nói nhẹ nhàng như hơi gió:

— Hôm nay có đã nghe khỏe chút nào chưa? Có đã ăn được chưa?

Và khi nghe Mai bảo là chưa ăn được, còn một thì Việt cầm lấy tay Mai nghe mạch, sờ lên trán Mai xem thử sức nóng đã lui bớt chưa.

— Có ráng ăn uống đôi chút cho chóng mạnh. Người cô xanh quá. Vài hôm nữa tôi sẽ tiêm thuốc bổ cho cô.

Nhưng phút ấy Mai thấy êm đềm quá, nàng chỉ muốn cho nó kéo dài ra thật lâu để nàng được trông thấy Việt với nụ cười hiền dịu. Những cử chỉ vô vẻ, những lời nói khuyên lơn ấy có phải lúc nào nàng cũng hưởng được cả đâu. Mấy năm nay nàng sống khổ hạnh, đời nàng chỉ là một chuỗi ngày vất vả với cái sống Chung quanh nàng toàn là sự giả dối, không một chút tình, dù là tình thương hại. Có ai thêm biết đến cảnh cô đơn

của nàng đâu. Có ai thêm thương cảnh góa bụa của nàng đâu. Người ta ích kỷ, tàn nhẫn, chỉ tìm cách làm lợi cho có bao giờ cảm thông cảnh một thiếu phụ sống vất vả, thiếu tình yêu và thiếu sự an ủi. Giá hai con nàng sống bên nàng thì lòng nàng cũng đỡ cô đơn nhưng nàng nghĩ rằng nàng bận buôn bán quanh năm suốt tháng, ngày ngày vắng mặt làm sao nàng dạy dỗ hai con? Và lại, nàng ít học, nàng không thể chăm nom sự học hành của con được. Vì hạnh phúc và tương lai của hai con, nàng đem chúng nó gửi cho người quen, mỗi tháng tốn kém không phải là ít để cho người quen ấy dạy dỗ con nàng và chăm nom giữ gìn sự học của chúng nó.

Nhưng khi Việt ra về, khép cánh cửa lại sau lưng chàng, thì Mai cảm thấy cuộc đời nàng như trở lại cảnh đen tối, Mai không hiểu tại sao lòng nàng yếu đuối quá như vậy. Việt mỗi ngày đến thăm bệnh cho nàng là chỉ làm bổn phận của một người y tá mà thôi. Việt có thể ân cần và tử tế như thế với tất cả mọi người mọi bệnh nhân chứ không riêng gì đối với nàng.

Thế tại sao nàng lại ngộ nhận trên sự tử tế ấy mà cho rằng Việt có cảm tình với nàng? Nhiều lúc Mai tự trách mình như thế nhưng có lẽ vì lòng Mai đang khao khát một tình yêu, đời Mai đang quá hiu quạnh. Mai như một kẻ sắp chết đuối gặp được mảnh gỗ nào là bám víu ngay lấy nó để qua cơn nguy hiểm.

Mỗi lần Việt đến, Mai nghe con bình lui đi một cách kỳ diệu, nhưng sau khi Việt về rồi thì Mai lần lộn rên rĩ, căn bệnh hành nàng thì ít mà sự trống trải của lòng nàng thì nhiều.

Hôm nay Mai ngồi dậy, lấy cây lược chải sơ qua mái tóc, thay chiếc áo hàng màu và dựa lưng vào chùng gối. Mai cố tạo cho cái phòng của nàng vài điểm vui tươi với những tấm màn mới thay, những cái bao gối bằng vải hoa xinh đẹp. Trên bầu một cái lọ cắm những đoá hồng toa nhẹ một mùi thơm êm dịu.

Mai nhìn lên đồng hồ. Đã gần mười giờ rồi, Việt sắp đến rồi. Mấy hôm nay nhờ những mũi thuốc bổ, Mai đã ăn uống lại được. Hôm nay Mai định dành cho Việt một sự ngạc nhiên. Chắc lát nữa khi Việt xô cửa bước vào, Việt sẽ vui mừng mừng lên:

— Cô đã khỏe, may quá!

Nghĩ đến đó, Mai sung sướng, đưa tay lên vuốt mái tóc. Lúc ấy nàng mới nhận thấy bàn tay nàng gần guốc, làn da đã nhăn nhéo vì sương nắng những ngón tay cứng rắn vì nhọc nhằn. Mai bỗng thở dài. Nàng rút chiếc gương con ra soi, mặt nàng gầy gò, xanh xao, đôi mắt thiếu thần sắc, thiếu hào quang.

Nhưng Mai chưa tuyệt vọng, nàng tự an ủi:

— Ta còn bệnh. Vài hôm nữa ta sẽ tươi trở lại và Việt sẽ không còn lạnh lùng với ta nữa.

Trong lúc ấy Việt bước vào. Tại sao hôm nay chàng lại mang đôi giếp cao su để những bước đi của chàng nhẹ nhàng không nghe thấy? Việt mang giếp cao su là có ý hay vô tình để rồi chàng bắt gặp Mai đang cầm chiếc kiếng nhỏ, đôi mắt đang nhìn trong kiếng, thất vọng với hình ảnh của mình? Mai vội dấu kiếng và dịu dàng chào:

— Chào thầy.

Việt vui vẻ, lúc nào chàng cũng vui vẻ, nói:

— Chào cô Mai, hôm nay trông cô khỏe nhiều. Đêm qua có có ngủ được không?

Mai chớp mắt hai ba cái rồi nói:

— Cảm ơn thầy, tôi đã khỏe nhiều.

Việt soạn thuốc để chích cho Mai. Mai ngồi nhìn từ cử chỉ của Việt một

cách chăm chú. Đôi mắt nàng lúc ấy sáng lên một niềm hy vọng.

Khi Việt chích thuốc rồi thì Mai nói:

— Tôi còn phải chích thuốc bao lâu nữa?

Câu hỏi của Mai làm Việt xấp xỉ hỏi:

— Có sợ chích thuốc lắm phải không? Nếu thế khi hết hợp thuốc này cô có thể uống thuốc bổ không cần chích nữa.

Nghe thế Mai cương cường lên và hỏi:

— Như thế mỗi ngày thầy không đến nữa?

Khi nói xong câu ấy, Mai mới lo sợ là nàng đã nông nổi để lộ cho Việt biết tâm sự của nàng.

Nhưng Việt nói một cách tự nhiên:

— Có đã khỏe rồi, vài chai thuốc bổ nữa sẽ làm cho cô bình phục như cũ chích nhiều nát cả gân cả thịt.

Mai thở dài không nói. Mai khỏi bệnh thì làm gì có dịp gặp lại Việt? Họ tuy sống chung trong một khu vực nhưng Mai đâu có dịp gặp Việt thường. Mai ra đi lúc mọi người đang yên giấc và đến chiều tối nàng về đến nhà thì mọi gia đình đang quây quần bên những bữa cơm tối.

Mai hỏi Việt:

— Còn mấy mũi thuốc nữa hả thầy?

Việt nói:

— Còn ba mũi.

Mai nói như tiếc rẻ:

— Chỉ còn ba ngày nữa.

Việt cười:

— Là hết thuốc.

Nói xong Việt thu dọn đạc và chào Mai:

— Thôi cô nghỉ.

Mai nói:

— Còn sớm, mời thầy ngồi chơi một tí. Tôi không biết nói gì để cảm ơn thầy.

Việt nói:

— Có đừng nói chuyện ơn nghĩa. Cứ ráng mau mạnh, tôi chỉ cầu mong cô thế.

Mai nghe câu ấy, lòng rạo rực. Việt cầu mong có thể nghĩa là Việt đâu phải chỉ là thói quen của người y tá. Nhưng sao từ lúc này đến giờ Mai không thấy Việt để ý gì đến sự thay đổi trong căn phòng ấm cúng của nàng. Việt không thêm nhìn lọ hoa cũng chẳng thêm nhìn những lọ trà.

Việt toan quay đi thì Mai nói:

— Thầy ngồi nán cho tôi hỏi cái này.

Việt ngồi xuống chiếc ghế bên giường Mai, Mai nói giọng hơi run:

— Thầy nói thế chứ em lúc nào cũng không quên cái ơn cứu tử của thầy. Cái không có sự chăm nom săn sóc của thầy thì giờ này em còn nằm ở một xó bệnh viện làm phúc rồi.

Việt không để cho Mai nói hết là ngăn lại:

— Có nói chi điều ấy, bệnh cô đã đến nỗi nào.

Mai nói:

— Thầy làm ơn mà không cần biết ơn nhưng kẻ mang ơn làm sao dám quên ơn.

Việt vội đứng lên nói:

— Xin cô cứ yên lòng. Ngày mai tôi sẽ trở lại.

Việt ra về trong khi Mai vì quá cảm động để cho hai hàng lệ chạy dài trên má.

Mai khóc một lúc lâu khóc cho thân phận khóc cho vui bớt nỗi lòng.

OoO

Chỉ còn một mũi thuốc hôm nay nữa là hết và như thế chỉ còn hôm nay nữa.

Việt không đến săn sóc cho Mai nữa. Mai thấy đã đến lúc nàng phải can đảm.

lên đề bày tỏ tâm sự với Việt. Nàng phải can đảm để mở cho đời nàng một con đường mới, cái phút này là cái phút định đoạt cho đời nàng. Tại sao ba hôm nay nàng cứ do dự mãi? Nếu hôm nay nàng cũng do dự như thế thì cái cơ hội này còn tìm đâu ra nữa. Chẳng lẽ nàng lại già vò đau đề rước Việt? Việt sẽ nghĩ như thế nào khi biết được sự dụng ý của nàng?

Mai đứng lên đi chế một ấm nước trà ngon, nàng sửa lại những chiếc hoa trong cái lọ thủy tinh. Hôm nay nàng không ngồi trên cái nơi mà mọi ngày nàng tiếp Việt. Mai đã đi đứng được như cũ thì chuyện gì nàng không ra ngoài phòng khách để đón Việt?

Nhưng khi Việt đã đến. Chàng thấy Mai ngồi ở phòng khách thì hỏi:

— Hôm nay cô lìa bỏ cái giường rồi phải không? Tôi mừng cho cô.

Mai nói:

— Được vậy là nhờ thầy. Em thật không nói sao để cảm ơn thầy.

— Cũng chẳng có bao nhiêu.

Mai đọc qua số tiền rồi nói:

— Sao thầy tính rõ quá như thế?

Xin thầy cứ theo giá của những kẻ khác. Tôi cũng chưa đến nỗi túng thiếu mặt dù cảnh tôi...

Nói đến đây vì quá xúc cảm, Mai ứa nước mắt không nói được nữa. Việt ái ngại nói:

— Không, tôi tính như đã tính với mọi người.

Mai đi lấy tiền trả cho Việt đoạn nói:

— Xin mời thầy dùng chén nước trà, và thầy cho phép tôi ngồi vài lời cảm ơn.

Việt ngồi xuống ghế, nhìn khắp phòng một lượt và nói:

— Cô ở đây một mình rộng quá.

Mai chụp ngay câu ấy để nói:

— Vì thế đôi khi em thấy lòng trống trải quá. Thầy đâu có hiểu nỗi cô đơn của một người đàn bà quanh năm suốt tháng sống một mình.

Việt ái ngại không nói gì thì Mai than thở:

— Nhiều lúc em chán nản quá, sống không một tình yêu, một lời an ủi.

Mai nói, nói thật nhiều và khi nói xong, nàng cũng không nhớ nàng đã nói gì. Nhưng Việt vẫn ngồi yên nghe Mai nói, vẻ mặt lạnh lùng, khép lại. Không hiểu lúc ấy Việt có cái cảm giác như thế nào? Cái không khí trong phòng trở nên nặng nề và Mai hỏi hớp chờ

Việt nói, nàng muốn nghe ở cửa miệng của Việt một câu, một câu thôi nhưng nó có thể thay đổi cuộc đời của Mai.

Giá Việt yêu được Mai, cùng Mai tính chuyện hôn nhân thì đời Mai sẽ hoàn toàn hạnh phúc, Mai chưa hề thấy yêu ai như đã yêu Việt, nhưng còn Việt, liệu chàng có yêu Mai không?

Tại sao Mai không nhận lời làm vợ của Phước, một người đàn ông đã ngoài ba mươi tuổi, có cái sập buồn bên cái sập của nàng. Phước và Mai không ngày nào là không gặp nhau. Mai góa chồng, Phước góa vợ. Phước không có con, sống một cách thực tế, gần như là người khô khan, thiếu tình cảm. Mai không thích Phước vì Mai cho rằng Phước chỉ biết có tiền. Phước muốn tính chuyện hôn nhân với Mai là nhằm vào cái sập buồn ngót nửa triệu của nàng. Mặc dù đã gần ba mươi tuổi, đã một lần sang ngang và làm mẹ hai mặt con, Mai vẫn chưa khỏi hẳn cái bệnh lãng mạn. Mai ao ước có được một người chồng có học, thanh nhã, đẹp trai và có một nghề nghiệp cao quý khác hẳn với cái nghề của nàng. Vì thế khi gặp Việt, Mai cảm thấy nàng đã gặp được người đàn ông lý tưởng và quên rằng nàng không còn ở cái tuổi hai mươi.

Việt cứ để cho Mai nói, chàng đợi Mai nói xong, nghẹn ngào nói:

— Tôi cảm ơn cô đã tin tôi mà kể cho tôi nghe đời của cô. Tôi không biết làm sao an ủi cô, tôi áy náy quá. Xin cô cứ yên lòng. Từ nay thỉnh thoảng tôi sẽ đến thăm cô và cô cứ xem tôi như một người bạn.

Mai mừng quá cảm Việt rồi rít. Nhưng khi Việt ra đường, chàng hối hận tại sao chàng lại trả lời ưp mở như thế? Tại sao chàng lại gieo vào lòng người thiếu phụ ấy một sự hy vọng mờ hồ?

Việt thờ dài vì thấy đời sao quá phiền phức và lòng người sao cũng quá quanh co. Tại sao Mai có thể nghĩ làm về sự tận tụy vì nghề nghiệp của chàng? Tại sao Mai cứ nói đến ân và nghĩa? Tại sao Mai lại đem chuyện buồn đau, cô quạnh của Mai mà kể cho Việt nghe? Việt dù có thiếu tế nhị đi nữa thì chàng cũng hiểu qua cái khoé mắt của Mai, qua nụ cười của Mai, một mối tình vừa mới này nọ. Thế thì Việt hẹn sẽ đến thăm Mai thường và sẽ xem Mai như một người bạn làm gì? Tại sao? Việt thương hại Mai ư? Thương hại như thế có ích gì không? Mai đâu có thể bằng lòng những sự thán viếng nhạt nhẽo, hay

Táo Quân: Giờ khởi hành đã tới mà quên không mang theo cái bình dưỡng khí mới nguy chứ!

một sự chăm nom thường xuyên, để sưởi ấm quả tim khô héo của nàng. Việt liệu có thể cho Mai những thứ ấy không?

Hắn là không rồi. Việt mới 20 tuổi, con nhà nho giáo, đông anh chị em và người nào cũng đã nên gia nên thất cả. Việt sau khi thi đậu Trung học theo học lớp y tá và hiện nay Việt đang giúp việc trong một bệnh viện. Việt đã có ý trung nhân. Ý trung nhân của chàng là một nữ sinh đang học lớp đệ Tứ, một thiếu nữ thơ ngây hiền dịu, mới 17 tuổi. Việt đợi cho Lan thi đậu là chàng sẽ xin mẹ cha đi hỏi Lan cho chàng. Lan sẽ theo học trường Sư phạm và khi ra trường thì hai người sẽ cưới nhau.

Việt đã đưa Lan về nhà ra mắt cha mẹ và cha chàng rất bằng lòng về Lan. Việt đang sống trong mối tình êm đẹp thơ mộng chàng làm sao để ý đến Mai đáng làm chi của Việt làm sao có thể lập gia đình với Mai được? Phước chi Mai đã có hai mặt con, cha mẹ của Việt có bao giờ chấp thuận cuộc hôn nhân như thế. Các anh chị của Việt người nào cũng xứng lứa vừa đôi gia đình người nào cũng êm ấm thuận hòa. Nếu Việt mà có một người vợ như Mai thì các anh chị của Việt sẽ phân đối. Nhưng mà tình Mai đáng thương cảnh Mai đang thương Việt đâu có phải là sắt đá được.

Từ hôm ấy ngày nào Việt cũng thấy Mai tựa cửa đợi chàng đi ngang qua. Nếu Việt đi luôn thì Mai đầu đầu nét mặt trông thì thảm quá. Ngày nào Mai cũng sai con bé giúp việc mang quà qua cho Việt, khi là một đĩa trái cây khi thì một hộp bánh. Rồi một hôm là một bức thư tỏ tình lâm ly và thống thiết.

Đọc bức thư ấy Việt thấy phân vân khó nghĩ. Cũng như bao nhiêu thanh niên khác mặc dù Việt không yêu Mai nhưng những lời lẽ trong thư của Mai cũng đã làm cho Việt rung cảm. Chàng tự phụ được một người đàn bà yêu và đem cả cuộc đời, cả sự nghiệp hiến cho chàng.

Việt đem chuyện Mai kể cho Ngọc chị lớn của chàng nghe. Ngọc hết sức cảm động nói:

— Tôi nghiệp Mai quá! Chị là đàn bà chị càng cảm thông nỗi đau khổ của Mai, nhưng không thể được em ạ! Mai lớn hơn em và Mai có con. Dù em có yêu Mai và muốn cùng Mai lập gia đình thì gia đình của em sau này cũng khó làm sao hạnh phúc được. Em nên dứt khoát ngay từ bây giờ đừng để cho Mai đau khổ vì tuyệt vọng viên vông là một sự tàn nhẫn.

Nghe lời chị, Việt đã viết cho Mai một bức thư. Qua bức thư ấy Việt đã

nói cho Mai biết sự hiểu lầm của Mai. Việt cũng không quên cho Mai biết là chàng đã có vị hôn thê.

Khi bức thư ấy đi rồi Việt lo ngại cho cảnh Mai.

Mai đã nằm một chỗ trong mấy ngày liền tiếp nhưng sự đau khổ không giết chết ai nó chỉ làm cho con người trở nên dè dặt bớt mơ mộng. Sự thật đã quá phũ phàng Mai cảm thấy nàng không thể sống với mộng đẹp không thể nào thực hiện của nàng.

Mai không dám trách Việt nhưng Mai tự trách mình đã quá nông nổi quá yếu đuối thiếu suy xét.

Và khi Mai bình phục hẳn thì Noel cũng đang đến. Người ta đang lo bỏ thêm hàng để bán Tết vì sau Noel là những ngày rộn rịp của ngày Tết, của cái tháng Chạp thiên hạ đua nhau mua sắm.

Mai ra chợ buôn bán và sống lại chuỗi ngày vô vị sống với bốn phận. Nhưng cái quang cảnh rộn rịp của ngày Tết đã giúp Mai quên đi chuyện yêu thương lãng mạn. Phước vẫn từ từ với Mai đợi Mai một lời là Phước sẽ là người đàn ông sung sướng nhất trên đời.

Lần này thì Mai không nghĩ ngờ Phước nữa. Mai cảm thấy đời nàng chỉ có thể ghép vào đời của một người từng trải thực tế như Phước mà thôi. Hai con nàng sẽ có một người cha và nàng sẽ không còn hiu quạnh nữa.

Sau những ngày buồn bán vật và một hôm sắp dọn về ăn Tết, Phước hỏi Mai:

— Tôi định ba mươi này đến thăm cô và tặng cô một cành mai để chưng trong ba ngày Tết. Cô cho phép tôi đến chứ?

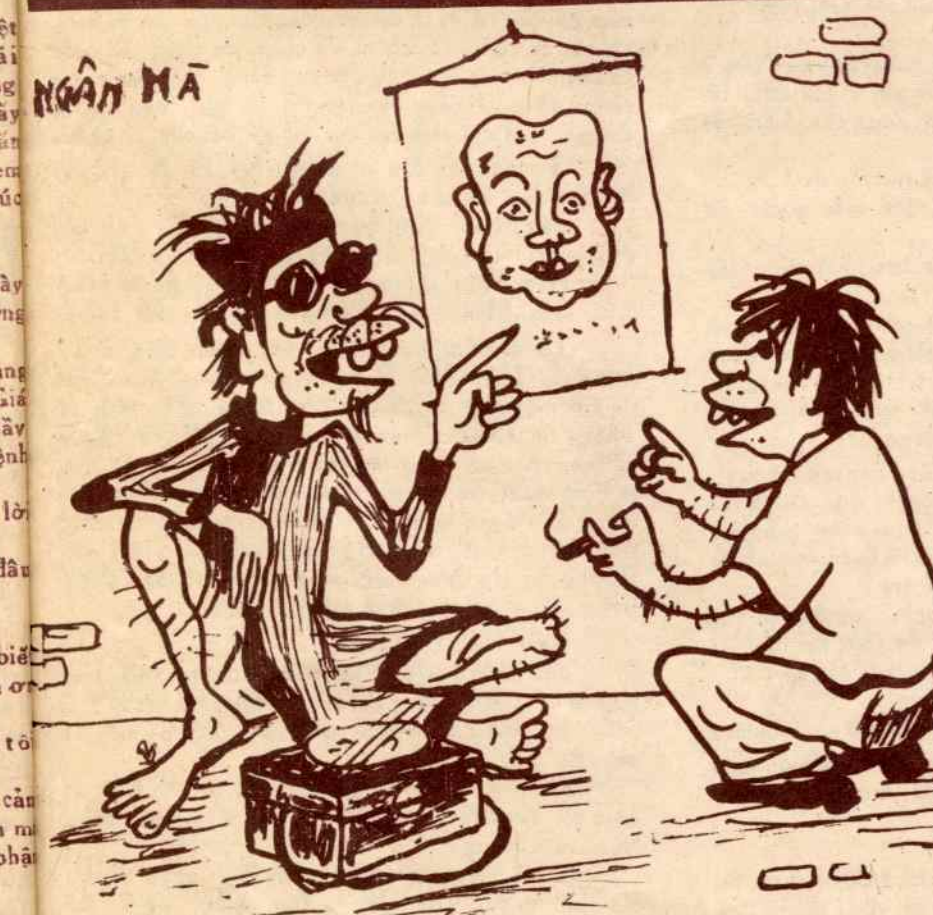
— Anh từ từ quá, Tôi rất ăn năn đã làm anh phải chờ đợi.

— Thì năm nay cô đừng để tôi chờ đợi nữa cô nghĩ sao?

Mai cúi đầu và nói:

— Vâng, năm nay em không để anh phải chờ đợi nữa.

BÀ TÙNG LONG

Thầy Bói: Coi chừng 5 năm nay 1 năm tuổi của anh, năm con trâu, đề bị mọc sừng lắm đó!

Tiệc tất niên

CÁC VAI

TƯ SÚN ()
NĂM HỒ () 3 đệ tử lưu linh
SÁU MÓM ()
CÔ CHÍN, chủ quán

(Mở màn: Tại ngã tư đầu hẻm một xóm lao động, Tư Sún tay xách giỏ cua, vừa đi vừa nhìn vào hẻm như muốn kiếm ai. Năm Hồ từ trong hẻm cầm củi đi ra, trông thấy Tư Sún, anh ta reo lên)

Năm Hồ: Ê, Tư Sún!

Tư Sún: (cũng reo lên) Anh Năm Hồ!

Năm Hồ: Hèn lâu mới gặp bồ. Kiếm ai trong xóm này?

Tư Sún: (kể tai Hồ nói nhỏ) Đi thăm con Mười hột vịt lộn!

Năm Hồ: Chi vậy?

Tư Sún: Tặng cho nó giò cua ăn Tết. Anh coi tui lựa toàn cua cái thứ thượng hảo hạng thông, thấy hông?

Năm Hồ: (nhìn giỏ cua, suy nghĩ) Ê, Tư Sún tui có ý kiến này, ý kiến rất xây dựng.

Tư Sún: Cho nghe.

Năm Hồ: Hai đứa mình kéo vô quán cóc của cô Chín đang kia nướng cổ nướng vài con rồi tụi mình làm mấy vài chai tất niên, Xây dựng chưa? Đồng ý không?

Tư Sún: Rất xây dựng. Rất đồng ý!

(Tư Sún và Năm Hồ nắm tay nhau vừa bước vào quán thì trông thấy Sáu Móm đang ngồi khể khể bên ly rượu. Cả 3 cùng reo lên)

Tư Sún: Anh Sáu Móm!

Năm Hồ: Ôi, gặp lại cố nhân!

Sáu Móm: Than ôi, bộ tam sên tái ngộ!! Mời ngồi, mời ngồi!

(Tư Sún và Năm Hồ ngồi vào bàn Sáu Móm)

Tư Sún: (nhìn vào trong, gọi) Cô chủ ơi, cô làm ơn nướng giùm 2 con cua. Lựa 2 con thiệt lớn nghe cô chủ. Cho 1 lít rượu thuốc lai rai trong khi chờ đợi. Bao nhiêu, bao nhiêu?

(Cô Chín mang rượu ra rồi đem cua vào trong. Tư Sún rót rượu đầy ba ly lớn)

Tư Sún: (nâng ly rượu lên) mời anh Năm, anh Sáu!

Năm Hồ: Khoan, Tôi có đôi lời xin phát biểu

Sáu Móm: Rồi, phát biểu nghe chơi!

Năm Hồ: Hôm nay ba đứa mình không hẹn mà gặp, lại gặp vào buổi chiều 30 Tết, thiệt là đúng theo sách Nhị Thiên Đường có câu: Hữu duyên thiên lý năng tương ngộ, vô duyên đối diện bất... tương tầu.

Sáu Móm: (sửa) Tương phùng!

Năm Hồ: Ờ, tương phùng.. Bởi vậy tui cảm động quá. Anh em mình xa quê hương xứ sở, ít có dịp gặp nhau, bởi vậy... (khóc thút thít)

Kịch vui, 1 màn, 1 cảnh □ Viễn Châu

Tư Sún: Tôi cũng vậy. Tôi cũng buồn quá anh Năm! (khóc theo)

Sáu Móm: Tụi mày làm tao cũng rơi lệ! (Cả ba cùng ôm nhau khóc. Cô Chín bụng của ra thấy, ngạc nhiên)

Cô Chín: Ba anh có chuyện gì buồn?

Sáu Móm: Dạ, ba anh em vui chơi có buồn chi đâu cô Bảy, ủa cô Tám, ủa cô Chín!

Cô Chín: (cười) Anh Sáu bữa nay mới cho vô vài ly đã lộn xộn rồi! Đây, cua nướng đây, có muối tiêu, dấm dăng hoàng. Mời quý vị!

Tư Sún: Cô Chín làm vậy với anh em tôi vài ngoe đi cô Chín!

Cô Chín: Dạ, cảm ơn. Tôi bận lắm. Xin mời quý anh.

(Cô Chín trở ra sau bếp)

Tư Sún: Nào, mời các bạn thò tay... bốc!

Năm Hồ: Khoan!

Sáu Móm: Sao khoan dúi hoài vậy mậy Năm?

Năm Hồ: Tôi có nhận xét này: Tụi mình tất cả 3 đứa, mà trong đĩa thì chỉ có 2 con cua, Làm sao chia đều được?

Sáu Móm: À, coi vậy mà rắc rối đa!

Năm Hồ: Tuy vậy tôi có cách giải quyết ổn thoả và hợp tình hợp lý.

Tư Sún: Thế nào, xin ông bạn bày tỏ «lập trường»!

Năm Hồ: Sẵn dịp anh em mình gặp nhau, mà lại gặp nhau vào chiều 30 Tết, một buổi chiều đáng ghi nhớ mãi mãi trong cuộc đời ve chai của chúng ta. Vậy tại sao chúng ta không thề bầy ra một vài trò vui nào đó để nhớ hoài tiệc rượu hôm nay??

Tư Sún: Đúng, đúng, xin ông bạn nói thêm.

Cầm Hồ: Bây giờ tôi đề nghị: Tụi mình kiếm câu thai, câu đố gì cũng được, đố với nhau cho vui. Người thắng cuộc có quyền xử dụng hoàn toàn chiến lợi phẩm là 2 cái càng cua tở bố kia!

Sáu Móm: Hay quá. Tao phục sáng kiến của thằng Năm mậy. Vậy trước khi dự cuộc thi đố, 3 đứa mình làm tốc 3 ly này cho ngon tròn coi nà!

Cả ba: Nề! Vô, vô, vô!!

(Cả 3 uống cạn mỗi người 1 cốc lớn rượu thuốc)

Sáu Móm: Bây giờ, thằng Năm mậy đề nghị thì nhường cho thằng Năm mậy đố trước. Đồng ý không Tư?

Tư Sún: Rất đồng ý.

Năm Hồ: (suy nghĩ một chút) Bây giờ tôi xin đố hai anh: Con gì đầu cá, mình cá, đuôi cá, mắt cá vây cá, mà hông phải con cá??

Sáu Móm: Con gì kỳ cục vậy?

Năm Hồ: Ấy, vậy mới đó!

Sáu Móm: Con cá chớ con gì?

Năm Hồ: Tôi đã nói không phải con cá!

Tư Sún: Đề tui suy nghĩ (suy nghĩ) Đề coi, mình cá, mắt cá, vây cá.. Rồi, biết rồi! Con cá!

Năm Hồ: Nửa cá nửa. Nếu con cá thì tôi đố mấy anh chi. Chịu thua chưa?

Tư Sún: Chịu thua!

Năm Hồ: Sao, anh Sáu?

Sáu Móm: Chịu thua luôn, Con gì kỳ vậy?

Năm Hồ: Con khô!

Sáu Móm: Ấ, thằng này đố diêm dăng quá ta.

Năm Hồ: Vậy là tôi có quyền xử dụng càng cua này phải không?

(Năm Hồ bê càng cua chấm muối tiêu, vừa ăn vừa kiêu cợ làm Tư Sún và Sáu Móm ứa gan)

Sáu Móm: Ê bây giờ tới tao đó.

Năm Hồ: Rồi, anh đố đi!

Sáu Móm: Tao đố hai đứa bây: con gì đầu cá, mình cá, đuôi cá, mắt cá, mà hông phải con cá. cũng hông phải con khô?? (cười đắc chí)

Năm Hồ: (trợn mắt) Đầu cá, đuôi cá, mình cá, mắt cá mà hông phải cá, hông phải khô??

Sáu Móm: Vậy mới lạ?

Năm Hồ: Đố ác quá ta.

Sáu Móm: Chịu thua chưa?

Năm Hồ: Chịu thua!

Sáu Móm: Còn thằng Tư mậy?

Tư Sún: Chịu thua luôn. Con gì kỳ vậy?

Sáu Móm: Con mằm.

Hồ, Sún: Trời, trời!

Sáu Móm: Vậy là thằng này có quyền xử dụng cặp càng cua thứ nhì!

(Sáu Móm bê càng cua ăn ngon lành làm Tư Sún và Năm Hồ tức tối)

Tư Sún: tởi phiên tui, Đề tài của tui mới mê hơn của mấy anh.

Năm Hồ: Sao?

Tư Sún: Bây giờ đố chữ. Mỗi người nói 1 câu thật dài, bắt đầu toàn một chữ gì đó, chữ A, chữ B chẳng hạn.

Năm Hồ: Rồi, chấp mậy nói trước.

Tư Sún: Mà giải thưởng kỳ này là 2 con cua, bằng lòng không?

Năm Hồ: Bằng lòng.

Tư Sún: Vậy thì nghe đây. Tui nói văn chữ

B. Nghe đây các cha:

Bà Ba Biện buồn bán bên bót Bùng bình, bán bán bột, bán bông, bán bì, bán bún, bán bán bèo, bán bở, bán bên, bán bao, bán bán, bán bán bí, bán bầu, bán bơ, bán bao bố, bán bươm, bán bòn bon bán bình bát, bán bồ, bán bít, bán banh, bán bong bóng, bán bẻ bới bị bở báng bị bình ba bốn bữa.

Sáu Móm (gật gù): Khá lắm.

Tư Sún: (đặc gù) Các anh đố mậy thử coi có đúng 67 tiếng không? Anh nào nói ít hơn tôi là thua tôi đa!

Sáu Móm: Tôi thắng Năm Hồ.

Năm Hồ: Tôi tui, tui nói chữ C. Nghe đây:

Cô Chín Càng con của cậu cứ Cẩn' cháu của chú cai Canh, chít của cụ cò Cẩn, cò cầm cần câu cầm cúi câu cá cạnh cột cò cuối câu, cò câu cá com cá cúi, cá chốt, cá chêm, cá chim, cá chét, cá cóc, cò còng, câu chín coa cua, chín con còng, chín con chơm chếp, cò có cái cẳng cao cao, cò có cái chun cong cong, cò có cái cầm cụt cụt, cò có cái cần cò kỳ kỳ.

Tư Sún: Ê, đầu có được. Kỳ kỳ là chữ K, làm sao đem vô văn C được?

Sáu Móm: Kệ, cầm chế cho nó đi. Đề tao đếm lại coi. Tất cả là 85 tiếng. Ăn thắng Tư Sún.

Năm Hồ: Thấy chưa? Giờ tới phiên anh!

Sáu Móm: Rồi. Nghe tao nói văn chữ T đây:

Tin tức trong tuần! Tin tức trong tuần! Ty thông tin Thừa Thiên trọng thông tri toàn thể tài tử trong tỉnh: Tối thứ Tư tháng Tám tại ty Thông tin Thừa Thiên, tám trăm tài tử Tây Tạng tức tám trăm tay trống tên tuổi tại Tây Tạng tới tỉnh ta trình tầu trước tám triệu tài tử trong tỉnh, Tám trăm tài tử Tây Tạng tận tâm trở tài. Tám triệu tài tử trong tỉnh Thừa Thiên thật tỉnh tán thưởng. Tiếng tán thưởng tôi tập theo tiếng trống thùng thùng thùng thùng thùng thùng thùng thùng thùng thùng..

Năm Hồ: (la) Thôi!

Sáu Móm: Mấy biểu tao thôi thì tao thôi, chớ mậy đề tao thùng thùng tới sáng cũng chưa hết chữ T

Tư Sún: (cầm đĩa cua đưa lên) Xin mời tư phụ. Tư phụ có quyền.

Sáu Móm: Nói thì nói vậy chớ tao ăn hết một mình coi sao được. Nề, thằng Tư một miếng, thằng Năm một miếng!

(Cả 3 nhậu nhẹt cho đến cạn 3 lít rượu rồi dúi nhau ra về. Vừa bước ra khỏi quán, cả 3 Tư Sún, Năm Hồ, Sáu Móm cùng cầm đầu bên miệng cống. Nào rượu, nào cua tầu ra như suối.

VĂN

GIẢI PHẠM

Quên Phunr ngay mai QUI SƯU 73 10

NGUỜI lính ấy hãy còn trẻ. Rất trẻ. Nét phong sương chưa đủ làm gương mặt chàng thêm đậm dày. Chàng bước vào nhà một cách thật bất chợt. Yển đang ngồi ăn cơm với mẹ trên bộ ván. Cả hai mẹ con cùng ngẩng lên một lúc, thoáng chút sững sốt. Người lính cũng ngưng ngừng. Anh ta khựng lại và toan thối lui... nhưng rồi thấy hai mẹ con bà cụ đang nhìn mình anh vội vã lột chiếc mũ sắt đội trên đầu, ôm một bên nách, và nghiêng mình thật lễ phép:

— Dạ... kính bác...
Bà Hai nhìn đắm đắm người khách lạ. Có một chút bối rối trên gương mặt anh ta. Trông anh ta hãy còn rụt rè quá.
— Cháu... hỏi thăm ai?

— Thưa bác... cháu đầu có hỏi thăm ai! Cháu vô mượn bác cái nồi... để nấu cơm tối... cho anh em.

Bà Hai đã ngờ ngợ nhớ ra:
— A. Thì ra là... chú đóng quân ở đằng trước này đây hả?

— Dạ.
Yển len lén thúc nhẹ vào tay mẹ, sau một hồi nhón chăm chú người lính trẻ:

— Má... cái ông này... hỏi sáng vớt đùm cái gầu rút dưới giếng cho con đó!
Bà hai tùm tùm cười:

— Vậy mà cứ tưởng ai đầu lại! Cháu... mượn nồi nấu cơm hả?

— Dạ... Thưa bác, tụi cháu cũng có nồi. Nhưng mới hôm qua đụng một trận. Cái nồi vô phước bị xuyên một viên đạn thủng bên này qua tới bên kia... lũng hai lỗ nên bây giờ chảy re, hết nấu nướng gì được!

Bà Hai cười ngặt:
— Tội nghiệp chưa! Vậy thôi... nấu nướng chỉ cho mất công! Sẵn tiện bữa đây, mời chú dùng cơm với mẹ con tôi luôn thể!

Người lính lắc đầu:
— Thưa bác, không được... Cháu phải mượn nồi để nấu cơm chung cho anh em khác ăn nữa!

— Vậy sao? Nếu vậy thì để tôi cho mượn... Yển ra sau lựa cái nồi lớn lớn cho anh mượn đi, con!

Yển dạ nọ nhỏ rồi buông chén đưa bước xuống nhà dưới. Bà Hai cũng đứng lên, chậm chạp bước tới bên chiếc tủ bằng gỗ cũ nát. Bà lôi ngăn kéo ra, xách lên hai ba con khố sắc trọng cái, béo tròn. Bà trao cho người lính:

— Tôi không có gì để biếu mấy chú. Mấy chú cầm đỡ mấy con khố, nướng ăn với cơm cho mặn mòi!

Người lính vội thối thối:
— Thưa bác... Bác cứ để lại mà dùng tụi cháu đã có thức ăn rồi... Thức ăn còn nhiều lắm!

— Thây kệ! Cầm lấy! Tôi còn cái khác, thiếu gì. Mấy chú thêm món cho bữa ăn nó mặn mòi. Đừng ngại gì hết. Không lấy tôi buồn đó!

Người lính trẻ lấy làm phân vân khó xử. Trong khi bà Hai vui vẻ:

— Có chút đỉnh biếu mấy chú mà, làm gì dữ vậy! Tôi có hai thằng con trai. Tụi nó cũng đi lính hết rồi như chú. Tôi giúp chú ở đây, ở những chỗ khác thiên hạ người ta cũng giúp con tôi lại, chứ có sao!

Người lính trẻ thất cảm động. Anh không biết từ chối cách nào, đành nhận lấy, miệng lí nhí một câu cảm ơn. Và anh gọi chuyển trong khi... chờ cái nồi.

— Thưa bác! Hai anh ở nhà cũng đi lính?

Phóng sự ký ức Vương Diễm Ly

— Ờ! Tụi nó đi quân dịch! Đưa năm trước đưa năm sau, đi hết rồi. Một đứa ở Sư đoàn 7, còn một đứa Sư đoàn 18. Tôi ở nhà chỉ biết trông cậy đứa con gái út... Thời buổi chiến tranh mà cậu! Ai lại không đóng góp, phải không?

— Dạ!
Tiếng Yển từ nhà dưới vọng lên, làm câu chuyện phải cắt đứt:

— Má ơi! Con lấy cái nồi ba lít nghe! — Ờ! Thì liệu cái nồi nào lớn đó mà lấy! Mấy anh đồng, phải lấy nồi lớn mới đủ nấu.

Yển xách cái nồi lên. Nàng đã cần thận rửa sạch sẽ. Nước hãy còn nhỏ giọt theo đáy nồi. Bà Hai nói:

— Nhà tôi có cái nồi này là lớn nhất. Chú cứ giữ luôn mà xài, cho tới hôm nào dọn đi... trả lại cho tôi cũng được.

— Dạ! Cảm ơn bác!

Anh ta đưa tay nắm lấy cái quai nồi nơi tay Yển. Có một sự đụng chạm thật nhẹ, vô tình nhưng cũng làm Yển e thẹn, mặt đỏ bừng. Anh ta bảo khẽ với Yển:

— Có Yển... sáng mai tôi ra giếng xách nước phụ cô nữa, nhé!

Yển lắc đầu, thật thà:

— Không! Ngày mai tôi không có xách nước. Nước trong lu còn đủ xài.. Hai ba bữa mới xách một lần.. Ngày mai, tôi mặc lật lá mai!

— Ồ! Lật lá mai! Gần Tết rồi, hèn chi! Vụ đó tôi cũng rảnh lắm. Sáng mai hãy có rảnh tôi ra phụ với cô nhé!

Yển không dám nhận lời. Nàng lí nhí một câu gì đó, nói không rõ. Người lính cúi chào nàng. Bà Hai nói:

— Mấy chú có cần bất cứ cái gì...

thì vô nhà tôi lấy nha! Tôi nay tôi để cửa không gài. Mấy chú cứ tự nhiên, như ở nhà.

Anh ta định quay đi nhưng quay lại:
— Thưa bác, không nên đâu! Tôi bác nên đóng cửa, gài cẩn thận, sợ có điều nguy hiểm. Tụi cháu sợ... đêm nay có dụng lắm.

Giọng Bà Hai trầm xuống, nhỏ lại, đầy nỗi âu lo:

— Có dụng hả, chú?

— Dạ... cháu sợ vậy. Tụi cháu được tin địch sẽ mượn áp này làm trục lộ chuyển quân... nên tôi bố trí sẵn ở đây để đón. Hôm qua đến nay, không nghe gì hết.. Sợ tối nay... Bác nhớ cẩn thận, đừng đi đâu ra khỏi nhà!

— Ồ! Tôi mà có đi đâu. Lên đèn

là đã rút vô buồng rồi. Vậy thì... tôi đóng cửa lại gài cẩn thận nhưng để có cần gì, chú cứ tới gõ cửa kêu nghe! Đừng ngại gì hết.

— Dạ!
Bà quay sang Yển:

— Yển lo đi đốt đèn rồi quét tước dưới hầm sẵn đi con!

Rồi bà nói nhỏ như nói với chính mình:

— Thiệt là khổ! Thời buổi chiến tranh... nó bắt người ta cứ âu lo hoài hoài!

oOo

Quá nửa đêm thì có tiếng súng ròn rã nổ từ phía lò cao su, ngoài bìa rừng, cuối ấp vọng lại. Yển đang ngủ, giật mình choàng ngay dậy. Nàng chạy vào buồng dò mọ, kéo xuống hầm. Bà Hai lén cứng miệng mồm lén nghe tiếng nổ. Yển thì rất bình tĩnh, nàng đã quen với cảnh này nhiều lần rồi. Có khi phải ngủ dưới hầm suốt đêm, nghe tiếng đạn nổ rào rào như pháo Tết, nghe tiếng gạch đá văng ròn rã trên mái ngói, nghe tiếng đạn đại bác rít lên, ròn ròn như tiếng gió lướt qua khỏi đầu. Dần dần Yển đã hết sợ.

Ở nhà chỉ còn có hai mẹ con, Yển có bốn phận phải lo cho mẹ. Nàng biết thế. Nếu sợ thì còn ai để đi lo bà xuống hầm.

Bà Hai đã tỉnh dần. Bà bật lịm, nhưng nét mặt vẫn đầy nỗi âu lo. Bà thì thầm:

— Chắc là dụng rồi!

Yển gạt đầu:

— Chắc vậy!

— Tội nghiệp! Không biết... chú lính hồi chiều có sao không?

Yển làm thinh. Nàng cũng đang có ý nghĩ như mẹ, lo âu dùm cho người lính trẻ mới biết. Không hiểu sao thế. Đóng

đương nàng thấy như có một cái gì quặn luyến, một cái gì căm mẫn. Không biết là cái gì. Có lẽ giọng nói hiền lành chăng? Có lẽ ánh mắt dịu dàng chăng? Có lẽ gương mặt còn quá trẻ chăng? Yển bồi hồi không rõ là tại sao. Nàng nghe bà Hai lầm bầm:

— Cầu Trời khẩn Phật cho mấy chú nhỏ... tại qua nạn khỏi hết rồi. Tội nghiệp, mấy chú đó cũng chừng tuổi thằng Hai, thằng Ba. Đầu có đứa nào ham bên giết nhưng mà chiến tranh, phải đóng góp máu xương chứ, biết làm sao!

Yển ngồi lặng thinh. Nàng lắng tai nghe. Tiếng súng như dịu dần, đến gần sáng thì dứt hẳn. Bà Hai ngã lưng nằm xuống tấm đệm, tìm giấc ngủ. Đây rồi hơi đất xông ra, ngày mai bà lại kêu như mình. Bà mệt mỏi, thiếp lịm vào giấc ngủ khi gà từ xa xa vừa bắt đầu gáy hiếp nhút.

Yển đợi đến ba bốn hiệp gà gáy, không còn nghe động tĩnh gì nữa mới bò lên khỏi hầm. Nàng rón rén đến bên cửa nghe ngóng rồi mở cửa ra vườn. Trời đã sáng tự bao giờ. Bên bờ giếng, người lính trẻ đang loay hoay kéo nước. Trông thấy anh ta, bỗng dưng Yển reo lên mừng rỡ. Nàng buộc miệng, không kịp giữ lại:

— Anh!

Người lính quay lại. Trông thấy Yển, nét mặt bỗng rạng rỡ. Anh ta nhòe miệng cười, nụ cười có duyên như con gái:

— Có Yển dậy sớm thế?

— Cả đêm qua tôi nằm dưới hầm, đầu có ngủ. Tôi lắng nghe tiếng súng mà âu lo...

— Cho ai?

Yển đáp mà cũng không ngờ:

— Cho anh!

Người lính trẻ sung sướng. Yển chợt nghĩ, bằng hoàng. Hai má nàng đỏ ửng lên. Nàng không ngờ mình lại bậc lộ tình cảm quá rõ ràng như vậy. Yển tự trách lấy mình và chữa thẹn bằng cách hỏi lằng sang chuyện khác:

— Hồi khuya dụng... có gì không, anh Linh?

Đôi mắt chàng lính trẻ long lanh như hai vì sao:

— Có biết tên tôi à?

Yển lại bẽn lẽn.

— Tôi đọc thấy tên... trên ngực áo anh đó!

Lòng chàng trai bỗng thấy rạt rào. Gió mát thổi vào đến tận tâm hồn anh ta.

— Có thông minh lắm! Hồi hôm này đúng là tụi nó chuyển quân qua đây. Mình nổ súng. Nó biết bề nên bỏ chạy. Bên mình hoàn toàn vô sự... Chúng còn để lại mấy xác.

(Xem tiếp trang 20)

Vui Xuân Cười nghiêng ngửa

Trong năm qua, một năm lên hương ngon lành của các anh hề và ch hề. Bớt họ được mời đóng phim lia. Nào Tùng Lâm, Thanh Việt, Bè Bự, Phi Thoàn, Khả Năng... Nào Văn Chung Túy Hoa v.v... mặc sức trổ tài chọc cười khán giả... hết bậc.

Nhân dịp tết đến, muốn cống hiến các bạn mấy nụ cười xuân, chúng tôi đã đi một vòng gặp các anh chị nghệ sĩ hài hước này, để được nghe họ thuật những chuyện cười sống động nhất.

Hề Thanh Việt sợ ma...

THANH VIỆT VỚI BỘ RÊU... KIẾM CƠM

Đi lon ton, gặp Hề Rêu Thanh Việt ngồi nhậu tình bơ trong nhà hàng Kim Sơn, tui liền xà vô... khai thác:

— Bờ Tèo có gì vui không mà ngồi nhậu ò ò vậy?

Thanh Việt cười toe:

— Còn bộ râu này là còn nhậu dật dật mà...

Rồi chàng ta cao hứng kể chuyện:

— Ờ, tui phục tài... tui quá... Tui mới trả lời thằng con tui một câu, mà tui chắc mấy cha khác phải kẹt... đừng tưởng con nít hột mà dễ trả lời đâu nhè.

Rồi Thanh Việt cười hí hí tiếp:

— Sáng nay, nhân rảnh rỗi, tui ngồi chơi với con, bèn lên giọng... cha, giảng giải cho nó nghe rằng:

— Trời sanh ra những bộ phận trong con người cái gì cũng có công dụng hết. Như mắt để ngó, mũi để ngửi, tai để nghe, miệng để ăn nói v.v...

Thằng con tui ngồi nghe có vẻ phục tui lắm, nhưng bỗng nó nhìn ngay mặt tui rồi phát hỏi: — Vậy chớ trời sanh ra cái bộ râu của ba để làm gì?

Thanh Việt gât gù: — Nếu phải mấy cha khác thì kẹt rồi... vì bộ râu mọi người... có để làm gì cả, ngoại trừ việc hun bồ cho nó hơi nhột nhột. Riêng tui thì không kẹt, tui trả lời thằng nhỏ được ngay: — Ngươi quá bộ râu của ta là để... kiếm cơm cho cả nhà đớp, chớ còn làm gì nữa. Nếu trời không sanh cho tao bộ râu này thì... cha con mình đói... đói lắm ơ.

Nghe Thanh Việt khoe tài, tui không khỏi bật cười, đúng là chuyện đặc biệt của Hề Rêu.

□ bài của Vương Long

BÀ BÉ BỰ NHƯ CÂY CỎ THỤ?

Vô bên trong rạp Quốc Thanh, tui gặp bà Bé Bự, lại được nghe «Nữ hề» này kể cho nghe một chuyện vui khác, mà cũng chỉ đặc biệt có bà Bé Bự, mới gặp trường hợp này. Bà kể rằng:

— Hôm qua, tui đi «bát phố» Lê Lợi vào lúc nắng gắt. Đang nhìn các cửa tiệm coi có gì ngộ mua chơi, bỗng tui để ý thấy có thằng bé cứ leo dèo theo sau lưng tui này giờ. Nghĩ nó là thằng ăn cắp vặt ở vùng chợ Bến Thành này, tui bèn dừng bước, coi nó có dừng lại không. Quả nhiên nó cũng đứng ngay sau lưng tui. Không nghĩ ngờ gì tui quay phắt lại, chụp lấy nó la lớn: — Ờ, mấy theo tao tò tò này giờ làm gì... bộ mấy tính giựt cái bóp của tao phắt không? Tao kêu lính bắt mấy...

Thằng nhỏ nói tin lia:

— Không phải, con không phắt ăn cắp... mà vì trời nắng quá... đi sau lưng bà có bóng mát nên con đi theo cho đỡ nắng... chớ không có ý gì khác... xin bà đừng nghĩ oan.

Bà Bé Bự cười hí hí tiếp: — Thì ra, thằng nhỏ coi tốt như cây cỏ thụ che khuất ánh mặt trời nên đi theo nấp bóng. Tui bèn bỏ tay nó ra, thằng nhỏ hú hồn, chạy mất tiêu.

Vui quá, câu chuyện thật đặc biệt... Bé Bự.

Bé Bự «người đẹp nặng ký» của làng Hề sân khấu và Điện Ảnh

Tùng Lâm gặp phải miếng thịt bò già, đang ráng sức cò cứa...

KHẢ NĂNG VÌ SAO KHÔNG THÀNH NHẠC SĨ?

Hề mập Khả Năng tâm sự với tui:

— Ờ bờ, hồi đó lẽ ra tui đã thành Nhạc sĩ đàn Vi Cầm (Violon) rồi đây chừ, đâu có tỉnh mẩn nghề chọc cười.

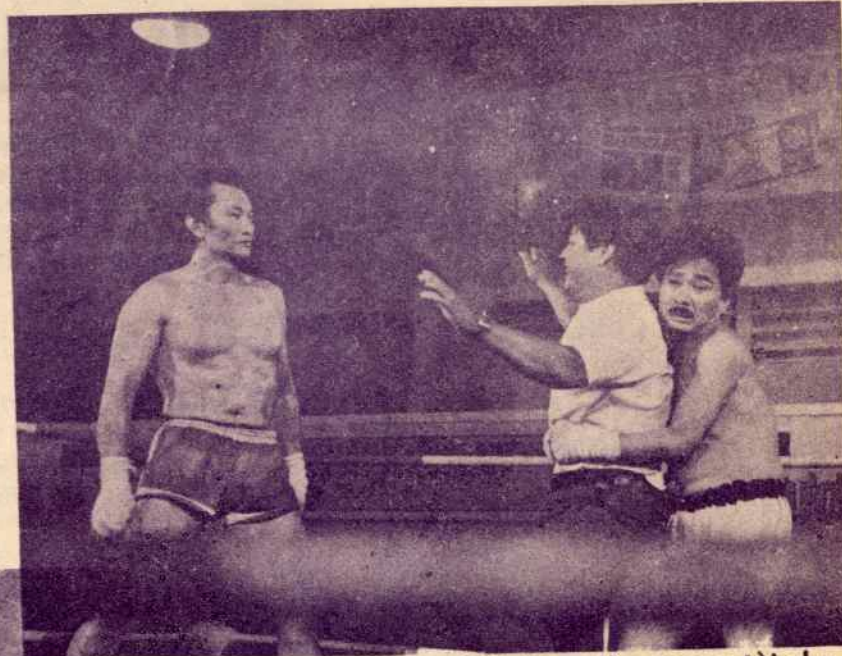
Tui ngạc nhiên: — Ừa, sao anh không theo nghề đàn luôn?

Khả Năng đáp: — Lúc đầu tui cũng tưởng mình đàn ngon lắm, học được một mớ là đi đàn lia.

Bữa nọ, tui trở lại đề «lầy lẹ» với cô gái bên hàng xóm, mới dọn đến ở khách sạn, Nghe tui kéo đàn, cô ta bỗng buồn rầu, nước mắt rơi lộp độp như mưa. Tui khoái tí, liền hỏi: — Bộ tiếng đàn của tui làm cô cảm động lắm sao? Cô nọ gât đầu: — Dạ nghe anh đàn em nhớ tới ba em quá, ba của em mới chết rồi...

Phi Thoàn và Khả Năng, hề óm hề mập trong phim «Nhà Tôi»

Khả Năng làm trọng tài cho Thanh Việt đấu võ với chàng võ sĩ Văn An trong phim «Triệu phú bất đắc dĩ»...

Tui càng khoái hơn, liền hỏi tới: — Xin lỗi, ông cụ xưa kia cũng là nhạc sĩ đàn vi cầm như tui?

Mền ơi... cô gái lắc đầu đáp: — Dạ không, ba em là thợ cưa.

Tài đàn của tui kéo dè e cách nào mà cô gái nghe tiếng... cưa cây, tui còn đàn làm gì nữa. Bớt vậy tui bỏ luôn nghề đàn để mẩn nghề điều đó bờ ơ...

VỚI CÁC «TRẠNG HỀ»

Thanh Việt với Ngọc Nuôi trong vai vợ chồng quê

TÙNG LÂM NÓI CHUYỆN HÒA BÌNH

Bước vào chỗ tập tuồng của đoàn Bạch—Tuyết, Hùng—Cường, tui gặp ngay anh Hề Lùn mặt mụn. Chụp lấy Tùng Lâm tui hỏi lia:

— Anh cho biết cảm tưởng về chuyện hòa bình tương lai?

Tùng Lâm, đáp liền: — Hòa bình à? Quý lắm chứ, nhưng quý nhất là Hòa bình với... bà xã.

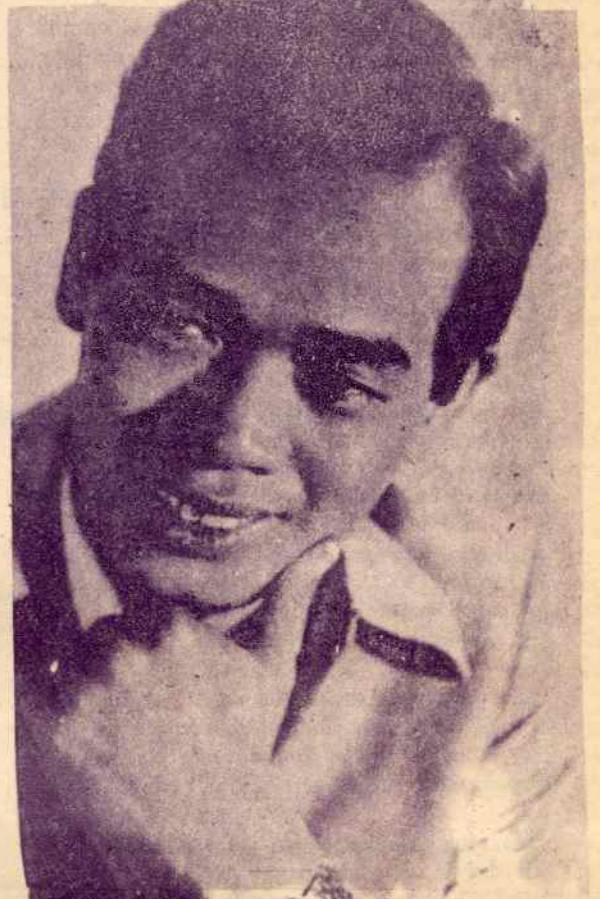
Thấy tui trợn mắt lên vì ngạc nhiên, Tùng Lâm giải thích:

— Các cụ ngày xưa dạy: — «Tề gia, trị quốc, bình thiên hạ»... chuyện ở trong nhà phải lo trước nhất. Nếu cứ gẫu ó bất hòa với bà xã thì đi lên đâu thường trực... còn thì giờ đâu nghĩ tới chuyện hòa bình khác nữa... Thành thử tui quan niệm Hòa bình với bà xã quý hơn hết, không đáng sao?

Nói đoạn Tùng Lâm cười hăng hắc, vui hết sẩy.

Tùng Lâm dự đám cưới «Lan và Diệp» đớp đủ thứ hăm bà làng nên bị... Tào Tháo rượt...ôm bụng chạy tìm chỗ «xả xú báp»

Kép hề Văn Chung, đang ăn khách cả sân khấu lẫn Điện Ảnh

Phi Thoàn
với Mộng Tuyên
trong một
Roman photo

PHI THOÀN NÓI CHUYỆN THẦY PHÁP

Trong các vở Hài kịch cũng như phim, hề ốm Phi Thoàn làm thầy pháp hoặc thầy bói rất hay. Thành thử cứ gặp anh là được kể chuyện mấy ông thầy pháp.

Phi Thoàn kể rằng: — Hồi đó, trong xóm tui có thằng cha thầy pháp chuyên về bắt ma... Thằng cha chỉ nói dõc chớ bắt ma quý gì, nghe tới ma là thằng cha muốn teo... rồi. Vợ của thằng cha cũng ghét tặc nói dõc của cha, nên một bữa muốn phá chơi. Khi nghe cha nói qua xóm họ bắt ma, khuya mới về, chỉ ta bèn núp sẵn ngoài đầu ngõ. Tối khuya, thầy pháp bắt ma trở về, còn đeo cái túi đựng xôi, chuối do gia chủ biếu. Chỉ vợ trù mền

đứng trong bụi cây hù một cái. Thầy pháp hoảng hồn, cầm đầu chạy, sồn ra quần, quăng luôn cả túi xôi chuối ra đường. Chỉ vợ lặng lẽ đem về, đi ngõ sau vào nhà cắt chuối xôi vào chén. Sáng ra, chỉ dọn xôi chuối cho chồng ăn điềm tâm. Thấy pháp ngó đĩa xôi và nải chuối ngỡ ngàng, miệng lầm bầm:

— Úa, sao chuối giống... chuối, xôi giống... xôi... vậy cả?

Chỉ vợ bật cười, nhìn không nổi, bèn hỏi:

— Chuối chẳng giống chuối, xôi chẳng giống xôi, thì giống con ma tới qua ở ngoài đầu ngõ hả, ông thầy?

Thầy pháp biết bị vợ chơi xỏ, mắc cỡ quá, từ đó chàng nói dõc với ai chớ về nhà không dám khua môi múa mõ với bà xã nữa.

Hề Thanh Việt

Văn Chung bị Thanh Việt âu yếm tặng một tin nước mắm... trong phim «Triệu phú bất đắc dĩ»... chọc cười bà con

VĂN CHUNG THUẬT CHUYỆN HÁT CƯƠNG

Kép điệu Văn Chung lúc nào cũng có duyên. Chàng ta đang nhâm nhi với chai 33 ở hổng rạp hát Quốc Thanh, thấy tui tới bắt chuyện thì liền cười hề hề, thuật câu chuyện hát cương ngày xưa.

Hồi đó Văn Chung mới đi hát, các đoàn nhỏ thường hát cương, anh em cứ nghe «hầy tuồng» thuật chuyện, rồi ráng về hát tuồng bự, chớ chẳng có soạn phẩm gì hết. Văn Chung kể rằng:

— Một đi hát, tui được làm quán, chỉ có nhiệm vụ chạy ra sân khấu báo tin giặc tới mà thôi. Đêm đó, tui chạy ra như thường lệ, quỳ xuống lạy vấp:

— Dạ Dạ cấp báo, cấp báo... chỉ nguy! Chỉ nguy!

Anh kép đóng vai tướng hỏi lại: — Điều chi?

Tui lại nói: — Dạ, giặc đã tới Biên thủy... Theo tuồng thì chỉ tới đó là ông Tướng cho tui «lui». Nào ngờ bữa đó anh kép làm tướng muốn phá cho tui kẹt chơi, bèn hỏi thêm:

— Nói thiệt, hay nói láo?

Vì bất ngờ, tui lúng túng, phần thì giận anh kép ý lớn phá tui, nên đồ quạo la lớn:

— Đ... M... thành nói láo.

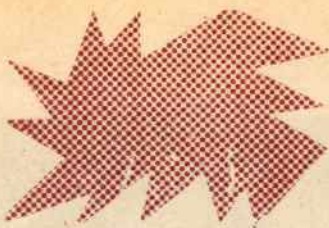
Khán giả cười rần lên, nhưng có mấy ông Làng vốn nghiêm trang, thấy tui cương ầu thì kêu ông bầu «ngạo» quá. Ông bầu kêu tui ra rầy. Tui gán cổ cãi: — Tại anh phá tui làm tui đồ quạo chớ bộ.

Nghe tui có lý, ông Bầu đành phải rầy anh kép chánh sơ sọ, rồi đứng ra an ủi mấy ông làng...

VƯƠNG LONG

GIẢI
ĐHÀM

Quen Phụ nữ ngày mai QUI SƯ 73 13

Truyện cổ tích ly kỳ ★ PHI SƠN thuật

V

UA Vũ Mân cai trị xứ An Lạc là một vị Quốc Vương hùng mạnh luôn luôn chiến thắng kẻ thù, quen bắt mọi người phải khuất phục, và được thần dân kính sợ như một vị thần linh.

Khi câu chuyện này xảy ra, thì vua Vũ Mân đang ở thời sung mãn nhất. Lãnh thổ của nhà vua trải dài như vô tận, với những cánh rừng già ngút ngàn muông thú đầy dẫy.

Những khi không bận việc chiến chinh với các lân quốc, hầu hết thì giờ rảnh rỗi của nhà vua đều dùng vào việc săn bắn.

Ngay từ thời còn niên thiếu, vua Vũ Mân đã tỏ ra rất say mê môn thể thao hung bạo này.

Ông khoái săn bắn đến nỗi không có gì có thể làm ông nản chí dù những ngày dài ròng rã trên lưng ngựa hay những đêm trường nằm rình thú trong bụi. Ông bắt chắp những ngày nắng đốt cháy da và coi thường cả những đêm trong rừng sâu với gió ngàn ạnh buốt.

Vũ Mân chưa hề biết sợ một ai hoặc một giống thú dữ nào, gặp một mãnh thú, dù hung dữ đến đâu ông cũng chẳng ngần ngại gì mà không tấn công trước để giành thế thượng phong. Tài thiện xạ của vị vua trẻ trung này không những chỉ vang lừng trong nước, mà các nước lân bang cũng đều nể phục ông.

Ở đời hề có tài thì thường hay có tật.

Cái tật của vua Vũ Mân là tánh tình rất nóng nảy kêu căng, ông nhút nhát không dung thứ cho bất cứ một ai, hoặc một sinh vật nào dám chống đối lại ông.

Chính sự ngạo mạn của ông đã làm bại ông sau này.

Cuối mùa mưa năm đó, nhà vua truyền mở một cuộc săn bắn lớn. Vì nhà vua mới được dân chúng báo tin có một đàn hươu rất đông đang tiến dần về miền núi, có lẽ chúng đang bị một bầy thú dữ nào đó đuổi dạt về.

Nhà vua cấp tốc tuyển năm mươi người thiện xạ nhất trong số kỵ binh của ông để theo ông đi săn bắn. Đây là một số người đông đảo mà chưa bao giờ nhà vua phải dùng tới kể từ khi phụ vương của ông băng hà.

Buổi sáng khi đoàn người khởi hành dân chúng đứng hai đường xem thật đông đảo. Họ trầm trồ khen ngợi đoàn kỵ binh ngồi thẳng người trên lưng ngựa, những con ngựa trắng mang yên cương thêu chỉ vàng óng ánh. Dẫn đầu đoàn người này là Vũ Mân vị vua trẻ tuổi, kiêu hùng, bách chiến bách thắng. Nhà vua say mê săn bắn hơn tất cả mọi thứ trên đời khao khát được trông thấy máu của những con vật tuôn rơi. Vũ Mân thúc ngựa chạy mau, theo sau là đám tùy tùng. Đoàn ngựa của họ khiên bụi tung mù mịt làm ra những đám bụi mù như sương khói.

Vũ Mân xông xáo trong rừng suốt một ngày một đêm. Ông bắn giết tất cả những con vật ông bắt gặp trên đường đi. Nhà vua giết những con vật để thỏa mãn tánh hiếu sát, để sung sướng được trông thấy con vật ngã quỵ giữa lúc đang phóng chạy hết tốc lực, do những mũi tên của nhà vua phóng ra vừa đúng lúc.

Những tiếng cười đắc thắng của Vũ Mân vang lên trong rừng sâu để đáp lại tiếng rên rỉ của con vật đang giãy chết thê thảm.

Qua ngày thứ nhì đoàn tùy tùng báo cáo với nhà vua đoàn hươu đang đi tới. Trước khi xuất hành vua Vũ Mân đã hứa sẽ đem đầu con hươu đầu đàn về làm ăn mừng chiến thắng. Vì thế, ông phóng ngựa tiến lên trước con vật phóng như bay, lướt trên đầu ngọn cỏ. Chưa bao giờ Vũ Mân cảm thấy mình thêm được bản giết như vậy.

Một vài con hươu cái sợ hãi chạy dạt vào những con đường nhỏ nhưng nhà vua không thêm lưu ý tới ông đang tìm con hươu đực đầu đàn.

Thì đây cách nhà vua độ trăm thước, 1 con hươu đực cao lớn hùng dũng một con hươu đẹp chưa từng thấy. Đó chính là con hươu đầu đàn vậy.

Thế là cuộc săn đuổi bắt đầu.

Con hươu đực phóng như bay, chân nó không hề chạm đất. Nhà vua nào chịu buông tha ông đuổi theo bên gót con vật. Vũ Mân dùng hai đầu gối thúc vào hông con ngựa miệng ông kêu thét những tiếng man rợ để bắt buộc con ngựa phải chạy sai nhanh hơn.

Khi thấy gần tới đích nhắm, một mũi tên bay ra, đã khiến con hươu bị thương nặng. Sự đau đớn kích thích con vật càng thêm cho nó chạy lẹ thu hết sức lực con hươu sai nhanh hơn cả mũi tên sệt và thỉnh thoảng nó biến vào một bụi rậm mắt dẹt.

Không bao giờ Vũ Mân lại chịu mất con mồi một cách dễ dàng như vậy.

Đoàn tùy tùng đã theo tới lập.

Nhà vua ra lệnh cho họ vủa vủa, lục lạo tìm kiếm, ngòi cũng đích thân đi tìm con vật nữa.

Nghe tiếng aróc róc róc, nhà vua phát hiện một ngọn suối trong veo và một thiếu nữ đang tắm, thân hình tuyệt đẹp. Tuy có điều lạ một con rắn lục quấn quanh thiếu nữ. Nàng đã chẳng sợ hãi mà còn tỏ ra âu yếm con vật đáng sợ vô cùng.

Thoảng thấy bóng nhà vua dưới mặt nước suối người con gái quay lại rồi bỗng thét lên một tiếng nàng quơ vẩy y phục chạy bay vào rừng sâu vua Vũ Mân khoái chí cười sảng sặc.

Nhớ đến con vật nhà vua lại tiếp tục đi tìm. Tới gốc rừng họ nhà vua và đoàn tùy tùng thấy vô số rắn bò ra lồm ngồm, đoàn tùy tùng thối lui, một vị quan già râu rắng :

— Muốn tâu bệ hạ, nơi đây là Động Rắn chúng ta không nên vào.

Nhà vua quát mắt nói :

— Thế con hươu đâu ?

Lão quan thưa :

— Tâu bệ hạ nó chạy vào động rắn.

Nhà vua thét :

— Nếu vậy thì phải theo sát con vật dù nó ở động rắn hay động cọp ta cũng không ngại bao giờ.

Thấy đoàn tùy tùng khựng lại nhà vua cười :

— Được rồi nếu các người sợ thì để đó, ta hành động một mình.

Nói đoạn nhà vua đi thẳng vào động rắn.

Từng bầy rắn bò vủa từ phía nếu là người thường thì tán mạng rồi. Nhưng vua Vũ Mân có tài kiếm cung rất giỏi. Nhà vua múa tút lưới gươm bao phủ quanh mình, từng lũ rắn bị gươm linh cắt ra nhiều khúc vụn.

Rồi nhà vua cứ tiến sâu mãi vào.

Tới một lối rẽ, nhà vua bỗng thấy một vị tăng si đang ngồi thiền nhập định dưới gốc cây. Chuông quanh ông ta đây những con rắn độc ngóc cổ nhìn nhưng ông vẫn ngồi im lặng. Có lẽ ông này là chủ nhân động rắn ghê gớm này.

Nhà vua ngừng lại trước mặt vị tăng si nọ và lớn tiếng nói rằng :

— Ta là vua Vũ Mân, Quốc Vương xứ này...

Nhà vua tưởng nói như vậy thì tăng si kia sẽ mọp xuống tung hô vạn tuế rồi sẵn sàng chờ vua phán. Nhưng không, vị tăng si vẫn thản nhiên ngồi chấp tay trước ngực; không hề có một cử chỉ nào khác Vũ Mân giận quá gào lên :

— Ta là vua, ta muốn hỏi người này giờ có thấy một con hươu cao lớn bị thương, chạy ngang đây không ?

Vị tăng si vẫn im lặng.

Nhà vua giận quá, gào lên :

— Lão kia bộ lão không nghe lời ta hỏi hoặc khinh miệt gì ta mà không trả lời gì hết vậy.

Vị tăng si cứ ngồi lì ra và y như câm vậy. Nhà vua đầu có ngờ là ông ta khất nguyện tịnh khâu nghĩa là không thể nói gì với hết, dù vua quan hay gì cùng mặc, ông không thể nói trước thời hạn tự nguyện « tịnh khâu ».

Hạn kỳ tịnh khâu của vị tăng si này là một năm, không vì bất cứ lý do nào, quyền lực nào có thể bắt ông ta phạm giới.

Vì không hiểu tình trạng của lão tăng si nên Vũ Mân tức giận sục sôi. Ông giận vì có kẻ đã cá gan chống lại ông, một vị đại đế oai danh lừng uy lực vô biên.

Vũ Mân lại quát :

— Đồ súc sanh mà có nghe ta hỏi gì đó không Hay là mi điếc ? Ta truyền cho mi phải chỉ ta biết con hươu chạy về hướng nào.

Vô ích trong lúc nhà vua gào thét thì đạo sĩ cứ lặng thinh như thường. Vũ Mân quát to :

— À, nhà ngươi đã muốn chết thì ta cho chết

Nói đoạn ngài vung gươm quơ một đường, đầu vị tăng si đứt làm hai mảnh văng ra hai nơi thật khủng khiếp.

Thế rồi vị vua hung bạo bỏ ra đi.

Vừa lúc đó người con gái tắm suối lúc này trở về. Nàng chính là con gái của chủ nhân động rắn tức vị tăng si nọ. Nàng đem trái cây và sữa cho cha nàng dùng như thường lệ.

Những xác rắn từ ngoài cửa động khiến cô gái khiếp sợ và nàng lại đau đớn hơn khi thấy cha già đã bị chém vỡ sọ ra lăn lộn dưới chân nàng.

khóc ngất rồi đem hai mảnh sọ ráp lại lo chôn cất cha già từ tế.

Khi an táng cha xong rồi, nàng mới báo con rắn thần quấn trên cổ nàng rằng :

— Hỡi thần rắn cha ta không làm gì nên tội mà bạo chúa Vũ Mân đã giết chết. Vậy xin thần rắn trừng phạt lão làm cách nào trong vòng bảy ngày bạo chúa phải chết vì nọc rắn.

Con rắn thần rít lên một tiếng rồi tự động rời khỏi cổ cô gái phóng mình đi nhanh như tên bắn.

Thần rắn đã chuẩn bị sự trả thù rồi đó.

Lúc ra khỏi động rắn nhà vua và đoàn tùy tùng tìm ra con hươu đầu đàn, và Vũ Mân thanh toán nó thật dễ dàng.

Tuy nhiên khi nhà vua thuật lại chuyện ông ta giết vị tăng si thì đoàn tùy tùng đều hoảng sợ.

Một vị lão quan trong đoàn tùy tùng thưa rằng :

— Tăng nhân trong động nọ chính là chủ nhân động rắn. Nay bệ hạ giết lão thì thế nào con gái lão cũng cầu thần rắn trả thù, vậy xin bệ hạ phải đề phòng kỹ mới được.

Nghe lão quan tâu nhà vua dậm sợ hãi, thành thử chuyển đi này nhà vua mất vui « chiến lợi phẩm » hơn hẳn những lần trước với con hươu đầu đàn và vô số con mồi khác nữa.

Dân chúng và quân lính đứng 2 bên đường hoan hô Vũ Mân cũng chẳng chú ý gì cả. Mọi vào đến hoàng cung nhà vua đã triệu tập một buổi họp khẩn cấp với các đại thần.

Với vẻ mặt lo lắng nhà vua thuật cho các quan nghe câu chuyện ở tại rừng già. Mọi người cùng lo lắng cho nhà vua bởi họ biết rõ sự trả thù của thần Rắn vô cùng khủng khiếp.

Sau cuộc họp thượng đỉnh này, nhà vua và các quan đều đồng ý chọn một tòa lâu đài kiên cố cho nhà vua tạm đi cư tới ở. Tòa lâu đài này đã được xây cất trên đỉnh một ngọn đồi, phong cảnh thật thơ mộng đẹp mắt.

Quyết định xong là thì hành ngay, tối hôm đó nhà vua cùng những kẻ thân tín đến ở trong lâu đài cất đặt quân binh canh gác đáng hoàng. Bên vị vua lại có sẵn mấy thầy ngự y chuyên về nọc rắn, quân lính ghi được lệnh không cho bất cứ một ai bên ngoài vào lâu đài.

★ Xem tiếp trang 23

GIẢI
PHẠM

Phụ nữ ngày mai QUI SƯ 73 14

Mùa Xuân đang về trên vạn vật, bước chân nàng Xuân lướt trên n'ững khóm cúc, thược dược, đào, mai trong ngọn gió sớm hanh se se lạnh. Các nhũ thơ của chúng ta cũng tụ hội về đây. Vườn Xuân thơ khoe muện về muôn màu. Hội thơ Xuân tung bừng như một phiên chợ Tết. Hoàng Nhật Hồ thì vẫn nũng nịu đợi chờ, những ngày vui đó hồng đôi má cô dâu. Mùa Xuân con gái còn treo cao giá ngọc :

Ngày tháng bảy giờ

Lướt cái hoa vàng nắng bỏng in
Mùi hương lúa mới buổi thanh bình
Anh về xây lại tình đang dở
Dang dở từ anh theo chiến chinh

Mơ ước ươm nồng đôi mắt em
Xóm nhỏ mang mang giọt nắng mềm
Một sớm pháo hồng vương lối ngõ
Có người e ấp đến trao duyên

Ngày ấy vui ghé má đỏ hồng
Anh về làm đám cưới mùa Đông
Hai họ đến mừng ta đông đủ
Mừng cô dâu mới bước theo chồng...

Nhưng giờ thì vẫn phất xa nhau
Anh nhẽ ngày nào đẹp mộng đầu
Hoa súng thổi cây lên áo chiến
Xuân đến bên thêm vui xiết bao.

HOÀNG NHẬT HỒ
(Nhóm Phong Sương LT)

Vỏ Đước Biếc đào hoa như những chàng thư sinh của truyện liêu trai với trăm ngàn người yêu trong mộng. Lăn này mùa xuân của Biếc là có bé má hây hây hồng và gót chân son riu rít trong lòng chàng thi sĩ :

Giăng tay

(cho cháu Nguyễn thị Bạch Huệ)
Giăng tay đưa đón gọi mời
Sầu rưng rưng khóc xa rồi người xưa
Trời ngoài nghe vẫn còn mưa
Đôi tay gầy guộc nghe thừa đôi tay

Chú thương mái tóc nhỏ bay
Chú thương môi đỏ má hây hây hồng
Chú thương chân nhỏ hư không
Và thương mắt biếc cùng lòng trắng trinh

Về đây chú sống một mình
Nửa đàn gối mộng thuyền tình có liêu
Sốc Trăng gì mà buồn hiu
Gợi cho cháu nhỏ một chiều mưa rơi

VỎ ĐƯỚC BIẾC
—06-08-72—

Mùa Xuân có người vui chờ đợi, vui chung mộng bình thường thì Mộng Yên Hà chỉ nhìn thấy quanh mình khung trời âm đạm của một mùa đông cô đơn, giá lạnh :

Nhạc khúc xa nhau

(thương về Mỹ Trầm Sa đề nhớ)

Em còn đâu để chiều ta hò hẹn
Khi phố phường rộn rịp những nguồn vui
Em còn đâu với tình yêu tha thiết
Cho lòng ta tan mất những ngậm ngùi.
Em còn đâu với loài chim lữ thứ
Bằng khung trời to diễm những vì sao
Em còn đâu tàn mùa đông buồn giá
Trong phận người độc mã neo thương đau
Em đi rồi! ta về vùng sa mạc
Ngoảnh sau lưng lác đác những sương mù
Ngọn gió Xuân nào thoảng qua đời cát
Ôi! đau buồn dấu kỷ niệm hoang vu
Em đi rồi! ta về se nổi nhớ
Xiết linh hồn rĩ máu ngạt dòng thơ
Nghe cô đơn trong chồi thân kết trái
Gần sông xanh cuộn lá cuốn bờ vơ
Em đi rồi chiều mây luôn nhấn nhủ
Đêm độc thoại hoài ngôn ngữ thương đau
Vòng tay lạnh sâu ôm bầy nhưng nhớ.
Miệng hát hoài những nhạc khúc xa nhau

IB : MỘNG YÊN HÀ

Hội mùa Xuân còn mở cửa, cô bé Đặng thị Cẩm Vân khúc khích kể chuyện thần thoại ngày xưa cho mắt mọi chọt thoáng buồn, thoáng nhớ :

Thần thoại

(dấu ái cho L. Bảo Quốc Trần Không L.T. đó nha)

Từ dạo đó ngộ hoang buồn thức giấc
Sau những ngày lần lượt ngẫm người qua
Chừ mùa xuân thắm sắc áo lụa là
Không là cánh hoa sim màu thương nhớ
Từ dạo đó ngộ hoang buồn trần trở.
Mãi mãi ngóng chờ tiếp nối vẫn vương.
Người ra đi làm lính chiến biên cương
Con ngổ vằng rung rung chiều lịm chét
Người trở lại nhìn con đường hun hút
Trong bóng hình cùng mái tóc hương thơm
Thần thoại quá tốc em vương mối hôn
Đêm vấy phủ trở trần cùng tâm sự

DẶNG THỊ CẨM VÂN
(Đông Sương Sa)
v. ng. Phong Sương
Banmethuot

Mộng ngủ trong tim nồng nàn xao xuyến. Một chút nắng vương, một tia nhìn nghiêng nón đủ cho cả mùa Xuân vào hồn Trần Quang Thiếu si mê :

Nẻo vào hồn

Em mang đến tim tôi chiều rất mộng
Hương nồng nàn một chút vương xuyên xao
Cho ngón tay dài nỗi nhớ dâng cao
Môi biếc phấn son mà sao vẫn đẹp.
Như dóa mây ngự hồn tôi thêm thiết
Chim phiến hà riu rít tự tình kêu
Một thoáng nắng vừa đủ để tin yêu
Vang khe khẽ đi tóc người thương lạ
Tâm hồn tôi đã nhiều đêm băng giá
Thấp ngai ngừng qua mắt vỡ hàng mưa
Em đến sao mang ngày ngất hương đưa
Tôi chết gục bên bờ xưa sáng lạng
Cho tôi ngồi trên nắng Xuân ve vãn
Gió nghiêng ngang dịu mát lúc ven đường
Khi nhìn em ôi sao chợt thêm thương
Tôi như đứng trong niềm thương chơn chính
Chẳng bao giờ đôi chim buồn khua cánh
Đường bay đi sương đến ngả hiền hòa
Em đuổi tay lá ngù khắp hương hoa
Chim thiếp mắt Thiên đường ôi rất mộng.

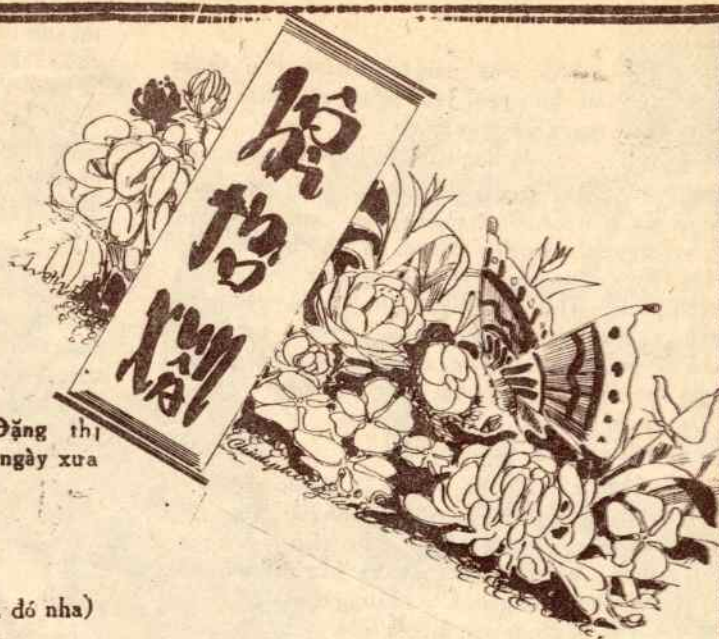
TRẦN QUANG THIẾU

Lê Nghiêm Châu cũng cùng như mơ ước đó nhưng chàng thi sĩ đa tình như một cánh bướm nhỡn như bay, trời Xuân thì vẫn ươm nồng nhưng lời thơ trữ tình tha thiết nhất :

Tình chung

Soi sáng tình nhau giữa mặt trời.
Như ngày hôn lễ hẹn chung đôi.
Trăm năm tình mãi như mơ ước.
Xuân mãi còn hồng trên nét môi.
Anh muốn thời gian chẳng nhạt nhòa,
Ấn tình còn mãi của đôi ta.
Áo em vẫn đẹp màu e ấp,
Nghiêng nón những chiều che thiết tha.
Như tháng năm dài trên tóc mây,
Trong mắt tình Xuân vẫn ươm đầy.
Thời xanh cây trái còn mơ mộng,
Đợi bất tình em ở cánh tay.
Đêm mở hồn anh theo khoảng không,
Về hôn môi má gái chưa chồng.
Thơm nôi lam sao mùi trinh bạch,
Khi đầu đời hẹn tiếng thủy chung.
Qua cõi đời nhau một chuyến tào.
Vùng yên bình đó đẹp chiêm bao.
Loài chim về đậu cành cây hót,
Nắng đẹp vườn xưa, trắng gió reo.

LÊ NGHIÊM CHÂU

CHI PHƯƠNG phụ trách

Mùa Đông hoa cũng nở. Cuối Đông rồi thì chúa Xuân sẽ ngự trị trần gian. Trầm Mặc xin tạ ơn người và xin tạ ơn trời trong một thoáng rung động giữa những đóa hoa nở với trên nhánh cây khô :

Mùa Đông hoa nở

Như phép nhiệm màu
Cành cây khô
Giữa mùa Đông
Hoa lại nở

Tôi bỗng đứng nghiêng mình mặc niệm
Trời đất một phen sống lại đây rồi
Trong gió rét
Đài rung niềm kiêu hãnh
Trong nắng khô
Nhụy thắm nét tình anh
Từ trong vỏ tôi giương mình mở mắt
Thấy dòng đời chưa quá đời khô khan
Ơi những cánh thiên thần
Hãy mở rộng cho ngày quên hận tử
Hãy đan thành những chiếc áo len
Cho mọi người về đây chung ấm
Cho tháng ngày trôi hết những cơn đau
Giữa mùa Đông,
Cành cây khô,
Hoa lại nở.
Giữa đồng hoang,
Con ngựa rú,
Chợt chuyển mình.
Mặt trời đã thức trong màu mắt
Xin tạ ơn người đến với tôi.

TRẦM MẶC
TVĐ nước mắt quê hương TĐ
DD 31328 KBC 7062

Giọng hát riu rít đón mừng năm mới nhà ai chỉ đem đến cho Nguyễn Ngọc Hoàng nỗi nhớ quất quay khi cánh én mùa Xuân của chúng bay hoài chưa chịu dừng chân :

trên cao nỗi nhớ

Rời ngày tháng xanh xao cơn phiền muộn
Nhân dáng ngày xưa thắm thắm mặt mũi
Mắt em rồi niềm vui không trở ngọn
Giọng hát mùa Xuân gợi nhớ hoang vu
Vùng kỷ niệm một lần lên tiếng gọi
Dáng thơ buồn tình ái đã biệt tăm
Em là chim bay hoài không thấy mới
Ta quay cuồng trong nỗi nhớ trào dâng
Tìm bên nhau cạn khô niềm lưu luyến
Nỗi buồn về chấy rức vũng tâm tư
Bao thương nhớ mới mồn trong ảo tưởng
Trả cho em khi xơ xác hình thù.

NGUYỄN NGỌC HOÀNG
(văn nghệ Mây Đình Cao Mỹ Tho)

Trang báo có hạn mà Hội Thơ của chúng ta lại rất đông. Khu vườn văn nghệ không đủ chỗ cho trăm hoa khoe sắc. Chi Phương xin hẹn gặp các bạn ở những số sau.

Chi Phương cũng xin gửi đến các bạn yêu thơ vạn lời chúc lành và cầu cho mỗi duyên thơ của chúng ta muôn đời vẫn đẹp.

CHI PHƯƠNG

BẰNG một giọng trầm trầm. Hải thuật lại cho người yêu nghe về cuộc tình ngang trái của mình :

— Bạn anh, Nguyễn Thanh, yêu một thiếu nữ chẳng may lại là con gái cưng của một thương gia giàu có. Bức tường giai cấp đã ngăn cách hai người, mặc dầu Thanh đã nhờ bà cô đến ngỏ lời cầu hôn, nhưng bị cha mẹ nàng từ chối. Sau đó, còn hứa gả Thu Hương, tên người yêu của Thanh, cho một bác sĩ tân khoa. Được tin này, Thanh lặng lẽ bỏ đi xa vì tin chắc người yêu không thể cải được lệnh cha mẹ, bắt buộc phải trở thành vợ của bác sĩ nọ. Nhưng...

Kim Yến ngắt ngang lời Hải :

— Chắc chị Thu Hương đã là bà bác sĩ ?

— Không ! Anh Nguyễn Thanh đã lầm. Bề ngoài chị Hương vẻ ung thuân, dự tính sẽ cùng người yêu đưa nhau đến một nơi xa hẳn Saigon để được chung sống bên nhau. Chị Hương chưa kịp bàn, thì anh Thanh đã bỏ Saigon đi mất biệt. Cho đến nay cũng không biết anh ở nơi nào.

Kim Yến hỏi người tình :

— Còn chị Thu Hương ?

— Vì quá thương nhớ anh Thanh, chị Hương lâm bệnh. Đám cưới phải tạm ngưng. Lợi dụng sự đau ốm của mình, chị cố kéo dài ngày tháng và còn hăm dọa sẽ cạo đầu quy y, hoặc hủy hoại cuộc đời cho trọn tình trọn nghĩa với Thanh. Thế rồi biến cuộc xảy ra, chuyện cưới xin của bác sĩ nọ bị chôn vùi theo khói lửa Mậu Thân. Hiện chị Hương vẫn sống ẩn nấp chờ tin tức người yêu năm cũ.

Hải móc túi đưa Kim Yến coi tấm hình khổ 6x9 :

— Đây, anh Nguyễn Thanh !

Vừa nhìn thấy người trong ảnh, Kim Yến bỗng giật mình :

— Ừa, sao lại có người giống người quá như vậy cả ?

Hải cũng ngạc nhiên, hỏi :

— Em nói ai giống ai ?

— Giáo viên Thành, hiện dạy chung một trường với em ở Cần Thơ. Có lẽ Thành với Thanh là một người.

Sau khi hỏi đi hỏi lại và nghe Kim Yến đoán chắc, Hải nảy ra nghi ngờ, bèn bàn với người yêu, sau ngày trở về Tây Đô, sẽ truy nguyên tông tích của giáo viên Thành, coi có đúng là Nguyễn Thanh hiện đã đổi tên và đang sống ẩn dật dưới lốt một thầy giáo.

Cho đến sáng mùng 6 Tết, khi tiễn người yêu ở bến xe để trở về Phong Dinh, Hải còn căn dặn Kim Yến :

— Em nhớ cứ đúng như anh bàn mà thi hành. Sự thể ra sao, gọi thư cho anh biết, nghe em.

Cũng nóng lòng muốn biết rõ sự thật, ngó hầu giúp người yêu tìm lại bạn cũ, và do đó, rất có thể nổi được cuộc tình dang dở giữa Thanh với Thu Hương, Kim Yến nắm chặt bàn tay Hải :

— Dạ, em sẽ cố gắng...

oOo

Đã mấy mùa xuân qua đi, nhưng Thu Hương đâu có thiết tha gì đến xuân, đến Tết. Lòng nàng dừng đọng với cuộc sống kẻ thù ngày người yêu bỏ đi biệt.

Sáng nay đã là mùng 8, cái Tết năm nay coi như qua rồi. Thu Hương ngồi bên cửa sổ lâu nhìn vào vầng trăng ngoài trời, nhưng óc nàng đang nghĩ nhiều đến giấc mộng đêm qua.

Đêm qua, Thu Hương mơ thấy gặp lại người yêu trong một cánh rừng có suối trong hoa lạ ngát thơm. Lúc đó Thanh đang ngồi trên một phiến đá bên bờ suối. Thu Hương mừng rỡ gọi tên chàng. Thanh quay lại, nhận ra người tình năm cũ. Cả hai vội ôm chầm lấy nhau. Bất ngờ phiến đá bỗng lún xuống, hất luôn hai người ngã xuống, giòng suối. Thu Hương hốt hoảng la lên, và nàng giật mình tỉnh giấc...

Đang suy nghĩ về giấc mộng gặp lại người tình, chợt Thu Hương thấy chị giúp việc lên tới, giọng ngập ngừng :

— Thưa cô... có thư.

Nàng quay lại :

— Thư của tôi hả ? Ai gửi tới ?

— Dạ em đâu có biết. Ông phát thư vừa trao, em đem lên cô liền.

Thu Hương hồ hững tiếp lấy phong bì, nghĩ rằng hẳn của cô bạn nào đó hồi thăm. Nhưng khi xé ra đọc, Thu Hương bỗng giật mình sững sờ và chăm chú xem kỹ từng hàng chữ trên tờ thư nhỏ :

«Chị Thu Hương,

«Xin vui mừng báo tin cùng chị rằng anh Thanh hiện đang là một giáo viên của trường-trung tiểu học Cần Thơ. Tuy nhiên, khi tới tìm gặp được Thanh,

thì anh lại bị lâm bệnh, nằm tại căn nhà trọ ở ngoại châu thành.

«Vậy, được thư này, chị hãy xuống gặp Cần Thơ, đến địa chỉ tôi gửi kèm theo đây, sẽ gặp ngay người yêu năm cũ. Thanh vẫn là Thanh của năm năm về trước, vẫn sống cô độc và âm thầm với mối tình dang dở, vì tưởng đâu chị đã trở thành bà bác sĩ từ lâu.

«Anh Thanh đau khổ đã nhiều rồi, chị đừng bắt anh ấy phải khổ lâu hơn nữa. Vậy, đúng ngày một chị nên xuống Cần Thơ, nghe chị. Chân thành chúc anh Thanh mau mạnh và anh chị sẽ nối lại tình xưa, đẹp tựa một mùa Xuân rực rỡ, đắm say như khúc nhạc xuân tình.

— Có xa lắm không em ?

— Cách đây chừng hơn cây số.

Hải thắc mắc :

— Mai này chúng mình đợi chị Thu Hương ở bến xe hay ở đằng nhà anh Thanh trọ ?

Kim Yến đề nghị :

— Mình chưa nên ra mặt vội. Mình núp đợi ở bến xe chờ chị Thu Hương và sẽ theo sau chị ấy, về nhà trọ. Hai ông bà bất ngờ gặp nhau tha hồ mà khóc vì sung sướng. Chừng đó chúng ta mới xuất hiện.

Nhưng rồi Kim Yến thắc mắc :

— Em chỉ sợ chị Thu Hương không đi Cần

«Hẹn một ngày rất gần sẽ trình diện cùng anh chị. Giờ đây xin tạm ký tên là...

Một người bạn

Buông rơi lá thư, Thu Hương lâm bầm một mình mà đôi mắt ướt đầm những giọt lệ sung sướng, mừng vui :

—Phải chăng giấc mộng đêm qua là để báo trước ngày nối lại duyên tình, chung đôi mộng ước ? Anh Thanh ơi ! Nơi đây em vẫn đợi chờ...

oOo

Trưa mùng 9 Tết Hải xuống tới Cần Thơ, đã thấy Kim Yến đón sẵn ở bến xe. Chàng nắm tay người yêu, khời hải :

—Anh xuống đây để đáp lễ những lần em lên Saigon thăm anh đây nhé !

Kim Yến cười :

—Thôi đi, thầy ơi ! Nếu không nhờ có vụ anh Thanh, để gì thầy chịu khó vượt gần 200 cây số ?

—Em thi hành đúng theo kế hoạch của anh đấy chứ ?

—Không sai một ly. Thành đúng là Thanh. Thư đã gửi cho chị Thu Hương, mai này chị ấy xuống đây ; vì vậy mới đánh điện tín cho anh đi Cần Thơ gặp.

Hải trêu người tình :

—Luôn thế cũng... nhớ nữa.

—Ừa đó ! Nhớ, rồi có sao không ? Bộ anh không nhớ em hả ?

—Nhớ muốn đứt hơi thở luôn, cô giáo ạ.

Rồi hỏi tiếp :

—Bây giờ chúng ta đi đâu ?

—Em đưa anh tới bác Sáu nghĩ ngơi. Chiều sẽ lại đón anh đi ăn cơm và thăm phố luôn.

—Còn em ?

—Về nhà dọn dẹp chờ cơm chiều. Có thể tối tới một chút, em sẽ dẫn anh đi ngang nơi anh Thanh trọ để biết.

* Triệu Triệu

Thơ thì uống công mình sắp đặt. Lại còn bị má của chị Hương nữa.

Hải trấn an nàng :

—Kể từ sau đám cưới hụt của ông bác sĩ, lại thêm trải qua vụ biến cuộc, tâm tánh của ba má chị Hương đã thay đổi nhiều. Anh tin rằng sẽ chiều theo ý của con gái. Em đừng lo. Chắc chắn chị Hương sẽ xuống đây tìm gặp anh Thanh.

Kim Yến nhẹ cười :

—Việc của người thì anh tính toán đầu ra, đó và sốt sắng lắm. Chẳng biết mai chiều anh có sốt sắng trông việc của chúng mình không.

Hải có hơi phát ý :

—Sao lại không ? Bộ em chưa tin được anh sao ?

Sợ người yêu giận, Kim Yến vội đáp :

—Em nói chơi vậy mà !

Hải hỏi qua chuyện khác :

—Mai chúng mình gặp nhau ở bến xe vào hồi mấy giờ ?

—Chuyến sớm nhất trong ngày từ Saigon về đây cũng phải 12 giờ trưa. Vậy 11 giờ 30 chúng ta gặp nhau, cùng ngồi chờ trong quán giải khát.

Hải và Kim Yến bước khỏi bến xe, tiến ra khoảng đường rộng. Bỗng hai người in dài xuống mặt nhựa như hai nét cắt. Bàn tay Hải tìm bàn tay Kim Yến. Mười ngón tay đan vào nhau âu yếm, đi giữa không khí ấm áp của mùa Xuân.

oOo

★ Xem tiếp trang 21

N HÃ Văn Chung ở trong ngõ hẻm cư xá Đô Thành đường Phan Thanh Giản. Vừa đặt chân đến trước hàng ba, tôi nghe trong nhà vọng ra tiếng hát ru con rất ư là... mùi mẫn :

Àu ơ...
Lâu lâu lại nhớ lâu lâu,
Lâu lâu lại nhớ con trâu 2 sừng.
Đừng đừng lại nhớ đừng đừng,
Đừng đừng lại nhớ 2 sừng con trâu
Tôi gõ cửa. Văn Chung âm con chạy ra, vồn vã :

— A, anh kếp Châu Rì ! Mời vào, mời vào !

Anh trao con cho đứa tớ gái ăm, đoạn quay qua tôi :

— Bà xã đi xóm, Ở nhà ru con giải buồn. Sao, có chuyện gì "quan trọng" không ông bạn ?

Sau khi nghe tôi yêu cầu anh kể một chuyện vui tặng độc giả PN.N.M anh vui vẻ gật đầu :

— Được rồi. Tôi kể 1 chuyện độc đáo. Chuyện đó là :

HAI ANH CHÀNG THAM LAM VÀ ÍCH KỸ

— Ngày xưa, có hai anh nọ, ta hãy tạm đặt tên hai anh là Tý và Sửu cho dễ nhớ.

Tý và Sửu tuy ở cùng xóm, ra vô thấy mặt nhưng họ không ưa nhau. Anh nào cũng có tánh ích kỷ và tham lam kinh khủng.

Một bữa nọ, 2 anh tình cờ nhặt được một quan tiền. Thế là một trận đánh giặc miếng xảy ra. Anh nào cũng cho là mình trông thấy trước tiên và anh nào cũng nhất định giành cho được chiến lợi phẩm hoạnh tài đó.

Sau 1 hồi cãi vã gần đi đến ầu đã thì may thay, từ trên không trung 1 vầng mây trắng từ từ bay đến rồi nhẹ nhàng hạ xuống trước mặt Tý và Sửu. Một vị tiên ông râu tóc bạc phơ, tay cầm quạt lông phe phẩy và cất tiếng ôn tồn :

— Thôi 2 người dừng cãi vã giành giật nhau nữa. Để ta giải quyết ổn thỏa cho. Hai người bằng lòng chứ ?

Vốn có 1 đạo từng làm kếp hát cải lương nên Tý quen miệng :

— Dạ, xin ông bầu làm ơn phân xử giúp, kéo lòng tôi áy náy không an !!

Còn Sửu vốn là 1 công nhân bến tàu nên cũng quen miệng xá tiên ông 3 xá rồi nói :

— Dạ, nhờ xếp giải quyết sự tranh chấp của tôi với bạn đồng nghiệp ngoan cố !

Tiên ông vuốt râu, chăm rì nói :
— Một quan tiền không đáng là bao, đừng làm mất hòa khí anh em. Ta sẽ cho hai người một điều ước, ước gì được nấy.

Tý và Sửu mừng quýnh thiếu điều đứt gân máu theo ông theo bà. Tý lẩm nhẩm :

— Ước cái gì bây giờ ? Làm quan làm vua, hay có cả 100 bà vợ ??

Còn Sửu cũng phân vân :

— Mình phải ước có thật nhiều tiền, nhiều vàng để qua mặt thằng Tý. Nhưng vị tiên ông như hiểu ý liền đính chánh :

— Nghe đây, nghe đây : Trong 2 người chỉ có 1 người được quyền ước và chỉ được ước 1 câu thôi. Và nghe cho kỹ, khi người ước có được 1 thì người kia có được gấp đôi. Nhớ chưa ?

Tý và Sửu lại 1 phen bối rối. Nếu mình ước có 1 cái nhà lầu thì thằng kia hiển nhiên có 2 cái. Mình ước có 1 kho vàng thì thằng kia có 2 kho ! Cha chả, lão tiên này ra điều kiện ác ôn thật.

Thế là Tý và Sửu lại nạnh nhau, không anh nào chịu ước trước, vì sợ anh kia sẽ có hoặc giàu gấp đôi mình.

Liên ông nời dọa vì chờ quá lâu mà chưa thấy anh nào lên tiếng, ông ta giục :

— Mau mau lên chó. Gần hết giờ rồi.

Nói đoạn, ông ta coi đồng hồ tay rồi nói :

— Bây giờ là 7 giờ kém 5. Đúng 7 giờ là ta thắng đó !

Tý và Sửu quýnh lên. Dịp may ít có. Chỉ có 1 câu ước là có thể có 1 đồng bạc kếp sù hoặc 1 kho vàng xài suốt đời không hết. Nhưng mình có 1 mà thằng kia có gấp đôi. Tức lắm !

Tiếng tiên ông lại thúc giục :

— Chỉ còn 30 giây. Nào, mau lên. Ta thắng bây giờ !

Quýnh quá và sau một quyết định chớp nhoáng, Tý lật đật nói :

— Khoan, tiên ông. Nghe tôi ước đây : Tôi ước cho tôi được đui 1 con mắt !

Tý vừa dứt lời thì quả nhiên mắt anh ta liền bị đui hết 1 con, trong khi Sửu đui tuốt hết 2 con !

Tham lam và ích kỷ đến thế là cùng !

THANH VIỆT : CHÀNG RỂ MẮT BẠC

Rời nhà Văn Chung, tôi lái xe gần mấy con cóc thẳng xuống đường Cao Thắng rồi rẽ sang Trần Quốc Toản, định ghé vào nhà Phi Thoàn thì may quá vừa đến đầu ngõ đã thấy Phi Thoàn và Thanh Việt ngồi nhậu la ve với tôm khô củ kiệu. Vừa thấy tôi Thanh Việt hỏi ngay :

— Đi đâu đây tía ?

— Kiểm mấy anh chó đi đâu. Phi Thoàn hỏi :

— Kiểm tụi tôi để mần răng ? Để làm chi hỉ ?

— Nhờ mấy anh kể một vài chuyện vui nho nhõ để làm quà cho độc giả PN.NM. O.K chứ ?

Phi Thoàn quay qua Thanh Việt :

— Sao mậy Thanh Việt ? O.K không ?

— O.K liền. Còn mậy ?

— O.K gấp. Mấy kể trước đi.

— Kể trước thì kể, sợ gì ?

Thanh Việt bưng ly la ve lên uống một hơi ráo hoạnh đoạn đặt ly xuống bàn rồi kể :

— Ngày xưa có 1 bà già thích hát bội lắm. Bà thích nhất những vai đạo sĩ mà hồi đó bà coi dưới làng thường gọi là thầy rùa. Người thủ vai này thường đeo cặp mắt bằng tròng bạc. Vậy là bà lão định ninh rằng hề kể nào có cặp mắt bạc thì nhất định tài năng xuất chúng, vô nghệ siêu quần.

Bà lại có một cô con gái tuổi vừa đôi 9, đẹp và chưa chồng. Một hôm có 1 anh mù đi lang thang trước nhà. Đôi tròng mắt của anh chàng khiếm thị này lộ hẳn ra ngoài giống như mấy lão thầy rùa trong tuồng hát bội.

Choràng gặp được quới nhơn, bà lão chạy ra kéo anh ta vào nhà và đề nghị gã có con gái cưng cho anh ta. Ông chồng cần thế nào cũng không được.

Theo đề nghị của bà lão anh mù phải vào làm rề trong nhà bà thật tuần nhật mới làm đám cưới. Anh mù nhận lời.

Hôm sau cả nhà đi vắng. Anh mù buồn tình mò mò ra sân hong mắt. Bất ngờ anh ta lọt xuống cái giếng trước nhà. Cũng may giếng cạn anh ta không hề hấn gì. Nhưng thành giếng cao quá, anh ta trèo lên tuốt xuống mãi mà không leo lên được.

Bà già đi chợ về, thấy chàng rề hi hục dưới giếng, lấy làm lạ :

— Con làm gì dưới đó vậy Hai ?

Nhanh trí, anh ta trả lời :

— Thưa má con thấy miệng giếng có mọc nhiều quá nên con nhờ bớt.

— Tôi nghiệp dư không. Thôi đưa tay đây má kéo lên.

Trưa hôm đó, ông đi ruộng về bà liền khoe với ông rằng thằng rề có cặp mắt bạc của bà nó siêng năng quá sức. Ông lão gục gật đầu xỏ ngọt :

— Tôi biết rề mắt bạc của bà giỏi lắm.

* KẾP CHÀU RÌA

Trưa lại, bà dọn 1 mâm cơm cho rề quý ăm. Mâm cơm dọn ngay trên bộ ván sau nhà bếp. Ông bà thì ăn mâm riêng trên nhà lớn, vì bà sợ ăn chung mâm thằng rề quý sẽ ngượng miệng ăn không no.

Lâu ngày gặp 1 bữa ăn đầy đủ anh mù ta dờ dĩa lạ. Trong nhà có 1 chó cò thấy cơm có đồ vài lung tung, chó ta cũng a lết sỏ nhào vô ăn có. Thuận miệng nó dờ luôn thức ăn trong tộ của anh mù. Anh mù thì có thấy trời trắng gì đâu, cứ dờ con chó xực hết tô này đến tô khác.

Bà già từ nhà trên đi xuống trông thấy la lên :

— Coi kìa, Hai ! Sao để cho chó ăn hết đồ ăn của con vậy ? Sao không đánh nó. Anh mù nhanh trí trả lời :

— Thưa má đánh chó phải kiêng chủ nhà.

Bà lão gật gù khen :

— Thằng hai này biết điều ăn ở đúng sách vở. Nhưng má cho phép. Đây, má đề khúc củi 1 bên con đây. Khi nào nó đến ăn đồ ăn của con, coi cứ việc đập nó.

Bà già nói xong liền bước lên nhà trên Giây lát bà trở xuống lấy thêm thức ăn đem cho anh mù.

Nghe tiếng đĩa bát khua lộp cộp, tưởng con chó đến làm hờn, anh mù mò mò lấy khúc củi đập mạnh 1 cái bà già lỗ đầu !..

PHI THOÀNG : CHA CON ÓNG THẦY THUỐC LÀM THƠ

Thanh Việt kể xong quay Phi Thoàn :

— Tao kể rồi. Đó. Bây giờ tới phiên mậy.

— Rồi làm liền.

Tặng hăng vài cái lấy tròn, Phi Thoàn bắt đầu kể :

— Ngày xưa có 1 anh lang băm nọ, không biết hốt thuốc cách nào mà con bệnh vừa uống xong là chết ngay cán cuộc.

Thế là gia đình nạn nhân làm dữ như định lói anh lên huyện cho anh ở tù rục xương, bằng không cũng đập cho anh 1 trận chết bỏ.

Không còn hồn vía nào nữa, anh ta sụp xuống lạy dài, khóc kể từm lum tả tả, nào là còn vợ yếu, con thơ, nếu chủ nhà không thương thì gia đình anh ta sẽ chết đói.

Thấy anh lang băm năn nỉ lay lục quá xá chủ nhà người giặn, không thừa gởi gì nhưng để trừng phạt tội làm thuốc ầu của anh, họ buộc anh phải lo chôn cất người xấu số.

Anh lang băm gạt nước mắt về nhà kêu vợ và 2 đứa con đem đòn, ky, cước xuống tới nhà người chết. Sao khi tàn liệm xong xuôi, 4 chồng vợ cha con lão lang băm 2 người trước, 2 người sau, khiêng quan tài kẻ xấu số ra nghĩa địa.

Đường xa nắng gắt. Kẻ bất hạnh lại là 1 mụ đàn bà mập gần 1 tạ nên nặng quá sức. Vợ chồng cha con lão lang băm người nào người nấy mồ hôi tuôn ra như tắm.

Vừa buồn vừa tức lão thấy thuốc ứng khâu ngâm :

— Làm thuốc như vậy nghỉ cũng tức. Chị vợ gạt mồ hôi, ngâm tiếp :

— Vì mình làm thuốc vợ con cực. Thằng con lớn tiếp :

— Thấy nặng đau vai cắt chằng lên. Thằng con út tiếp :

— Sau đừng cho thuốc mấy người mập !!

KẾP CHÀU RÌA

17

Con Trâu, một con vật khỏe mạnh, hung hãn chẳng kém voi, cọp, sư tử.
 Từ ngàn xưa, xưa lắm nó vốn ở trên rừng, một mãnh thú có địa vị. Nhưng rồi con người thông minh hơn, dụ nó về nhà nuôi nấng, bắt nó cày bừa, kéo xe mía, kéo cây, gánh vác việc nặng.
 Nuôi trâu rất lợi, chẳng tốn kém vật thực như heo, gà, vì nó ăn toàn cỏ, rơm. Loài người dụ nó cũng khéo, có nơi ăn, chốn ở, có nơi phải dâng mừng cho nó ngủ như ở Năm Căn, Sóc Trăng, Cờ Đỏ, để dân nuôi khỏi thịt nó. Lời nói của người còn ngọt lịm như đường cát bên tai trâu nữa:

Trâu ơi! Ta bảo trâu này
 Trâu ra ngoài ruộng trâu cày với ta
 Cây cày vốn nghiệp nông gia
 Ta đây trâu đây ai mà quản công
 Bao giờ ngọn lúa đâm bông
 Thì còn.. ngọn cỏ ngoài đồng, trâu ăn..

Lời nói ngọt nhưng.. thật là đều giả của con người. Phải rồi, bắt trâu cày sâu bừa nặng, đến lúc lúa đâm bông rồi chín hột.. trâu cứ mặc sức ra đồng ăn cỏ chớ nào được một hột lúa vào miệng. Họa may trâu lên ăn vụng lúa mới lót dạ được chứ! Ừa, còn! đồng cỏ lớn dành cho trâu đó mà!

Dù sao bộ óc của con người cũng hơn trâu, nên dù nó mạnh hơn đến ngàn lần, con người vẫn xô mũi đất nó đi tơn tơn được do bạn!

KHI LOÀI TRÂU CÒN NÓI TIẾNG NGƯỜI

Đề thấy bộ óc thông minh của người hơn cả vạn vật, người ta chuyển miệng nhau chuyện giai thoại sau đây:

Cái ngày xa xưa, muôn vật còn nói tiếng người, thì một hôm có một ông cạp xóm rình trong bụi, xem thấy một con trâu to lớn như voi, hai cái sừng nhọn hoắt trông hung tợn, thể mà cứ ngoan ngoãn nghe lời một con người rất nhỏ, lùn, sai bảo. hò tắc hò ri đều ngoan ngoãn làm cả ngày chẳng hề than thân.

Cạp rất đỗi ngạc nhiên, đợi cho người đến giờ đi ăn cơm, mới men tới hỏi trâu:

— Nè anh trâu, anh to lớn mạnh khỏe nhường kia, sao lại để cho một con người bé bỏng như kia sai khiến để dâng như thế?

Trâu đáp:

— Ồ! Điều bác ngạc nhiên đó chẳng có gì lạ cả, Con người tuy bé, tôi phải phục vụ hết mình vì họ có một bộ óc thông minh quán thế, vượt trên cả muôn loài bác ạ!

Cạp nghe rồi càng ngạc nhiên thêm, bấn khoăn mãi không hiểu bộ óc thông minh là cái quái gì, hình trạng ra sao mà trâu lại khiếp sợ phục tùng đến thế.

Cạp nằm đợi, Lúc người cày ra đến, cạp tới hỏi rằng:

— Nè ông, tôi nghe chú trâu nói ông có một bộ óc thông minh ghê gớm lắm, ông cho tôi xem thử được chăng?

Anh cày cười hề hề bảo:

— Trông chú hỏi cái gì chớ muốn xem bộ óc của tôi, tôi có tiếc gì. Ngặt vì tôi để nó ở nhà rồi, mà tôi về lấy thì chú ăn mất trâu của tôi còn gì! Nếu chú bằng lòng cho tôi trói chú vào gốc cây kia thì tôi về lấy cho chú xem ngay.

Cạp vì tò mò, bằng lòng điều kiện. Khi trói cạp xong, người dân cày bảo:

— Rồi đó! Nay chú hãy xem bộ óc thông minh của tôi đây.

Nói xong, người cày vác cày đập vào đầu cạp đến chết, khiêng về nhà da làm thảm, lấy thịt cho cả nhà ăn, lấy xương nấu cao làm thuốc bổ.

LỄ RƯỚC TRÂU ĐẦU NĂM

Ngày xưa ở nước ta có tục lệ Nghinh Xuân, tức lễ rước trâu.

Mỗi đầu năm Nguyên Đán, người ta chọn từ ngày mùng 1 đến mùng 8, tùy theo ngày tốt xấu làm lễ Nghinh Xuân, rước trâu từ đình tỉnh trưởng, tức Tuần vũ, Tổng đốc, đến dân Xã tắc, thành một đám rước rất vui vẻ, có dân cờ nhạc đi theo.

Đi đầu đám rước là hình vẽ 1 con trâu, có mặt trời trên đầu hay sau lưng. Còn người dắt trâu tay cầm roi hay cành lúa. Có năm kẻ đi trước đầu trâu, có năm đi sau, hình vẽ mỗi năm đều khác nhau. Nếu trâu và người cùng đi thành thời là năm được mùa. Nếu có vẽ khó nhọc là năm mất mùa. Mặt trời xuống gần quá là năm đại hạn. v.v..

Hình vẽ tiên đoán mùa màng cả khắp nước, vì hình vẽ phải y theo cuốn lịch của triều đình phát ra và do Khâm Thiên Giám trước định.

- Lễ rước Trâu ● Những trận hòa công Trâu xuất trận
- Những chuyện thần thoại về Trâu ● Đào Duy Từ, người chăn trâu làm tới Quận Công ● Con trâu thần ở hồ Hoàn Kiếm
- Tưởng mạng những người tuổi trâu v.v...

Sưu tầm của THIẾU LÃNG QUÂN TRÂU XUẤT TRẬN HÒA CÔNG

Con trâu có tài xung phong, xuất trận nếu ta biết huấn luyện.

Ngày xưa ở nước ta, Triệu quốc Đạt là anh bà Triệu Âu, giúp em đánh quân Ngô, không dùng ngựa ra trận mà lại cỡi một con trâu rất hung hãn với hai cái sừng sắc bén hơn lưỡi giáo nhọn.

Trái lại, em gái là bà Triệu Âu thì lại cỡi voi cầm gươm chỉ huy ba quân.

Con trâu của Triệu quốc Đạt được huấn luyện thuần thục về trận mạc cho nên hóa phép, thần công, đại bác, trái nổ, địa lôi... không làm cho trâu nao núng bao giờ. Nó xuất trận rất hung hãn, hơn cả ngựa voi, nhờ cặp sừng bén; chém quân Ngô như chém chuối.

Triệu quốc Đạt cầm quyền Nguyên Soái thường đi đầu ba quân. Tay cầm cặp đồng chùy đánh quân Ngô khắp cả hữu, trong khi con trâu vừa chém quân địch vừa dẫm nát lên người. Nghe tiếng pháo nổ hăng say lẫn xa vào như 1 chiến xa chạy tới với 1 tốc lực kinh khủng, quân Ngô phải chạy tán ra để tránh.

Trâu được mặc áo giáp đồng nên pháo đạn, mũi tên không xuyên qua nổi. Sau 3 năm chiến đấu Triệu Trinh nương bị đại binh nhà Ngô đánh bại, chạy vào núi tự vẫn chết với nước. Còn Triệu quốc Đạt cỡi trâu vào rừng, biệt tăm luôn. Có lẽ nhà ái quốc này đã sống với rừng sâu để tránh bàn tay dò hỏi của người Tàu.

Bên Tàu về đời Xuân Thu chiến quốc, có tướng Tề là Điền Đan rất sành về chiến lược dùng trâu xuất trận hòa công.

Điền Đan bày trâu từng hàng trước 1 bãi chiến trường rộng lớn, trên 2 sừng cột những cây sắt có gắn bụi nhũn thấm dầu, sau đuôi trâu cột cây pháo, khi xuất trận đốt sừng bụi nhũn, cho nổ pháo sau đuôi, trâu

Lễ rước trâu do quan đầu tỉnh hay đầu huyện cầm đầu cuộc rước, có các quan văn võ trong hạt và cờ xí, chuông trống.

Vì nước ta là một nước canh nông, nên cuộc rước Nghinh Xuân được coi là quan trọng nhất. Đồng thời, tại kinh đô, nhà vua cử hành lễ Tịch Điền, tức là lễ trồng lúa xuống ruộng, do nhà vua tự tay cầm mạ như một nông dân.

CON TRÂU VÀ TƯỞNG MẠNG

Tuổi con Trâu, tức tuổi Sửu, năm thứ 2 trong 12 chi tuổi con người.

Nếu là phụ nữ được tuổi con Trâu Quý Sửu thì thật tốt; nhờ mạng Tang đồ mộc cho nên giàu có sung sướng trọn đời, dù sanh năm nơi nhà nghèo cùng nhờ tánh chịu khó «tiều phú do cần, đại phú do thiên» thế nào rồi thân thế cũng được vận hạnh thông.

Tân Sửu nam hay nữ đều vượng từ niên thiếu đến trung vận. Mặt vận lại kém, có khi không giữ nổi cơ đồ, vì mạng Bích thượng thổ (đất trên tường) nhà đất bị mất, bán, bị đoạt.

Tuổi Kỷ Sửu mạng Thích lịch hỏa, nếu gặp thời, gặp cơ hội thì phát giàu to; nếu không cũng dư ăn xài.

Luôi Đinh Sửu hơi kém, mạng Gián hạ thủy (nước dưới suối) nếu có tài, có nghề thì dư ăn hoặc lên bậc tiểu phú được. Song le, trong đời phải nhiều gian nan, tranh đấu; có thể có địa vị xã hội hay chức tước.

Ất Sửu, thuộc mạng Hải trung kim (vàng giữa biển), tức gặp thời, gặp hội như Kỷ Sửu thì giàu to. Ngược lại, phải tranh đấu nhiều, nhưng có nhiều tài năng, uy tín.

Đại khái tướng mạng các bạn tuổi Sửu như trên. Song le, tùy theo giờ, ngày tháng sanh mà có sự thay đổi nhiều ít về tử vi.

★ Xem tiếp trang 22

— Chị Nga lại khách sáo rồi nhá, chị em với nhau cả mà. Còn anh Nghiêm thì cũng gần như người nhà, phải không anh ?
Nghiêm cười dịu dàng:
— Đáng lẽ tôi phải xin lỗi chị Nga về tội đường đột này đây chứ.
Thúy nhìn quanh:
— Các cháu đâu chị ?
— Cháu đi học chưa về em ạ.
— Chị có phải đón cháu không ?
— Trường cũng gần đây nên anh em nó dắt nhau cũng được rồi. Con nhà nghèo ấy mà.
Nga kéo mấy chiếc ghế gỗ thấp mời khách. Gần chiếc cột quay chung quanh bếp than nóng ấm.
— Chị Nga quay cột để sấy mứt hả chị. Sao chị không mua cái lò cho tiện.
Nga cười, ánh mắt chợt then thùa khi đụng phải tia nhìn của người đàn ông lạ.
— Một năm làm có một lần mua chỉ cho uống, hơn nữa sấy thế này nó dẻo hơn và khô sợ bị chảy.
Thúy nhí nhảnh:
— Em quờng cáo món mứt của chị hoài. Anh Nghiêm ngưỡng mộ lắm đấy.
Mà Nga thêm hồng:
— Thúy chỉ được cái thể thôi, món mứt của chị xưa quá rồi, ai mà thích.
— Thế mà có người thích thì chị tính sao nào. Bộ chị tính dành độc quyền cho ba bé Ngân hay sao. Mắt Nga chợt chìm đi, long lanh ngấn nước. Nga lặng lẽ nhặt từng miếng khoai mọng mứt lên chiếc sàng tròn lót giấy trắng.
Thúy ân hận, thoáng nhìn Nghiêm rồi nhìn Nga.
— Chị cho Thúy phụ với, để Thúy còn vét nốt nữa chứ Nga cười gượng.

—Ừ nhỉ, Thúy gặp chung với Nga đi cho nhanh. Nghiêm đắm đắm nhìn bàn tay Nga thoăn thoắt di động trên những viên mứt nâu hồng. Chàng cảm thấy một cảm giác lạ lạ đang xâm chiếm tim chàng. Là con trai lớn của một gia đình thương gia giàu có vừa du học ngoại quốc về, Nghiêm đã từng quen biết với rất nhiều thiếu nữ. Trong số các bạn gái của chàng, chàng thích thú nhất, vì Thúy tự nhiên cởi mở, phóng khoáng như một người bạn trai. Thúy kể cho chàng nghe nhiều lần về huyền thoại của người thiếu phụ cô đơn này. Trong tâm hồn chàng hình ảnh nàng công chúa áo đỏ chờ chồng kết tụ mong manh như sương khói và đẹp như liễu trai. Bây giờ đối diện, chàng thấy Nga còn đẹp hơn chàng tưởng tượng nhiều. Con gái Đà Lạt mà hồng vẫn thua người thiếu phụ cô đơn có đôi mắt buồn như hàng liễu rủ trong sương. Lên Đà Lạt cả tháng rồi Nghiêm chỉ được ngắm nàng thấp thoáng sau những huống hoa buổi sáng. Nga hình như sợ đám đông, sợ ánh sáng.
Thúy chợt quay lại, bắt gặp đôi mắt Nghiêm si mê ngừng trên hai bàn tay của Nga, Thúy nheo mắt cười đi dè dặt:

— Chị Nga ơi, có người chiếu tướng sang mứt của chị kỹ quá đấy nhé.
Nga ngẩng mặt lên, đôi mắt nhỏ như một bông tam xuân mỉm cười:
— Chết thật, đề Nga mời khách nếm món mứt này mới được. Đường chưa khô chưa được dẻo nữa. Nhưng chắc ông Nghiêm cũng không chê.
Thúy lý lắc:—Bàn của Thúy cũng như bàn của chị Nga, kêu là anh đi cho thân tình chị Nga ạ. Giọng Nghiêm vui vui:
— Đề mai đi, muốn thưởng thức tài của Nga thì phải chờ cho món này xong mọi giai đoạn đã chứ, khỏi không Thúy.
— Ghê thật, anh cũng biết thưởng thức như ai chứ bộ.

Nga thoáng xúc động khi nghe ông khách tự ý đòi cách xưng hô. Giọng nói đó sao mà giống giọng nói của chàng. Nga muốn nhắm mắt để tưởng tượng là chàng đã về, chàng đang ngồi trước mặt Nga, đang chờ cho mứt khô dần từng lớp đường, mọng mứt.
Thúy dùng thìa vét nước mứt còn đọng ở cuối soong đưa cho Nghiêm:
— Mời anh Nghiêm vét nốt với Thúy vậy, anh Nghiêm có sợ học dốt không ?

Nghiêm tự nhiên đưa muỗng lên miệng, chất đường dẻo thơm tan trong kẽ răng.
— Tuyệt thật, ngon hơn kẹo mạch nha nữa.
— Đó mới là vét nốt thôi đấy, còn mứt thật sự sẽ dẻo như kẹo hồng và thơm như hồng khô ấy. Nga thăm sung sướng nhìn Nghiêm, người đàn ông biết thưởng thức y như chàng.

Lòng rung động bồi hồi như ngày còn con gái, chợt gặp đúng hình ảnh hoàng tử của lòng mình. Thúy mỉm cười kén đáo rút lui. Nghiêm ngáy dạt nhìn Nga. Đôi mắt Nga rợp buồn, hai bàn tay cuống quýt. Mất tốc độ rừ xuống một bên gáy nõn nà. Nga đứng là hình ảnh người hiền phụ Việt Nam xưa.

— Sao tôi chả thấy chị Nga lên nhà trên bao giờ hết vậy ?

Nga lắc đầu nhẹ.

— Chị Nga chờ đợi bao nhiêu năm rồi chị Nga không đòi ý hay sao ?

Ngước đôi mắt long lanh nhìn Nghiêm, giọng Nga sùng sục:

— Sao anh đề ý về tôi quá vậy ? Đợi tôi đã hết rồi, chỉ còn lo con thôi.

— Anh ấy đi đâu vậy chị Nga ?

Nga mơ màng:

— Ba các cháu đi theo tiếng gọi của anh em.

— Chị Nga có được tin tức gì không ?

— Thừa không, anh ấy chỉ hứa thì nào đất thanh bình anh ấy sẽ về với mẹ con Nga.

— Vậy mà Nga vẫn kiên đợi.

— Vâng, vì tôi tin là anh ấy sẽ về.

Nghiêm thoáng băng khuôn mặt, thoáng cúi người và thoáng buồn vu vơ:

— Chị Nga cho phép tôi làm bạn với chị Nga không ?

Nga ngẩn ngạt. Lòng người cô phụ chợt ảm áp vì nụ cười của chàng trai lạ nhưng Nga vẫn sợ một thứ gì hết sức mong manh sẽ làm cho cuộc đời đầu đời trở thành rắc rối hơn lên.

— Thì anh đã quen với Nga rồi đó thôi.

— Nhưng muốn được quen thân hơn để thỉnh thoảng còn có dịp lên thăm cháu và Nga, Nga cho phép chứ. Nga cúi nhìn những ngón tay của mình dè dặt.

— Mẹ, Hùng về này.

— Mẹ ơi bé Ngân lạnh quá.

Hai đứa bé bụ bẫm xinh xắn ủa vào lòng mẹ.

Nga mừng yêu con:

— Hư nào, khoanh tay chào bác Nghiêm đi con.

Hùng khoanh tay "bác" thật to. Bé Ngân dẫu mặt trên ngực mẹ nhưng không quên nheo mắt to đôi mắt đen láy quan sát ông khách.

Nghiêm buột miệng:

— Bé Ngân xinh ghê giống y như mẹ.

Nga cảm thấy nóng ran trên má, nằng cúi xuống ôm con.

— Cháu hư lắm bác ạ, nhong nhèo cả ngày thôi.

— Bé Ngân phụng phịu đôi má hồng đào:

— Ừ ừ bé chả chơi với mẹ nữa.

Rồi kéo tay anh chạy vụt vào trong.

Nghiêm cáo lui:

— Xin phép chị Nga nhé! Tết tôi sẽ xuống chúc tết chị Nga và mừng tuổi các cháu.

Nhìn Nghiêm bước trong bụi mưa nghiêng nghiêng Nga nghe lòng chợt nao nao nhớ chồng. Một chiều nào mưa lạnh chàng cũng đã ra đi. Đôi vai chứa nặng món hành trang nghèo nàn có hình ảnh vợ đại con thơ.

Gần giao thừa rồi, Nga đón đến trở dậy. Nhìn hai con ngủ ngon Nga khẽ khẽ thở dài. Trên nhà đèn được sáng choang. Chắc bà thím và các cô em họ đang chuẩn bị đi lễ giao thừa. Thúy có rù Nga, Nga từ chối. Trong số các cô em con cháu, Nga chỉ yêu có mình Thúy. Vì Thúy hiểu Nga, gần với Nga, và hay tâm sự với Nga.

Trời rét như cắt ruột nhưng cảnh thông reo vui vu trong gió. Tự nhiên nước mắt ứa trên mí. Nga gục đầu trên hai vòng tay bờ trống. Căn phòng nhỏ thoáng thoang mùi hương trầm tỏa từ chiếc bàn thờ nhỏ trên nóc tủ áo. Tết với Nga chỉ có thế. Nga mỉm cười nhìn ra ngoài trời đất mất mát nhòa nhòa. Hình ảnh những ngày vui xưa nhầy nhụa. Hay và Nga tung tăng như những cặp tình nhân trên đường viển vông. Ngày tàn hôn ngập tràn hạnh phúc và những tháng năm chồng chất yêu thương cũng không giữ chân chàng. Huy vẫn đi vẫn băng mình trong sương gió. Cánh chim bằng bao giờ mới mỏi cánh bay đây.

Tiếng súng ở đâu nổ ran thay thay tiếng pháo. Bóng người đàn ông ngập ngừng bên ngưỡng cửa, Nga hoa mắt. Có phải Huy đó hay không. Bóng đen vừa khuỷu xuống. Nga cũng gục theo ghen ngào:

— Huy, có phải Huy về với Nga với con đó không ?

Tiếng súng vẫn nổ thay tiếng pháo giao thừa.

CHI PHƯƠNG

Từ nay đến Tết mỹ-viện bớt 50%.

Quý bà Quý cô

- ★ Muốn có một sắc đẹp lộng lẫy và quý phái
- ★ Muốn trở thành Hoa Hậu.
- ★ Muốn đẹp như minh tinh màn bạc
- ★ Muốn bảo vệ hạnh phúc gia đình.

Xin mời đến **Giải phẫu Thẩm-mỹ**

CẨM - THẠCH

Chi nhánh Độc quyền Jujin Hospital ở Việt-Nam
141/10, Cách Mạng Saigon — ĐT: 40.474 — 10, Hồ Biểu Chánh Gia Định
Mme Cẩm Thạch Tốt nghiệp: 2 cấp bằng Đại học sắc đẹp tại Mỹ, 4 bằng cấp tại Nhật

Mme CẨM THẠCH nổi tiếng rất nhiều về phương pháp lột da Cần Cỏ, Nhân, Nám, Tàn Nhan, trở thành trắng muốt mịn màng để Quý bà Quý cô trẻ đẹp mãi mãi, khỏi kiêng nắng vẫn xài được phấn son. Lột Da Mặt, Cổ, Tay, chân trong 5 ngày, sẽ trẻ lại 20 tuổi

Đôi mắt đẹp là cửa sổ của tâm hồn

- Muốn có một đôi mắt đẹp lộng lẫy và quyến rũ hãy đến **Cẩm Thạch**
- Mũi tẹt, mũi hếch, mũi thấp, mũi xấu. Muốn có mũi dọc dừa tuyệt đẹp, tự nhiên, phải đến **Cẩm Thạch** mới có một sắc đẹp quý phái.

- * Căng da mặt hết những vết nhăn không đau, Quý bà trên 40 tuổi được trẻ lại như 18 tuổi.
- ☆ Đến **Cẩm Thạch** quý bà quý cô sẽ có bộ ngực này nở căng phồng đẹp tự nhiên
- Môi trái tim, cằm chẻ, má đồng tiền, cắt nốt ruồi, thịt thừa, má se, chà mặt rỗ. Dùng toàn máy móc tối tân không đau.
- * Ồm làm mập, mập làm ốm. Muốn có một thân hình tuyệt mỹ không quên đến **Cẩm Thạch**.
- ★ Muốn có một sắc đẹp bảo đảm khỏi sửa đi sửa lại nhớ đến **Cẩm Thạch**
- ★ Cấy lông mi từ 1 đến 2 tháng phương pháp **AIAI PLAINE Nhật** — 4.000
- Cấy lông mi từ 2 đến 4 tháng phương pháp **CINDERELLA Pháp**
- * Cấy lông mi từ 4 đến 6 tháng phương pháp **QUEEN HELENE Mỹ**

Mme Cẩm Thạch độc quyền những chất thuốc tốt nhất của Mỹ để làm ngực và mũi mềm mại. Có nhiều Bác sĩ chuyên khoa giải phẫu Thẩm mỹ kinh nghiệm ở Nhật về làm việc thường trực

Giải phẫu thẩm mỹ **Cẩm Thạch** là nơi sửa sắc đẹp, đẹp nhất Việt Nam. Có phòng lạnh cho quý bà, quý cô nằm lại.

GIẢI
PHẨM

Phụ nữ ngay mai **Quý Sứ 73**

XUÂN LẠI VỀ.
? hêm một mùa Xuân chinh chiến?...
Trong niềm hy vọng hòa bình sẽ trở về
vết quê hương, hy vọng sẽ được ăn cái
Tết Quý Sửu thanh bình, chúng ta hồi tưởng lại
lại những mùa Xuân yên vui cũ để ước vọng
tương lai

«Chợ đèn và Tết đèn» là một tục xưa cũ
của người Trung Hoa. Theo sách «Thạch Hồ Nhạc
Phả» thì đất Giang Tô bên Tàu từ xưa đã có
tục này.

Kể từ rằm tháng Chạp, thiên hạ đã mang đèn
ra bày bán chật cả phố phường.

Có thể nói đây là một cuộc thi tài chân tay
khéo léo, một cuộc ganh đua thủ công nghệ lớn lao
nhất. Có bao nhiêu kiểu đèn, có bao nhiêu ngón nghề
khéo léo người ta đều mang ra hết cả ra thi thố.

Bắt đầu đêm rằm tháng Chạp, khi mặt trời
vừa khuất dạng, phố phường bỗng rực sáng, màu
sắc hực hỡ vì hàng ngàn chiếc đèn đủ kiểu, muôn
màu.

Thôi thì xanh, đỏ, tím, vàng, đủ cả ngũ sắc.
Các kiểu đèn đi từ hình người như ông lão công
châu, ngư ông thả câu, giai nhân thả thuyền dưới
trăng, kiểu Tây Thi hát sen, Trương Sinh treo tường
kiểu Chiêu tài tiến bảo, v.v... đến các kiểu đèn hoa
quả như hoa sen, trái bí trái khế, kiểu thú vật, linh
vật như phượng, hạc, kỳ lân, cá tôm v.v...

Lại có những kiểu đèn tinh xảo như đèn
kéo quán, đèn chạy ngựa, đèn lưu ly cầu, đèn thuyền
rồng, đèn chiến đấu v.v...

Có thể bảo rằng ngày Tết đã bắt đầu từ đêm
chợ đèn này vậy. Hay muốn nói cho đúng hơn, người
ta gọi là «phiên chợ đèn». Dĩ nhiên phiên chợ rất
tưng bừng náo nhiệt, lôi cuốn đủ mọi hạng người,
đủ mọi lứa tuổi, nam phụ lão ấu, trai thanh gái lịch.

Quán hàng tự nhiên cũng mọc lên như nấm,
bán mứt, rượu trà, đủ cả. Đến những «gánh» hát
bài chòi, hát «son đồng», xiếc, những người làm nghề
bối toán cũng tụ tập trong phiên chợ để kiếm tiền...
ăn Tết. Bởi phiên chợ đèn sẽ kéo dài mãi cho đến
hết đêm mười tám mới hết. Nghĩa là hôm rằm, thiên
hạ đã khởi sự ăn Tết Nguyên Đán từ đêm rằm
tháng Chạp và... «ăn» suốt một tháng đến rằm tháng
Giêng mới là hết Tết.

Tự nhiên, các sông bậc đã gập đúng... đất
dụng vô trong dịp Tết nhất như vậy, khiến phiên
chợ đèn càng thêm tung bừng, náo nhiệt. Chợ nhóm

Hồi tưởng lại những cái Tết thanh bình...

TẾT ĐÈN VÀ CHỢ ĐÈN

★ Sưu tầm của Kim Minh

suốt đêm đến từng bừng sáng thì lon đề đến chiều
tối lại nhóm. Và cứ thế kéo dài luôn ba đêm liền
tối đến mười tám.

Vậy là xong phiên chợ đèn!

ĐI CHỢ ĐÈN ĐỂ SỬA SOẠN CHO ĐÊM «TẾT ĐÈN»

«Chợ đèn» nhóm để bán đèn cho thiên hạ
làm gì?

Người ta đi mua đèn để trang hoàng nhà
cửa cho ngày Tết, và nhất là để sửa soạn cho đêm
«Tết đèn» bước qua năm mới.

Đó là đêm Nguyên Tiêu, tức rằm tháng giêng.
Đêm này, theo lịch Tàu gọi đó là đêm «Đăng Tiết»,
tức là «Tết đèn».

Từ chạng vạng tối, đêm Nguyên Tiêu thiên hạ
thắp đèn treo la liệt khắp trong nhà ngoài ngõ trông
rất vui mắt bởi ánh đèn nhấp nhóa khắp cả
thôn trang.

Trong sách «Côn Tán Hợp Chi» thì đêm
Nguyên Tiêu, trước các đình chùa, miếu mạo đều
có trồng một cây nêu cao chót vót để treo đèn, thấp
đèn trên ngọn nêu. Hoặc nếu không trồng nêu thì
làm những cái tháp nhỏ để treo đèn la liệt từ ngọn
tháp xuống xuống chân tháp gọi là «tháp đăng».

Trong các thị trấn, những nhà giàu có mặc sức
khoe của với những kiểu đèn, những kiểu đèn to lớn
với đường kính dài hàng 3 hay 4 thước làm bằng
thủy tinh ngũ sắc với những nét chạm trổ tinh kỳ,

tuyệt đẹp hoặc đủ hình rồng rắn, ghe thuyền. Thiên
hạ tổ chức yến tiệc hoặc linh đình, hoặc thân mật
dưới ánh đèn gọi là «Đăng Yến».

Quang cảnh cứ tung bừng náo nhiệt như vậy
kéo dài đến hùng sáng mới tan. Và năm nào cũng vậy.
Đất Giang Tô nổi tiếng là nơi ăn chơi phồn hoa đệ
nhất miền Hoa Nam cũng là do tục Tết Đèn này.

Tay nhiên, tục Tết Đèn ở chốn kinh đô một
thật là náo nhiệt, rực rỡ hơn nữa.

Sách «Đường Thi» có chép:
«Đêm Nguyên Tiêu, vua Duệ Tôn sai làm một
cây đèn cao hai mươi trượng, trên thắp tất cả tám
vạn ngọn đèn gọi là «hào thụ» (cây lửa). Nhân dân
kéo đến xem đèn như ngày đại hội».

Còn sách «Đông Kinh Hoa Mộng Lục» thì
chép:

«Đêm Nguyên Tiêu, trước cửa Đại Nội có
tâm rạp lớn. Du khách tập nập chật cả đường phố,
các phường hát thi nhau trình diễn đủ các trò vui,
tiếng hát, tiếng nhạc vang xa hơn mười dặm đường».

Tục «Tết Đèn» hẳn đã có từ lâu lắm, chắc
chắn là từ trước đời Đường bên Tàu. Trong bộ
«Tây Du Ký» tác giả có đoạn cũng đề cập tới tục
«Tết Đèn» trong đêm Nguyên Tiêu.

Riêng ở VN ta thì chưa thấy ở đâu cũng có
tục Tết Đèn. Nhưng ngày Tết bao giờ cũng là dịp
ăn chơi, nghỉ ngơi xả giận kéo dài đến hết trọn tháng
giêng mới dứt hẳn các hội hè đình đám.

(Viết theo Văn Hòe—Trung Bắc
Chu Nhật số 136 — tháng 11
năm 1942).

Khúc nhạc Xuân

● Tiếp theo trang 16

Xe vừa ngừng trước cửa nhà Thanh trọ. Thu
Hương xem lại địa chỉ ghi trong thư, thấy đúng, nằng
bèn xuống xe trả tiền rồi hồi hả bước đến trước cửa,
ngồi xuống nhìn vào trong xem có ai để hỏi thăm.

Bà chủ nhà thấy bóng người lấp ló vội bước ra
và ngạc nhiên trước một thiếu nữ hoàn toàn xa lạ:

— Có muốn kiếm ai?

Thu Hương ngắt ngừng:

— Dạ, phiên đi cho hỏi thăm, phải thầy giáo
Thành trọ ở đây không, di?

Nhìn ngắm người lạ từ đầu tới chân, bà Hai
có hơi thắc mắc, vì từ bao lâu nay bà không thấy
Thanh giao tiếp với đàn bà con gái, Sao đột nhiên nay
lại có cô này đến hỏi. Bà tò mò:

— Nhưng cô là thế nào với thầy Thành và đến
kiếm có chuyện gì?

Ngượng ngùng một giây, Thu Hương đáp liêu:
— Dạ, tôi là... em gái của thầy Thành, nghe
tin thầy Thành đau nên vừa từ Sài Gòn xuống thăm.

Bà Hai nhìn Thu Hương không chớp mắt:

— Ừa, ai nói thầy Thành đau? Đau hồi nào
đâu? Sao lạ vậy?

Vui mừng vì đã tìm đúng được nơi Thanh trọ,
nhưng Thu Hương không khỏi ngạc nhiên khi nghe
nói người yêu vẫn mạnh, trái với bức thư của người
bạn nào đó lại cho biết Thanh đang đau và hồi nằng
đi Cần Thơ gấp.

Thu Hương còn đang ngờ ngác không hiểu ra
sao, thì vừa lúc Thanh nghe có tiếng nói chuyện ngoài
cửa nên từ trong nhà bước ra. Nhưng rồi chàng phải
đứng khựng ngay lại như trời trồng khi vừa kịp nhận
ra Thu Hương, người tình của năm năm về trước.

Mộng hay thực? Lâm sao Thu Hương lại
biết được mình ẩn dật nơi đây mà tìm đến?

Thu Hương cũng đã nhìn thấy Thanh. Và có
lẽ vì không đề nên được cảm xúc mạnh khi gặp lại
người yêu với vẻ mặt khác lạ, mà h... mắt sâu,

nhên Thu Hương quên luôn cả sự có mặt của bà chủ
nhà trọ, lao vút tới như một cơn lốc, nhào người vào
Thanh giữa lúc chàng còn đang bàng hoàng ngờ ngác.

Và Thanh chỉ kịp dang rộng đôi vòng tay để đón
lấy người tình.

— Anh!..

— Em!..

Thu Hương gục đầu vào ngực Thanh mà khóc
nức nở trước đôi mắt đầy kinh ngạc của bà Hai
Thanh chỉ biết ôm chặt lấy đầu người yêu và đứng
yên, bất động.

— Năm mới, đầu xuân chúc tình yêu của anh
chị đẹp tươi vĩnh cửu.

Giọt mình bởi tiếng nói bất ngờ, cả hai vội
buông nhau ra. Thanh vụt reo to:

— Hai! Anh Hai! Sao biết tôi ở đây? Và...

Chàng bỏ lưng cầu nói vì thấy có cả Kim Yên,
người nữ giáo viên cùng trường, đang đứng sát bên
cạnh bạn mình.

— Yên chỉ! Anh

đã nói dối con mẹ

là phải trực tuyền

ở sở trọn ngày

Tết mà...

Kéo tay người yêu lại gần, Hải nghiêng đầu
trong khi Thu Hương còn đang ngờ ngác.

— Anh!

— Xin hân hạnh giới thiệu với chị cô Kim Yên
nữ giáo viên dạy chung trường anh Thanh và cũng
là tác giả bức thư gửi chị bữa trước để báo tin anh
Thanh hiện ở Cần Thơ và đang lâm bệnh. Chính nhờ
Kim Yên, tôi mới khám phá ra được nơi anh Thanh
ẩn dật. Vì... Kim Yên là người yêu của tôi.

Vỡ lẽ ra Thanh và Thu Hương vụt hiểu. Nhưng
cả hai chưa kịp nói gì thì Kim Yên đã tiến tới nắm
tay Thu Hương còn Hải nắm tay Thanh, đưa cả hai
lại gần nhau, đặt bàn tay hai người vào với nhau.

— Anh Thanh vẫn đơn lẻ, chị Thanh đợi chờ
Một mùa xuân đã đến với anh chị. Chúng tôi xin gửi
gắm Thu Hương, cho thầy giáo Thành, tức Thanh
gửi gắm Thanh cho Thu Hương. Chân thành chúc
anh chị muôn năm hạnh phúc.

Thanh vòng tay ôm ngang lưng Thu Hương.
Đôi kẻ yêu nhau cảm xúc đến nghẹn lời.

Máy phát thanh từ nhà ai gần đó, bỗng vang lên
lời giới thiệu chương trình nhạc tuyền tiếp theo là
giọng ca cao vút, bỗng trầm diễn tả những lời âu yếm
keo sơn trong một khúc nhạc xuân tình...

TRIỆU TRIỆU

GIẢI
PHẠM

Phụ nữ ngay mai

Phụ nữ ngay mai

QUI SƯ 73

21

CON TRÂU NĂM SỬU

● Tiếp theo trang 18

kinh hoàng chạy nhào tới, xung phong vào địch quân, vừa dõng vừa dạn, chà đạp dữ tợn. Quân địch quân phải tan vỡ.

Trâu xung phong như thế chia làm nhiều đợt, hết đợt này đến đợt khác, y như xung phong bằng chiến xa đời nay vậy. Cho nên quân địch dù anh dũng đến bao nhiêu, rất khó mà chống lại những làn sóng trâu tiến lên với lửa và khí giới cột đầu sừng.

Nhưng chiến lược Trâu hỏa công của Điền Đan bị mất hiệu lực vì quân nước Yên đào hầm sẵn cho quân khêu chiến như trâu phóng tới rồi theo đường cầu mà chạy về, còn trâu bị sục hầm chết ngộp ngang Bờ vậy bất cứ dờn nào các trận hỏa công trâu chỉ dùng được vài ba trận đầu mà thôi, vì về sau, địch quân ắt nghĩ kế phòng ngự hạ trâu.

Đời nhà Trần ở nước ta, tiểu tướng Trần quốc Toản được thượng tướng Trần quang Khải phong làm tướng tiên phong đánh quân Mông cổ ở trận Chương Dương để tiến về tấn công thành Thăng Long đang ở trong tay quân địch.

Vì trách nhiệm của trận ấy nặng nề, nếu quân tiên phong bị thua, hậu quân sẽ khó hoạt động và phần thắng khó nắm chắc. Cho nên trọn đêm, Trần quốc Toản bày giờ mới 17 tuổi, suy nghĩ đủ mọi mưu kế để chống với cánh tiên quân của Thoát Hoan là quân thiện chiến hung hãn nhất. Cuối cùng vì đang mùa nóng bức, Trần quốc Toản nghĩ được 1 trận hỏa công trâu để làm phục binh diệt địch.

Quốc Toản sáng dậy cho binh sĩ đi sung công trâu. Cộng được 500 con, chia cho mỗi ngò chệt lối 10 con, cột giáo dài dây sừng và sau đuôi là 1 tràng pháo, nấp sẵn nơi kín. Bấy giờ Quốc Toản mới xuất binh khiêu chiến đánh nhau 1 trận rất lâu rồi rút quân giả thua chạy. Như quân Mông cổ đuổi theo khoảng dài nửa dặm đường, đốt pháo làm hiệu cho các ô trâu phóng ra. Pháo nổ sau đấy, trâu nóng sanh hăng xông lên nhẩy tới chém quân Mông cổ tơi bời. Đội kỵ binh Mông cổ hoàn toàn bị tiêu diệt. Như đó, thượng tướng Quang Khải đem đại binh tiến lên lấy Chương Dương thẳng đường tấn công thâu thành Thăng Long. Thoát Hoan phải trốn vào ống đồng cho quân kéo chạy để khỏi bị tên bắn trúng mình.

Qua cuối đời nhà Trịnh, quân Trịnh kéo vào đoạt thành Phú Xuân, tiến vào Quảng Nam, gặp binh Tây Sơn, Tây sơn bấy giờ còn yếu, thế lực kém và quân Trịnh lại đông thập bội.

Tướng tiên phong của Tây sơn là anh hùng Nguyễn Huệ phải dùng trận trâu hỏa công để chống với 200 thớt voi của Trịnh. Nguyễn Huệ cho đào 1 đường hầm dài nhưng về phía địch đào đất thành dốc cho dễ lên rồi sắp sẵn trên 300 con trâu dây đủ giáo dài 3 cây cột ở sừng và sau đuôi sẵn pháo. Lúc Trịnh quân cho voi xông tới, Nguyễn Huệ chờ cho voi gần đến hầm liền đốt pháo cho trâu phóng lên như voi bão, đâm giáo và lửa vào đầu voi nên voi không tài nào cựa nổi phải thụt lùi hoặc bị đâm vào miệng cổ, mình. Voi thụt lui, trâu phóng tới đâm vào quân Trịnh chết như rạ. Nhờ trận chiến thắng đó, Trịnh và Tây sơn giảng hòa, để Tây Sơn giữ đất Nam Ngãi, Trịnh lui về giữ Phú Xuân, kể từ đèo Hải Vân trở ra.

Trong cuộc kháng chiến chống Pháp, quân của Mai xuân Thuởng cùng dùng hơn 30 thớt trâu với trận hỏa công để chống Pháp lúc họ vào tấn công căn cứ nghĩa quân, Trận đó, quân Pháp bất ngờ bị đại bại và vì họ sợ trâu, phải gọi Tổng đốc Lộc kéo quân ra để chống nghĩa quân.

CON TRÂU THẦN Ở HO HOÀN KIẾM

Ở nước ta, có chuyện thần thoại về con Trâu Vàng ở hồ Hoàn Kiếm Hà nội.

Tương truyền con trâu này là trâu thần, hùng cứ ở núi Thái sơn và các cộp, beo, voi, trâu phải phục tùng nó. Khi con trâu thần này sống được 500 tuổi, đến ngày nó phải qui thiên đứng lĩnh của Thượng đế Nhưng vì con trâu rất to lớn nên nó chưa kiếm được hang động nào để gói xác.

Bấy giờ bên nước ta thuộc cuối đời nhà Tiền Lê, chúa Trần quốc vừa đúc xong 1 cái chuông khổng lồ, cao đến 1 trượng (tức 4 mét) rộng đến 7 thước. Muốn đánh chuông phải lăm dần chày dài 3 trượng, cho 4 người có sức mạnh đẩy mạnh chày tới để đánh chuông.

Hôm đúc xong và làm lễ khánh thành, tiếng chuông nổi lên làm động cả trời đất. Con trâu vàng đang ở bên Tàu nghe tiếng chuông liền nhón dậy phóng mình chạy 1 mạch qua nước Nam, phóng mình xuống hồ Hoàn Kiếm mất dạng và nằm luôn dưới đáy hồ với giấc ngàn thu.

Người ta nói rằng vì trâu phóng xuống quá mạnh hồ trở thành một vực sâu như không có đáy. Đời Tây thuộc, người Tây thả dây xuống ba ngày 3 đêm mà đo vẫn không thấy đáy là đâu.

CON TRÂU ĐIÊN CỦA LÝ THIỆT QUẦY

Trong chuyện thần thoại về Bát Tiên, tức Tám Ông Tiên mà Thượng đế đã phong làm đại diện ở trên Thượng giới, người ta có nói nhiều về con trâu Điên của tiên ông Lý thiết Quầy, 1 tiên ông què quặt nên phải dùng đến con trâu mà xưa kia chàng Ngưu lang đã chăn reo ở bờ sông Ngân.

Con Trâu tiên này lông đen nhánh như huyền và mỗi sợi lông ở trong lại bông như cái ống uống nước ngọt. Nhờ đó mà trâu này có thể bay trên trời, đi trên nước hay trường mình trong mây lạnh như chớp để đưa tiên ông Lý thiết Quầy đi khắp 36 lũng trời và 18 tầng biển sâu hay vượt trùng dương ngày qua vạn dặm.

Con trâu này chỉ uống nước ở sông Ngân hà và ăn cỏ tóc tiên ở vườn Ngự Uyển, cho nên mình nó nhẹ như lông hồng.

Tiên ông Lý thiết Quầy cỡi trâu này, 1 cẳng thông xuống cẳng què gác trên lưng trong chơi chân trời góc biển. Khi vui ông thổi sáo vèo vòn, khi buồn nốc rượu say lúy túy, nằm bẹp trên mình trâu mặc cho nó tung mây lướt sóng giữa trời biển núi non bát ngát.

Do đó, người Tàu thường đúc tượng đồng đen cho con trâu này và tiên ông Lý Thiết Quầy cỡi để chưng trong nhà cửa.

CHÀNG CHĂN TRÂU CỦA THƯỢNG ĐẾ

Trên thiên đình thượng đế cũng thích trâu để lấy hên cho con nhà nông ở hạ giới, cho nên thượng đế có một bãi trâu giao cho Ngưu lang chăn giữ. Ngưu lang trâu rất siêng năng từ bé, nhưng lúc lớn lên, đến tuổi dậy thì, chàng sanh ra mơ mộng và thường bỏ trâu ăn trong vườn ngự rồi bỏ trốn đến xóm các nàng dệt gấm cho thượng đế để «rửa mắt» rồi mê một chức nữ ở đó.

Ngưu lang và chức nữ yêu nhau say mê nhau thường trốn cả ngày trốn các bụi hoa để tự tình; chàng mặc trâu ăn mất cả hoa quý nàng bỏ bê việc dệt, có ngày chẳng dệt được một tác gấm nào.

Thượng đế biết, nổi giận lôi đình bắt Ngưu lang dây qua thế giới Ngân Hà và bắt Chức nữ dây vào cung cấm ngày đêm chuyên lo dệt gấm. Hai đảng bị tuyệt tình. Nhưng rồi, may mắn được ông tơi bà nguyệt hay chuyện vào bệ kiến thượng đế tâu rằng Ngưu lang và Chức nữ vốn có thiên duyên tiền kiếp song le. Ngọc hoàng cho rằng chàng và nàng có tánh lành mạnh, tự do yêu đương cái lối «tiền hôn hậu thú» nên Ngọc hoàng vẫn không nguôi giận, chỉ cho phép một năm mới được hội ngộ một ngày vào tiết Trùng Cửu tức là ngày 9 tháng 9.

Sông Ngân quá rộng lớn đàn quạ phải nổi đuôi nhạn bay qua làm cầu cho 2 Chức chàng Ngưu được gặp nhau để tự tình suốt một ngày một đêm cho thỏa dạ nhớ mong.

Hai đảng quá yêu nhau thương nhớ cả năm trời cho nên khi gặp nhau lại quá cảm xúc nước mắt xối xút không ngưng khiến cho nước mắt cứ tuôn rơi lác đác tạo thành một cơn mưa mưa bụi suốt ngày đêm Người ta gọi đó là mưa Ngâu vì hai vợ chồng Ngưu lang Chức nữ còn có tên là Ngâu và người đời gọi là vợ chồng Ngâu.

Sau ngày đêm chàng và nàng gặp nhau trời lại tạnh ráo như thường.

Xem như thế, khi đã yêu nhau trên trời hay dưới trần chẳng ai không khổ.

★
Ngày xưa vào khoảng giữa thế kỷ thứ 17 ở nước ta, trong miền nam thuộc vùng chúa Nguyễn cai trị có một chàng chăn trâu kỳ tài tiếng đồn khắp nước.

Chàng chăn trâu đó là Đào duy Từ, về sau chúa Nguyễn phải mời đến tôn làm quân sư, phong tước Quận công và từ dân gian đến quan quyền vua chúa đều phải gọi bằng thầy và không dám đọc đến tên.

Đào duy Từ quê quán tại làng Hòa Trai, huyện Ngọc sơn, tỉnh Thanh hóa, có tài học thần đồng và chương quán thế.

Năm 20 tuổi, vì con nhà kép hát nên không được đi thi, người mẹ phải nhờ tên lý trưởng đổi tên họ để đi thi và đầu Á nguyên đời vua Lê Thế Tôn và chúa Bình an vương Trịnh Tùng.

Nhưng vì mẹ Duy Từ còn trẻ lại có sắc đẹp tên Lý trưởng muốn lấy làm vợ, bị nàng từ khước, liền đi tố cáo. Duy Từ bị lột cả áo mũ và bị đánh hỏng. Người mẹ ước quá căt vú nén vào mặt lý trưởng rồi đâm cổ tự tử.

Từ đau buồn nhà lại nghèo khó, nên mấy năm sau xách gói vào miền Nam sanh kế. Không có tiền lộ phí từ phải ăn mày từ Thanh hóa vào đến Bình định, rồi nghe tiếng nhà bá hộ Lê Phú có nhiều trâu, Từ bèn đến xin ở giữ việc chăn trâu để có thì giờ thông thả xem binh pháp nằm trên mình trâu mà đọc sách ngâm thơ. Trong thời gian lang thang trên các đồng cỏ, Từ làm bài phú «Ngọa long ngâm» rất nổi tiếng, nhưng không hề ai biết chính tay một kẻ chăn trâu đã làm ra.

Từ chăn trâu cho phú ông họ Lê được hơn bốn năm siêng năng cần mẫn, tới đến lứa trâu vào chuồng ăn cơm xong lại đốt đuốc vào nhà trâu xem sách. Đến khuya Từ nhẩy vào cái cối lúa nghỉ.

Một hôm nọ trời sắp mưa lớn, Từ lùa trâu về sớm. Đến nhà thấy có khách khứa đông đúc toàn là văn nhơn học giả đang họp mặt nhà phú ông để bình sách ngâm thơ hay đàm đạo cổ kim, Từ liền nép mình nghe lỏm.

Vừa lúc phú ông đi ra ngoài thấy Từ mình trần thân nhộng, chỉ có cái khố che nơi kín liền mắng:

—À, mày là thằng chăn trâu sao dám vô lễ thế? Nơi đây toàn là mặc khách tao nhơn, mày đứng ở tại trâu làm gì đó.

Từ đồng đáp: —Bẩm ông chủ, trên đời vẫn có kẻ chăn trâu hèn hạ, có kẻ chăn trâu quân tử, cũng như có nho tiểu nhơn, nho quân tử. Chăn trâu hèn hạ «lực lực» thường tài, chăn trâu quân tử như Ninh Thích gầy dựng được nước Tề, Điền Đan khôi phục thành Yên, Hứa Do thâu ro được trị loạn. Bá Lý Hề hiểu lẽ thịnh suy Còn nho tiểu nhơn là bọn ham học từ chương mê danh lợi, lúc thái bình vênh vênh tâu tùm múa miệng huênh hoang, lúc gặp loạn thì rút cõ rùa. Nho quân tử như Y Doãn phò nhà Thương, Thái Công dựng nhà Châu. Không Minh giúp nhà Hán đó sao?

Lê Phú ông nghe nói giật mình liền chấp tay vái nói.

—Nhà thầy thật là bậc đại hiền, thế mà sao mấy năm nay lại dẫu tài ăn mình như thế. Bấy lâu nay quả thật lão có mắt không người để nhà thầy làm việc không xứng đáng, xin nhà thầy bỏ lỗi cho.

Nói rồi phú ông mời Từ vào sảnh đường, giới thiệu với cử tọa và đem áo dài quần lục cho Từ thay.

Các văn nhơn nho gia thấy vậy đều ganh ghét liền xúm nhau chất vấn tới tột sen. Từ ôn tồn giải đáp, tư tưởng khoáng đạt như một người thầy giảng bài cho học trò. Cử tọa nghe xong tất mặt tướng Từ là người trời sai xuống trong lối kẻ chăn trâu, đều khoan tay cúi đầu tạ lỗi.

Mấy hôm sau tiếng đồn đến tai quan Quận Công khám lý Trần Đức Hòa là nhà Lê Phú ông có một kẻ chăn trâu đại kỳ tài. Trần Quận Công liền tới xem hỏi han và mời Duy Từ về nhà dạy học con cái. Về sau phục tài của Duy Từ liền đem con gái đầu lòng gả cho và giới thiệu lên chúa Nguyễn.

Chúa Sãi Vương diện kiến với Từ lại mặt: thường phục, không nhưng bào áo mũ. Từ cho là chúa vô lễ bỏ ra về.

Chúa Sãi biết lỗi, lại mời Từ đến và mặc triều phục tiếp kiến Từ. Sau một hồi nói chuyện tể thế kinh bang, chúa Sãi phục quá phong Từ làm quâ: công ôn làm quân sư và cầm hết binh quyền trong tay.

Từ cho đắp lũy Tường Dục dài 12 cây số ở mặt Bắc để chống họ Trịnh miền Nam đánh Chiêm Thành Thủy Chân Lạp đề lần lần mở cương thổ vào đến Cà Mau. Chúa Nguyễn tôn Từ lên làm vạn thế quân sư sao bao nhiêu cuộc thắng Trịnh nhờ Lũy Tầy (chúa gọi Từ bằng thầy) biên cương miền Nam mở rộng giữ nghiệp Chúa, gần 200 năm.

Từ thọ 63 tuổi khi mất được Chúa tôn làm Tán trị Dực vận kim tử đại phu Khê Lộc Hầu.

GIẢI
PHẠM

Phụ nữ ngay mai QUI SỬU 73 22

Chinhphong

Chuyện tình của một chàng chăn trâu do Trử-La thốn nữ kẻ

BÂY giờ về giữa triều vua Lê Thế Tông và Bình An Vương Trịnh Tùng ở nước ta. Cuộc chiến tranh giữa hai họ Lê Mạc đang ở thời kỳ quyết liệt, nhưng tại vùng Bắc Ninh vẫn được tương đối an cư lạc nghiệp.

Những cánh giết áo bờ ao, vo gạo đầu cầu, đàn trâu lững thững về chuồng, hay tiếng giã gạo hò khoan vẫn đều đều vọng lên giữa những chòm tre, ngọn cau của các thôn xóm hiền hòa, tĩnh mịch.

Một chiều đầu Xuân, vạn vật như đang khoe tươi với màu lá xanh mướt sum sê, trên con đường đất sét khô ráo từ những cánh đồng mình mềng ngoằn ngoèo chạy vào giữa làng Phù Lưu, một đàn trâu đen chậm rãi bước đi nặng nề, miệng còn nhồm nhồm nhai lại những cỏ mà chúng vừa ăn sơ ở ngoài đồng nội.

Trên lưng con trâu đi chót, một mục đồng tuổi độ đôi chín, mặt khá đẹp trai, thông minh, ăn mặc chỉ với chiếc áo cộc màu nâu và một chiếc quần xà lỏn, hai chân buông thõng qua mình con trâu mập ú, 2 tay đỡ chiếc tù và ngang miệng thổi lên một khúc nhạc chiều như phá tan mọi u tịch của đồng quê thăm lặng cô liêu.

Đến một cái ao lớn của nhà phú hộ họ Trần, chàng mục đồng ngưng tiếng tù và và đàn trâu như quen lệ, rẽ vào bờ ao, cúi xuống uống nước đến no nê rồi đứng lại lững thững bước vào sân nhà, tự ý vào chuồng nghỉ ngơi chẳng cần ai dắt dẫn.

Thấy trâu đã vào sân xong, chàng mục đồng bước xuống bậc đá cầu ao rồi cởi áo quần, xếp lại để trên mạn cầu rồi nhảy úm xuống tắm, lặn hụp một hồi thật mát mẻ hả hê.

Tắm đã xong, chàng lội vào cầu ao. Nhưng hỏi ơ, cái thằng chó chết nghèo nàn mặt rệp nào đã lên cấp mất bộ đồ rê tiền nhứt của chàng hồi nào mất tiêu?

Chết rồi, làm sao bây giờ? Một chàng trai đang tuổi thanh niên, không lẽ trần truồng, bụm tay về nhà? Chàng đành chịu ngâm mình xuống nước để nghĩ kế về nhà, nhưng vẫn phải chịu, vô kế khả thi, đứng thủ dưới nước mãi.

Vừa lúc ấy, một thiếu nữ rất có nhan sắc, cốt cách của một con gái nhà giàu với tuổi đôi tám bung một thau đồ ra cầu ao để giặt giũ.

Vừa đặt thau xuống bệ đá, nàng nhắc thấy thanh niên nọ ở giữa ao. Ngờ rằng chàng muốn lên bờ và cả thẹn vì sự có mặt của mình, nàng căm thấy sự tế nhị, liền quay lưng bung thau đồ trở về nhà, cố ý cho chàng có đủ thì giờ lên bờ mặc đồ.

Nửa giờ sau, nàng bung thau trở ra vẫn thấy chàng còn ngâm mình giữa ao với tất cả lúng túng, ngớ ngẩn.

Nàng không khỏi ngạc nhiên, vừa ngồi xuống giặt vừa đánh một đầu hồi trong đầu óc. Nàng liếc mắt thấy bộ dáng chàng có vẻ thiếu não đảm chiêu. Nàng đưa mắt nhìn quanh và thấy rõ trên bờ chẳng hề có một cuộn áo quần nào như mọi kẻ đi tắm ao đều để lại trên bờ.

—À ra vậy!— nàng nghĩ thầm— Cái quần khố nan nào đã đánh cắp mất của chàng rồi! Lên sao được!

Nghe như thế xong, nàng giặt vội thau đồ, vắt khô, đứng dậy bung thau về, nhưng không quên già bộ để quên lại trên cầu ao một chiếc giấy lưng lụa.

Nàng đi khuất và chàng nhìn thấy chiếc giấy lưng bỏ quên lại một cách « hữu tình hữu ý ». Chàng hiểu ngay nàng có ý cứu mình trong trường hợp khôn đốn đó; trong lòng hết sức cảm động và tri ơn, liền lên bờ lấy chiếc giấy lưng đặt giá ấy vẫn làm khổ cho tiện mà trở về nhà ngay.

Từ đó chàng không bao giờ quên cái hình ảnh cô gái yêu kiều mỹ lệ đã quá thông minh giúp ngấm mình như thế. Chàng canh cánh trong lòng, mong đợi một ngày nào sẽ có dịp trả ơn trọng hậu cho người đã hữu ý hay hữu tình với mình.

Tuy vậy, chàng không khỏi ôm mối tuyệt vọng bởi vì cái giai cấp quá chênh lệch đã ngăn cách một mục đồng nghèo khổ, đói khát với một tiểu thư con đại phú ông trong làng, đầy đủ nhan sắc kiều mỹ duyên dáng như nàng.

Vì chính chàng tên là Nguyễn-văn-Giai, mồ côi cha mẹ, hết những ngày ăn nhờ ở cậy với bà con, họ hàng, lại đến hoàn cảnh đi ở với một nhà giàu làm kẻ chăn trâu từ tuổi lên mười. Song lẽ, nhờ tính thân hiếu học, chàng lợi dụng cái thời giờ chăn giữ đàn trâu để được tự học lấy mỗi khi ở ngoài đồng nội, hay đêm đêm về đốt đuốc ở trong chuồng trâu, đọc mài kinh sử.

Vì đó mà trong cảnh nghèo khó, chàng đã chọn cái việc chăn trâu. Và lại, trong nhà chủ như có ba con trai trên dưới tuổi chàng đều theo học với một ông thầy nuôi luôn trong nhà. Những giờ thầy giảng sách, chàng đều đứng nép lên nghe ở ngoài, chép lại trên những lá đa để dành xem lại.

Kể ra, đi chăn trâu như chàng là sướng nhất. Cả ngày ngất ngưỡng ngồi trên mình trâu, tai nghe chim hót véo von vừa đọc sách thánh hiền, cảm nghĩ văn chương giữa cảnh trời bao la, cánh đồng bát ngát. Nhờ đó, nguồn cảm hứng văn chương thật quả dồi dào.

Đi chăn trâu chính là chỗ tìm học của chàng với một chí tự học siêu phàm.

Có ai ngờ, cái thằng chăn trâu ấy có bốn bề văn chương thi phú trong bụng mà chẳng một ai hay biết, đồn đãi ra ngoài.

Đúng một cái, năm 22 tuổi, chàng thi hương đậu Hương cống (Cử nhân) rồi đến khoa Canh Thìn, đời vua Lê Thế Tông (1580) chàng đi thi hội, đậu ngay Hội Nguyên, và lúc vào triều đình diện thí, đậu ngay Đề nhị giáp Tấn Sĩ.

Đúng một cái, thằng Giai chăn trâu được vinh qui bái tổ về làng, rước đón linh đình, Các làng, huyện tỉnh đều chưng hửng như ngũ chiêm bao dầy!

Học hồi nào không ai biết, thi hồi nào không ai hay, đỗ đạt quan Nghè nhị-giáp, tinh hạt mới giựt mình. Vì đồng khoa với ông trạng Phùng Khắc Khoan dưới một bậc!

Lễ vinh qui xong, cái việc thứ hai của chàng phải làm là việc đền ơn người tri kỷ đã tặng chiếc khố « cứu nguy » năm nọ, bằng cách xin cưới làm vợ để được « thông cảm » trọn đời.

Nhưng rắc rối thay! Khi chàng áo mão xúng xính với mâm đồ lễ tới nhà cô gái thì nơi đây hai họ đang vui vầy trong bữa tiệc lễ hỏi của một người bạn đồng khoa Tấn Sĩ với chàng.

Vô tình thành ra một cuộc tranh hôn và chàng biện bạch hết lời mà người bạn kia vẫn không chịu nhường bước. Phụ thân nàng hỏi nàng:

—Con chọn quan Nghè nào?

—Thưa cha, con với quan Nghè Giai có lời ước cũ a!

Rồi cuộc tranh tình đăng cơ nhau luôn mấy ngày gay cấn.

Cuối cùng chàng đề nghị một cuộc trao đổi:

—Hiện nay trên tỉnh Bắc có một cô con gái con quan lớn tuổi mới đôi tám, rất đẹp đẽ, học giỏi và cha mẹ muốn gả cho tôi, vậy quan bác có bằng lòng một cuộc đổi hôn không?

Cái giải pháp này vừa lòng bạn, vì cô gái này trẻ đẹp hơn cô gái bờ ao và sau đó mười ngày, trong làng có cuộc nghinh hôn long trọng song hành của 2 quan Nghè đồng khoa. Cả làng bu xem như hội.

Và cái tên thằng Giai chăn trâu ngày trước không còn một ai dám nói ra nơi cửa miệng. Họ đã đổi thay nó bằng một ngôn từ kính trọng: « Quan lớn Nghè Giai » với một chuỗi huyền thoại lý thú nhứt đời.

Người ta còn kể lại rằng chàng Giai ăn khỏe nhứt nước, dám xức hết cả một con heo với một mâm xôi đậu.

Về sau, ông làm quan đến chức Thượng Thư, Thủ Tướng, quyền uy vang khắp trong triều, ngoài quận, với hai đức tính thanh liêm, chính trực.

TRỬ LA

Người con gái trong động rắn

(Tiếp theo trang 14)

Thần rắn đã biết nơi trú ngụ của nhà vua, và đã nghiên cứu một cách trả thù thật đặc biệt.

Tới ngày thứ 6 nhà vua vẫn vô sự, tuy nhiên nhà vua rất buồn vì bị tù túng trong lâu đài vắng lặng.

Lúc ấy Thần Rắn vẫn nghĩ cách trừng phạt gât gao dành cho bạo chúa Vũ Mân. Thần kêu hai tay thuộc hạ vào và ra lệnh:

—Đây là ngày thứ 7, sự trừng phạt nhà vua phải thi hành, hai chú phải đem giò trái tào này đến dâng lên nhà vua, xong việc sẽ có thưởng trọng hậu.

Hai vị thần thuộc hạ của Thần Rắn, đem giò trái cây lên ngọn đồi và xin dâng nhà vua.

Đang buồn, nghe nói có người dâng trái cây thì Vũ Mân quên khuấy chuyện nguy hiểm, bèn cho vào.

Nhà vua nhận tào, tặng lại hai vị thần một số vàng bạc, rồi ngồi mở tiệc ăn mừng, vì đã tới ngày thứ bảy mà Thần Rắn vẫn không hại được nhà vua như lời nguyên của cô gái nọ.

Tiệc tùng xong xuôi, chỉ còn vài giờ nữa là hết ngày thứ 7, nhà vua đem giò tào ra lựa một trái ăn.

Lạ thay, trong trái tào hiện ra một con sâu màu đỏ.

Đưa con sâu cao lên, nhà vua cười ha hả.

—Chỉ có con sâu này là sinh vật duy nhất lọt vào bên cạnh ta. Không lẽ đây là sứ giả của Thần Rắn phái đến hại ta chăng?

Các quan cũng cười lên hồ hồ thích thú, nhưng thỉnh thoảng con sâu phóng mình lên, cắn vào đầu ngón tay nhà vua một cái. Nọc rắn truyền rất mạnh, nên nhà vua hung bạo ngã ra chết liền...

Con sâu tuy bé, nhưng nó là sứ giả của thần rắn phái tới, nó đã giết được nhà vua độc ác và ngoan mạn đứng vào ngày thứ 7 theo lời cầu xin của người con gái trong động rắn.

PHI SƠN

GIẢI
PHẠM

Quân Phunữ ngày mai QUI SƯ 73 23

Tử vi trọn năm Quý Sửu (1973)

do Chiêm tinh gia: Huỳnh Liên

N A M M A N G

TUỔI MẬU TÝ, BÍNH TÝ, GIÁP TÝ

TUỔI MẬU TÝ: Còn đi học thì hãy cố gắng sẽ thành công, nhờ sao Quý Nhân và Thiên Phúc chiếu mạng. Nếu đã vào ngành quân sự hay bán vũ bán văn thì có dịp dõng dỏi hay đi thuyền chuyển xa. Còn độc thân cưới vợ hợp. Đã lập gia đình rồi thì có thai, có sanh. Đề phòng các tháng xấu như tháng 2, tháng 5, tháng 8 và tháng 11. Chớ đánh bạc và không nên tin bạn, bất lợi.

TUỔI BÍNH TÝ: Về công danh tài lộc được trung bình, cần thận tháng 2, 4, 8 và tháng 11 Âm lịch.

TUỔI GIÁP TÝ: Cuộc đời còn thay đổi phần nào về nếp sống hàng ngày. Quý ông sống nghề thương mại gặp nhiều may mắn hơn. Còn trong quân ngũ hy vọng được giải ngũ hoặc được ban khen. Có con thì đồ hay lên lớp. Những con số hợp là 64, 32, 29.

TUỔI KỶ SỬU, ĐINH SỬU, ÁT SỬU

TUỔI KỶ SỬU: Hết còn lận đận về công danh nhưng không đến nỗi nào. Tương lai còn nhiều hứa hẹn rực rỡ. Kỳ tháng 3, 6, 9 và tháng Chạp. Có gia đình trẻ tốt hơn lập gia đình sớm. Lấy vợ nên tránh tuổi Thìn, Tuất. Mũi cũng như chơi bạn nên tránh các tuổi này.

TUỔI ĐINH SỬU: Có thể gặp tang chế bất ngờ cũng như gặp được tài lộc nhỏ. Đời ông càng gặp sóng gió về già càng được thanh thoi. Cố gắng lên sẽ được toại nguyện ở ngày không xa. Năm nay được cung Tứ Tán-Tà. Ông nên mua nhà, tậu đất rất hợp.

TUỔI ÁT SỬU: Công việc làm ăn vẫn bình thường, Song lợi về phần gái cưới cho con, hoặc mua đất mua nhà có lợi. Đời chờ ở hợp. Những con số hợp của tuổi Sửu là: 182, 072, 18, 43, 67.

TUỔI CANH DẦN, MẬU DẦN, BÍNH DẦN

TUỔI CANH DẦN: Về tài lộc năm nay dễ chịu hơn năm vừa qua. Sẽ gặp được ý trung nhân. Muốn tiến tới hôn nhân sẽ gặp may. Đừng nóng nảy, chuyện không đâu mà thành ra to chuyện tây. Đề phòng bạn bè xấu, tai nạn xe cộ, vũ khí trong các tháng xấu, tháng Giêng, 4, 7 và tháng 10 Âm lịch.

TUỔI MẬU DẦN: Mọi mặt có phần tiến bộ hơn năm vừa qua. Chưa vợ gặp được người yêu. Có gia đình rồi vợ có thai có sanh. Hậu vận hanh thông. Cần thận những tháng xấu phải đề phòng vào tháng Giêng, 4, 7 10 ta không nên đi xa vào những tháng này.

TUỔI BÍNH DẦN: Chớ tin bạn bè có hại, tiền bạc nên cần thận kéo thất phát. Kỳ tháng Giêng, 4, 8, 7. Đừng quá bay bướm, coi chừng có thêm vợ thêm con đó. Những con số hên của tuổi Dần là 042, 750, 64, 12.

TUỔI TÂN MỆO, KỶ MỆO, ĐINH MỆO

TUỔI TÂN MỆO: Có dịp may trong năm nay, nhưng không nên hời hợt sẽ bị bạn phản, trộm cắp. Có tang chế trong thân tộc. Cữ tháng xấu không nên đi xa, hôn hợp chơi hội sẽ gặp thất bại. Đó là tháng 2, 5, 8 và tháng 11 âm lịch. Năm nay cháu được sao Đào Hồng Hỷ chiếu mạng sẽ gặp được người tâm đầu ý hợp.

TUỔI KỶ MỆO: Nếu là công ty chức sẽ được cấp trên ân thưởng. Ngày vinh quang đã gần kề, đừng thối chí trước một vài thất bại nhỏ. Đề phòng tiểu nhân. Không tin bạn những người bạn nhỏ tuổi hơn, kỳ tháng 2, 5, 8 và tháng 11 ta, Càng lận đận hiện giờ bao nhiêu thì sau sẽ gặp nhiều may mắn bài lòng.

TUỔI ĐINH MỆO: Không nên để con cái tâm sông, biển nhất là trong các tháng xấu, tháng 2, 4, 5, 8 và tháng 11. Công danh của con sắp được phát triển. Sẽ có tang bên vợ hay bên chồng. Số ông nếu sanh vào ngày Thổ ngày Mộc sẽ gặp được nhiều may mắn trong năm. Số hợp 74, 83.

TUỔI NHÂM THÌN, CANH THÌN, MẬU THÌN, BÍNH THÌN

TUỔI NHÂM THÌN: Được thoải mái về tình cảm do ảnh hưởng của sao Hồng Loan, Hóa Lộc. Sẽ gặp được người yêu thương, được quý nhân giúp đỡ trên bước đường công danh, nhưng bác khuyên cháu nên cần thận trong các tháng xấu như 3, 5, 6, 9 và tháng chạp. Có tang chế trong bà con.

TUỔI CANH THÌN: Cần thận vũ khí, bạn bè, giấy tờ. Chưa vợ sẽ gặp người yêu thương. Thay đổi ngành hay công việc làm. Vợ có thai có sanh thì hợp.

TUỔI MẬU THÌN: Gặp việc tốt ít hơn việc xấu nhưng bốn mạng vững. Nếu con cái thì cữ hy vọng đồ đạt, hoặc con cháu được thăng quan.

TUỔI BÍNH THÌN: Cần lưu ý các con có tuổi Tý, Dậu, Sửu, Thìn, Mùi. Tài lộc có xấu có tốt lẫn lộn. Tuy nhiên bốn mạng vững, Những con số hợp của tuổi Thìn là: 74, 092.

TUỔI QUÍ TÝ, TÂN TÝ, KỶ TÝ, ĐINH TÝ

TUỔI QUÍ TÝ: Cần thận vũ khí, hoặc giấy tờ và bè bạn phản bội. Còn đi học cháu nên trau dồi thêm ngoại ngữ có lợi về sau. Sẽ gặp ý trung nhân trong năm này nhưng cháu không nên tiến tới hôn nhân sớm về sau đó vỡ.

TUỔI TÂN TÝ: Tương lai hứa hẹn nhiều dịp tốt đẹp. Nhưng trong năm 33-34 tuổi có nhiều sự phiền toái đem lại cho bạn.

TUỔI KỶ TÝ: Có nhiều hy vọng hơn những năm vừa qua. Nhưng chớ bay bướm sẽ gặp thêm bà xã dầy, rắc rối trong gia đạo. Cố gắng vượt mọi trở ngại hiện giờ để hưởng lộc trời cho sau này.

TUỔI ĐINH TÝ: Chớ đi xa và không nên tin ai sẽ bị lừa đảo. Con cháu có người đi xa hay xuất ngoại. Nhưng khuyên ông nên cần thận những tháng xấu như tháng giêng, 4, 8, 10 ta. Những con số hợp tuổi Tý là 063, 871, 32, 15.

TUỔI GIÁP NGỌ, NHÂM NGỌ, CANH NGỌ, MẬU NGỌ

TUỔI GIÁP NGỌ: Đang còn trong tuổi học hành thì cữ cố gắng lên sẽ được như nguyện. Với các cháu đang tại ngũ tại chức sẽ có dịp thăng chức tăng lương hoặc trên ân thưởng. Nhưng bác khuyên cháu 1 điều là nên cần thận liên lửa xe cộ vũ khí giấy tờ trong các tháng xấu là tháng 2, 5, 8 và tháng 11 Á.L.

TUỔI NHÂM NGỌ: Có hoạn tài hay một dịp may về công danh. Nhưng cần thận mọi mặt vì chèn chèn có sự đáng tiếc thị phi, rủi ro xảy ra. Nhất là các tháng 2, 6, 5, 8 tháng 11 Á.L.

TUỔI CANH NGỌ: Chớ đánh bạc cho vay chớ tin bạn gái có hại. Tình cảm được vượt về ề n dựa nhưng phải ngừa hậu quả tai hại làm lung lay hạnh phúc gia đạo.

TUỔI MẬU NGỌ: Nên giữ luôn luôn câu "Ở hiền gặp lành" mà xử thế thì cam đoan rằng dù có gặp đại nạn cũng không ảnh hưởng gì đến tuổi ông hết, con cháu có người ở xa về hay thi cử đồ đạt hoặc lên lớp.

TUỔI ÁT MÙI, QUÍ MÙI, TÂN MÙI, KỶ MÙI

TUỔI ÁT MÙI: Năm nay tuy là gặp sao La Hầu nhưng tuổi của cháu cũng không đến nỗi dõng dỏi xấu vì còn thuộc vào cung Phúc Đức của cha mẹ mà việc xấu trở nên tốt. Nhưng phải cần thận tháng 3, 6, 9 và tháng chạp.

TUỔI QUÍ MÙI: Từ 31 đến 33 tuổi là giai đoạn thay đổi bất ngờ. Năm này gặp sao Thái Bạch nếu hạn nào có gia đình rồi vợ có thai có sanh thì đồ xấu bởi phần nào, vì sao Thái Bạch là 1 vì sao không mấy tốt khuyên hạn nên cần thận 1 tý.

TUỔI TÂN MÙI: Còn đang tại ngũ sẽ được thay đổi, lên chức lên lương hoặc được giải ngũ. Từ 44 tuổi trở lên bắt đầu khá, nên chung vốn làm ăn sẽ đạt được kết quả. Đề phòng tháng 3, 6, 9 không nên đi xa bất lợi.

TUỔI KỶ MÙI: Gặp sao La Hầu chánh chiếu mạng nhưng không phải mọi việc đều xấu hết đâu. Chỉ cần thận trọng suy đoán trước khi thi hành là ổn. Có lộc nhỏ vào ngày đầu năm.

TUỔI BÍNH THÂN, GIÁP THÂN, MẬU THÂN, CANH THÂN

TUỔI BÍNH THÂN: Cháu nào còn đi học hy vọng về đường thi cử cháu nào nhập ngũ hãy chọn ngành không quân, Thủy quân hay Quân cụ. Truyền tin hi vọng. Cháu không nên đánh bạc. Đường công danh năm nay sẽ có quý nhân giúp đỡ, có 1 điều bác khuyên không nên yêu thương sớm có hại.

TUỔI GIÁP THÂN: Cơ hội tốt chớ bỏ lỡ nhưng luôn luôn giữ đức độ thì cơ hội ấy thành tựu như ý. Có vợ tuổi Tý, Dậu, Sửu thì năm nay cần thận con cái. Có tang chế bên mình hay bên vợ. Đề phòng tai nạn xe cộ.

TUỔI NHÂM THÂN: Gặp sao Đào Hoa, Hồng Loan có người yêu thương đây nhưng đã có vợ rồi thì nên tránh kéo rắc rối gia đạo. Vợ có thai có sanh trong năm này rất hợp.

TUỔI CANH THÂN: Trải qua nhiều giai đoạn thăng trầm biến đổi nhưng ngày vui sẽ bù lại cho ông đã gần kề. Hậu vận về sau không đến nỗi "Thua keo này bày keo khác" lo gì không thành công. Những con số hợp của tuổi thân là: 54, 97, 082, 432.

TUỔI ĐINH DẬU, QUÍ DẬU, ÁT DẬU, TÂN DẬU

TUỔI ĐINH DẬU: Đường công danh về sau hy vọng, cháu nên trau dồi thêm sinh ngữ tương lai có dịp xuất ngoại đây. Nhưng có 1 điều là cháu không nên yêu thương sớm có hại vì cháu có số đào hoa lấy vợ muộn càng tốt.

TUỔI ÁT DẬU: Số may mắn không đến sớm với tuổi này nhưng không vất vả. Chờ nóng nảy, rồi đến ngày tươi vui. Sẽ gặp may mắn gần đây nhưng chưa giàu về tiền bạc.

TUỔI QUÍ DẬU: Trong năm này sẽ gặp được nhiều may mắn và tài lộc. Nhưng phải có tan chế bên vợ hay bên mình cần thận con cái 1 tý.

TUỔI TÂN DẬU: Hậu vận khá xin ông đừng bôn chôn cữ việc củ mà làm. Có đời thì chọn ngành chăn nuôi trồng tía hợp. Năm nay tuy nhiên không xấu lắm nhưng ông hãy cần phải gặp những việc làm cho ông phải bất bình- Số hợp là 42, 53, 052, 873.

TUỔI BÍNH TUẤT, GIÁP TUẤT, NHÂM TUẤT

TUỔI BÍNH TUẤT: Bạn nào ở vào ngành vũ sẽ có dịp lên chức lên lương, hoặc thay đổi chỗ làm. Có tang bên nội hay bên ngoại. Bạn nào chưa lập gia đình sẽ có người yêu thương, cưới vợ tránh tuổi Thìn, Sửu, Mùi.

TUỔI GIÁP TUẤT: Đề phòng bạn phản, trộm cắp cấp rui ro tai nạn, xe cộ, điện nước. Nhất là trong các tháng 3, 5, 6, 9 và tháng chạp.

TUỔI NHÂM TUẤT: Con cái thì cữ hay làm việc được quý giúp đỡ đắc lợi. Không nên đánh bạc. Mùa vườn đất có lợi về sau năm này ông sẽ được thêm dâu thêm rể hoặc có cháu ngoại cháu nội. Nên hôn hợp làm ngành chăn nuôi, mở nhà thuốc Tây nhà in, nhưng đừng khuyếch trương việc gì to tát trong các tháng 3, 6, 9 và tháng Chạp.

TUỔI ĐINH HỢI, QUÍ HỢI, ÁT HỢI

TUỔI ĐINH HỢI: Đang còn trên con đường học thì nên theo giỏi tương lai sẽ thành công. Cậu nào đang trong quân đội hay công ty chức sẽ thay đổi bất ngờ. Có người yêu thương nên tiến đến hôn nhân. Có gia đình rồi chớ có đeo bông sẽ tan mất hạnh phúc hiện hữu đây.

TUỔI ÁT HỢI: Có dịp đi xa, có quý nhân giúp đỡ tiến thân. Tuy nhiên phải đề phòng các tháng xung khắc như tháng giêng, 4, 8, 10 Á.L. Không nên quá tin người nhỏ tuổi cần thận giấy tờ, vũ khí tiền bạc coi chừng bị ốm.

TUỔI QUÍ HỢI: Năm này bắt đầu dễ chịu. Không nên cho tâm thần thỏa mái tài lộc trong năm này tương đối dễ chịu. Không nên cho vai mượn tiền bạc. Nên mua nhà mua đất hợp. Buôn bán hôn hợp nên chọn ngành vận tải, gạo, thực phẩm hợp số. Cần thận trong các tháng xấu như tháng 4, 7, 10 Á.L. Những con số hợp của tuổi Hợi là: 63, 20, 017, 53, 62.

Tử vi trọn năm Quý Sửu (1973)

do Chiêm tinh gia : Huỳnh Liên

NỮ MẠNG

TUỔI MẬU TÝ, BÍNH TÝ, GIÁP TÝ

TUỔI MẬU TÝ : Chưa lập gia đình thì nên cẩn thận về tình cảm kéo dài. Cháu nào có gia đình rồi, chồng có dịp đi xa hoặc dời đổi sở. Cháu nào buồn bán làm việc gì cứ bình tĩnh theo đường cũ đừng nóng nảy thay đổi mà vấp phải chuyện không may. Lấy tâm đạo ở đời.

TUỔI BÍNH TÝ : Hiện tại ở mức trung bình, khuyên cô nên bình tĩnh. Cuộc đời cô phải từ 40 tuổi trở lên mới vượng phát, nếu có chồng có con tuổi Thìn, Tuất, Sửu, Mùi thì nên khuyên chồng để phòng tai nạn bất ngờ.

TUỔI GIÁP TÝ : Năm nay kỳ cắt nhà mua nhà, nhưng lại hạp về sự gả cưới cho con cái. Có con đi thi hy vọng đạt đỗ. Sẽ gặp được lộc nhỏ vào dịp đầu năm, số hên : 86-014-320.

TUỔI KỶ SỬU, ĐINH SỬU, ÁT SỬU

TUỔI KỶ SỬU : Từ năm 17 đến nay tuổi của cháu gặp nhiều lận đận, tuy nhiên không đến nỗi nào. Năm nay tuy là năm tuổi nhưng không hẳn làm mọi việc đều xấu hết, cháu nào chưa lập gia đình có người đề ý yêu thương muốn tiến đến hôn nhân, nên nhận lời. Tuổi cháu hạp với tuổi Tý, Dậu không nên lập gia đình với tuổi Thìn Tuất Mùi.

TUỔI ĐINH SỬU : Mua hay tạo nhà tốt vì được cung Tứ Tấn Tài. Có chồng hay con tuổi Tý Dậu Thìn Mùi Sửu nên cúng sao cầu nguyện, có tang bên chồng hay bên vợ, kỵ tháng 3-6-9 và 12 không nên tin ai.

TUỔI ÁT SỬU : Các bà các cô sanh vào ngày Thủy thì công việc làm ăn sẽ gặp nhiều may mắn được quý nhân giúp đỡ, tuy nhiên khuyên quý bà 1 điều là năm nay không nên cho ai vay mượn hay chơi hội nhiều, nên cẩn thận kéo bị lừa. Năm nay đường công danh chồng con có sự thay đổi bất ngờ.

TUỔI CANH DẦN, MẬU DẦN, BÍNH DẦN

TUỔI CANH DẦN : Cao số về việc vợ chồng, cần phải nhẫn nại bớt nóng tính thì gia đình mới được êm ấm và lâu bền. Nhất là có chồng tuổi Dần Thân Tý Hợi càng phải nhẫn nại nhiều hơn. Cho đến 30 tuổi trở lên thì mới an bài về chồng vợ cũng như về tài lộc.

TUỔI MẬU DẦN : Nếu là công chức thương gia sẽ có dịp ân thưởng. Có nào có gia đình rồi chồng có dịp đi xa hay xuất ngoại, Nhưng phải cẩn thận tiền bạc con cái trong tháng 1-4-7-8. Nên nhẫn nại kéo có sự phiền phức ở gia đình.

TUỔI BÍNH DẦN : Thận trọng về giao dịch, coi chừng tiền nhân làm mất danh dự, không nên tin bạn gái nhỏ tuổi. con cái ốm đau hao tài. Tài lộc năm nay tương đối nên hùn hạp làm ăn có lợi. Sẽ có lộc nhỏ vào dịp đầu năm. Các con số hạp của tuổi Dần : 64-089-14-53.

TUỔI TÂN MỆO, KỶ MỆO, ĐINH MỆO

TUỔI TÂN MỆO : Năm nay định lập gia đình thì nên chọn các tuổi Mùi Hợi Thìn. Cháu nào có gia đình rồi thì chồng có dịp đi xa hay xuất ngoại hoặc dời đổi công việc làm ăn. Năm nay có thai sanh rất hạp. Rán nhẫn nại chờ con, không nên ghen tương bừa bãi mà làm mất hạnh phúc.

TUỔI KỶ MỆO : Chớ nên đem bạn bè hay chứa chấp người lạ trong nhà coi chừng phải đi đến pháp luật đây. Không nên cho ai vay mượn hoặc chơi hội sẽ bị giật, kỵ tháng 2-4-8 và 11 ta để phòng tai nạn không nên cho con đi tắm biển vào các tháng này.

TUỔI ĐINH MỆO : Bạn nên bình tĩnh làm ăn, hậu vận chẳng đến nỗi nào đâu, hiện tại tiền bạc bình thường. Cần thận rui ro sẽ xảy ra trong tháng 2-5-8 và 11 ta. Chồng con có sự thay đổi bất ngờ về đường công danh hoặc nơi công sở hiện tại.

TUỔI ÁT MỆO : Năm nay mọi việc đều bình thường, Đến năm 60 tuổi được đề cử, cửa nhà êm ấm con cháu sum vầy. Có khó sự làm ăn gì nên tránh tháng 2-4-8 và 11 ta. Mua nhà nên chọn hướng Đông. Có con tuổi Thìn Tuất Sửu Mùi không nên cho tắm sông biển có hại.

TUỔI NHÂM THÌN, CANH THÌN, MẬU THÌN, BÍNH THÌN

TUỔI NHÂM THÌN : Kiên nhẫn chịu khó học tập có lợi về tương lai. Dưới 25 tuổi cháu thường va chạm lầy sự bực mình ở ngoài đời cũng như trong gia đạo, nhưng khuyên cháu đừng nên chán nản, cháu sẽ được đền bù sau đó. Lập gia đình năm nay rất tốt nhưng tránh lấy chồng tuổi Tuất Sửu, Mùi, tuổi của cháu hạp với tuổi Dần Mẹo Hợi Tý Thìn.

TUỔI CANH THÌN : Thận trọng về vấn đề tình cảm và giao dịch có sự hiểu lầm, mất danh dự mà còn đi khi đổ vỡ hạnh phúc gia đình. Các cô chưa lập gia đình hay góa phụ năm này sẽ có người yêu thương.

TUỔI MẬU THÌN : Bà hãy lấy câu «Đức năng thắng số» mà đừng lo sợ về hạn sao xấu, tuy là năm này bà gặp sao Kế Đê chiếu mạng nhưng không hẳn là xấu đâu, chỉ có 1 điểm bà nên cúng sao giải hạn vào mỗi tháng để tránh mọi sự rủi ro bất ngờ đưa lại.

TUỔI BÍNH THÌN : Có ai bán nhà sang đất nên mua, có lợi về sau. Hùn hạp làm ăn nên chọn nghề lúa gạo, chớ chuyên bán tạp hoá.

TUỔI QUÍ TÝ, TÂN TÝ, KỶ TÝ, ĐINH TÝ

TUỔI QUÍ TÝ : Chớ quá tin bạn trai mà ân hận, Cháu nào có gia đình nên thận trọng về con cái trộm cướp hao tài, nhất là tháng xấu như tháng 4, 8, 10 và 12. Các cháu còn độc thân năm này có người đề ý yêu thương.

TUỔI TÂN TÝ : Năm này có nào đã có gia đình, chồng có dịp đi xa hay dời đổi ngành, hoặc lên lương lên chức, tuy nhiên mọi công việc làm ăn năm nay chưa khá, có tang chế bên nội hay ngoại. Không nên tin bạn gái.

TUỔI KỶ TÝ : Tuổi này có tay thương mọi nhưng thường gặp những chuyện bực mình trong việc làm ăn nhưng khuyên bà không nên chán nản. Bà hãy vui vẻ vì 1 đời Phật không phụ người hiền đâu.

TUỔI ĐINH TÝ : Những nỗi phiền lo về gia đình trong bao năm qua sắp dứt, những gì thanh thân sum họp đang hướng tới bà. Hãy bình tĩnh mà chờ đợi cơ hội tốt. Tài lộc năm nay tương đối.

TUỔI GIÁP NGỌ, NHÂM NGỌ, CANH NGỌ, MẬU NGỌ

TUỔI GIÁP NGỌ : Cháu đang con đi học hãy yên tâm chuyên cần, đường công danh của cháu về sau không đến nỗi nào. Cháu nào ra đời rồi nên trao đổi thêm về nghề nghiệp. Đừng vì tình cảm mà bỏ dở sự học hay nghề nghiệp. Chớ nên tin bạn trai coi chừng cạm bẫy đây.

TUỔI NHÂM NGỌ : Năm này tài lộc tương đối hơn năm vừa qua. Con gái có tuổi Mùi, Sửu không nên cho đi tắm biển. Số này sống nhiều về nội tâm nên luôn luôn lo nghĩ. Hậu vận về sau sẽ gặp nhiều dịp may.

TUỔI CANH NGỌ : Năm này bà nên mua nhà mua đất về sau có lợi, là công chức bà có dịp ban khen thăng thưởng. Hoặc thay đổi nơi làm việc.

TUỔI MẬU NGỌ : Từ mùa Thu đến cuối năm đề chịu về tiền bạc. Có con cháu đi thi cử hy vọng, có con cháu ở xa về hay có tài lộc bất ngờ. Tuy nhiên bà phải cẩn thận trong các tháng xấu như tháng 2, 5, 8, 11.

TUỔI ÁT MÙI, QUÍ MÙI, TÂN MÙI, KỶ MÙI

TUỔI ÁT MÙI : Cháu không nên bông thả tình cảm một cách nông nổi đừng tin nhiều về bạn trai có hại, số cháu cao số lắm, không nên lập gia đình sớm về sau e đổ vỡ. Nên đề tâm vào sự học, cháu nào ra đời nên chọn nghề may, nghề thuê hoặc uống tóc hạp số. Năm này cháu gặp phải vì sao xấu chiếu mạng (sao Kế-Đê) nên cẩn thận trong tháng xấu như tháng 3-6-9, tháng chạp không nên đi xa hoặc tắm sông biển.

TUỔI QUÍ MÙI : Số cô là số «Vượng phu ích tử» lợi cho chồng làm nên cho con. Nhưng số cô hơi khó tâm về đường chồng con, trong năm này rắng nhin nhục kéo không khéo sẽ đi đến đổ vỡ đây ! Đừng nên chứa chấp bạn gái nhỏ tuổi trong nhà bất lợi, cần thận tiền bạc giấy tờ.

TUỔI TÂN MÙI : Có nhiều bà rất giỏi nhưng lận đận lao đao lắm. Nhưng dù sao từ 48 tuổi trở lên đến ngày già bà không khổ nữa đâu. Kỵ tháng 3-6-9 tháng 12. Cần thận xe cộ tiền bạc bạn bè.

TUỔI KỶ MÙI : Vào mùa thu có việc vui bất ngờ đưa tới. Nên bình tĩnh làm ăn. Có ai bán nhà bán đất nên mua, có lợi về sau. Cần lễ bái cho thường để vượt qua tai nạn.

TUỔI BÍNH THÂN, GIÁP THÂN, MẬU THÂN, CANH THÂN

TUỔI BÍNH THÂN : Con đi học hãy cố gắng rồi thi đỗ, cháu nào nghèo hay đang dở sự học thì nên chọn nghề may, uống tóc, tuổi cháu không nên vương đường tình ái sớm có hại.

TUỔI GIÁP THÂN : Có nào có gia đình rồi năm này đường công danh của chồng có sự thay đổi hay đi chuyển, hoặc lên chức lên lương. Có nào chưa lập gia đình năm này có người yêu thương. Tài lộc năm nay tương đối đề chịu, có thai có sanh là hạp.

TUỔI NHÂM THÂN : Bà nào ở tuổi này phần đông thích hoạt động mua bán. Nhưng trong mấy năm qua gặp nhiều thất bại cho đến ngày hôm nay tài lộc chỉ mới đề chịu mà thôi. Xin quý bà hãy bình tĩnh vì trời Phật không bao giờ phụ người hiền đâu bà ạ !

TUỔI CANH THÂN : Tài lộc năm này chưa mấy khá, nhưng năm này dựng vợ gả chồng cho con hạp số. Bà nên lấy câu «Lấy đức làm đầu» thì mọi sự xấu sẽ qua hết có tin con ở xa về. Những con số hạp của tuổi thân : 018-64-32-187.

TUỔI ĐINH DẬU, QUÍ DẬU, ÁT DẬU, TÂN DẬU

TUỔI ĐINH DẬU : Tuổi cháu còn nhỏ đừng để tình cảm chi phối sớm, hãy dốc tâm vào sự học, tương lai cháu sẽ có nhiều dịp may.

TUỔI ÁT DẬU : Số hưởng lộc khi trở về già. Từ 32 trở lên khá lắm, Năm nay xuất hành 8 giờ sáng về hướng đình. Có lộc. Nên mặc áo xanh lợt. Có nào có gia đình rồi chồng có dịp đi xa hay đổi đơn vị.

TUỔI QUÍ DẬU : Kỵ tháng 2-4-8 và tháng 11 ta, thận trọng con cái tiền bạc, bạn bè giấy tờ trộm cắp. Không nên cho con đi về miền sông biển bất lợi. Từ tháng 6 trở lên có nhiều dịp tốt đưa lại.

TUỔI TÂN DẬU : Khuyên quý bà không nên cho ai vay mượn hay gây thêm về hội hè coi chừng bị giật đây. Cần thận các tháng xấu như tháng 2-4-8 và tháng 11 ta không nên đi chơi xa. Bà nên cúng sao mỗi tháng. Có con tuổi Thìn, Tuất, Sửu, Mùi rắng cầu nguyện cho con.

TUỔI BÍNH TUẤT, GIÁP TUẤT, NHÂM TUẤT

TUỔI BÍNH TUẤT : Có quý nhân giúp đỡ việc làm ăn, có gia đình rồi thì có tin vui về thai nghén, hoặc chồng có sự thay đổi chỗ làm chỗ ở. Tiền bạc đề chịu. Có nào còn độc thân hay góa phụ nên lập gia đình.

TUỔI GIÁP TUẤT : Thời cơ vươn lên trong cuộc sống kinh tế sắp đến với quý bà rồi đó. Cơ hội này đến để đền đáp những gì bà đã gánh chịu thất bại, buồn phiền các năm qua, Bà hãy bình tĩnh chờ đợi thời cơ.

TUỔI NHÂM TUẤT : Là công tư chức, bà sẽ được ân thưởng bà nào ở vào ngành thương mại nên chung vốn làm ăn sẽ có lợi. Nhưng khuyên bà không nên đánh bạc cho vay, hoặc chơi hội hè coi chừng bị giật.

TUỔI ĐINH HỢI, QUÍ HỢI, ÁT HỢI

TUỔI ĐINH HỢI : Các tháng xấu cần phải đề phòng, gồm những tháng 4-6-8-10 ta. Là công tư chức, lao động đều được lên lương lên chức, thăng thưởng. Có gia đình rồi có thai hoặc sanh. Có nào chưa có gia đình có người đề ý yêu thương, nhưng hãy cẩn thận coi chừng tiền nhân.

TUỔI ÁT HỢI : Năm này nên chung vốn làm ăn, kinh doanh đều tốt, nhưng tránh khởi sự vào tháng giêng, tư, bảy, mười. Chồng có dịp thay đổi đơn vị hay đi xa. Tài lộc năm này tương đối chớ chưa mấy khá.

TUỔI QUÍ HỢI : Muốn thay đổi chỗ ở, rất thuận tiện. Phải bắt đầu từ tháng 5 trở lên. Cuộc sống của bà từ năm nay đã thấy có nhiều biến đổi mới mẻ đó. Nhưng bước qua đầu năm 1974 tức là bà 52 tuổi càng tốt. Những con số hạp của tuổi Hợi : 015-053-18-56.

MÙA XUÂN EM GÁI HẬU PHƯƠNG

(Tiếp theo trang 11)

Yến đặt hai tay lên ngực, gương mặt lộ hẳn nét vui mừng:

—May quá... Mả tôi nghe ít người chết bà mừng lắm. Không có ai hề gì bà còn mừng hơn nữa.

Linh nhìn Yến. Trông nàng như một bóng sương khói. Nàng tiên của sương mai, thanh thoát và êm đềm. Nàng đẹp, không những dung mạo, mà còn ở cả tình người. Chẳng nhìn nàng một lúc bỗng thấy lòng mình nhẹ lâng lâng. Rồi chàng ngùi ngùi, khi nghĩ đến một mái gia đình ấm cúng.

—Tôi nghiệp! Bắc từ tể lắm. Và phúc hậu nữa. Ngày xưa mẹ tôi cũng thế. Nhưng mẹ tôi đã qua đời. Ước gì tôi có được một bà mẹ như bác.

—Anh Linh, bác đã mất rồi sao?

—Mất rồi!

Giọng Linh nghẹn ngào. Đôi mắt chàng nhìn xa xôi. Những tia nắng vừa lóe lên trên ngọn cây, rồi những hạt sương đêm lấp lánh, long lanh như những giọt nước mắt. Linh như đang ngậm ngùi tưởng nhớ cái dĩ vãng không mấy xa xăm.

—Nhà tôi, cũng có khung cảnh êm đềm như thế này. Trong sân vườn trồng nhiều mai lắm. Hồi còn nhỏ cứ đến gần Tết, tôi đi lấy lá mai, để kịp Tết, mai nở đều, vàng rực cả khu vườn. Khung cảnh thật là thần tiên. Nhưng rồi chiến tranh đã qua đi, đâm nát tất cả. Nhà tôi cháy, vườn mai bị đạn trọng pháo càn phá. Mả tôi chết ngay trên miệng hầm, ban xác. Ông ngoại tôi bị thương. Tôi công ông ngoại, bằng mình trong tiếng đạn. Đến nhà thương, thì ông ngoại tôi đã chết trên vai tôi. Tôi gất xiu luôn.

Linh như nức nở:

—Tôi không còn ai thân thích nữa. Tôi nghĩ đến những người thân và tình nguyện vào lính ngay khi vừa đủ tuổi. Tôi đã đi nhiều nơi, sống nhiều chỗ. Lửa đạn quanh tôi dày mật. Tôi đã đi trực thăng xuống những làng xơ xác lá cây còi cọc, nhà đổ, ruộng xiêu. Những ngọn đồi bị đào xới, cháy nám, không một cọng cỏ non. Buồn nôn quá. Tôi chán ngấy những cái tên khô khan nào là đời 625, đời 954. Tôi ước ao một mai thanh bình,

tôi sẽ lên những ngọn đồi trơ trụi để trồng những cây mai, cho đến mùa xuân hoa mai nở vàng rực khắp nơi, dấu ai tình người. Và tôi sẽ đặt tên cho những ngọn đồi ấy là đồi hoa mai.

Linh nhoeo miệng cười một mình, như tìm thấy những đồi hoa mai đầu đời. Hoa tình thương nở rộ, che kín mộng tưởng ngất ngây. Yến lấy làm cảm động vô cùng. Nàng nói khẽ:

—Anh Linh! Rồi cũng có một ngày hòa bình thôi chiến chinh chớ anh!

Linh gật đầu:

—Có chứ! Ngày ấy sắp đến rồi. Như ánh bình minh sắp lại. Như hoa mai trong vườn sắp nở, chào đón mùa xuân.

Chàng nhìn đắm đuối vào mắt Yến:

—Cả Yến, khung cảnh ở ngôi vườn êm đềm lắm. Tôi mới tới, đã mến ngay rồi. Nhưng tôi lại sắp phải xa nó.

Yến kêu lên:

—Anh sắp đi hả?

Linh gật đầu. Yến bấn khoăn, bối rối:

—Bao giờ?

—Chắc cũng sắp rồi. Có lẽ... nội ngày hôm nay..

Yến nghe thần thờ:

—Anh đi vội quá. Tôi biết tặng anh gì đây?

Linh nhìn Yến nòng nòng:

—Tặng gì bây giờ, Yến? Chỉ xin Yến một nụ cười và lời ước hẹn... một ngày rất gần. Gần như mùa xuân gần nhất, tôi được trở lại khu vườn này để được nhìn thấy hoa mai nở rộ, vàng ối để nhớ tới quê ngoại, để mong tưởng đến những ngọn đồi hoa mai xóa lấp vết tích chiến chinh và che rợp tình người.. Yến cho phép chứ?

Yến chớp chớp mắt:

—Tôi mong lắm!

Trong nắng sáng, một hạt bụi hay một vệt khói nào đã vương vào mắt Yến, bỗng nghe cay cay..

oOo

Mùa Xuân. Linh theo đại đội trở lại ấp cũ. Chẳng đến khu vườn xưa với nỗi nao nức trong lòng. Hoa mai nở vàng rực cả khu vườn. Lòng chàng gợn lên biết bao niềm hân hoan. Nhưng khu vườn sao trông có vẻ tiêu sọ, buồn bã

quá. Lá khô đã ngập đầy vườn. Cỏ mọc từng cụm, cao ngất, xanh um. Cánh cửa nhà khép kín. Linh hấp tấp nhảy lên bậc thềm đá ong. Chàng xô cửa bước vào. Và phải thưng ngay lại.

Bà cụ già, già nua, yếu đuối, da tóc nhàn nhoeo, bạc trắng, đang ngồi cặm cụi khâu chiếc ly đồng. Bàn tay bà run rẩy. Bà ngược lên, neho mắt nhìn:

—Chú... đi tìm ai?

Linh khom thấp người xuống:

—Bác! Bác quên cháu rồi sao? Lần trước cháu đến đâu có ghé thăm bác và cô Yến.. Cháu là Linh đây!

Bà cụ chậm chạp:

—Chú Linh hở?

—Dạ!

Bà cụ nghẹn ngào:

—Con Yến nó nhắc chú hoài!

Linh âu lo. Giọng bà cụ như báo trước cho chàng một điều gì đó, không hay.

—Thưa bác, cô Yến đâu, vắng?

Bà cụ òa lên khóc, đưa tay chỉ lên chiếc bàn:

—Nó kia kia, chú!

Linh ngẩng lên. Trên chiếc bàn thờ cũ, một bình hương đang ngùn ngụt khói trước bức ảnh nàng thôn nữ như mai. Đôi mắt nàng đắm đuối. Linh đã đón mừng vãn. Chàng gục đầu xuống bên mép bàn:

—Cô Yến đã... mất rồi sao bác?

Bà cụ tủi thân, tức tưởi:

—Mất rồi. Giặc về đây. Trong cuộc giao tranh hỗn loạn, mạnh ai nấy chạy. Nó dẫn tôi chạy trốn. Một viên đạn vào đầu nó. Nó kêu được có một tiếng má rồi tắt thở.

Linh nghe mắt mình cay cay. Nước mắt chàng ứa ra. Tội nghiệp Yến, bé nhỏ, yếu đuối mà chân thành. Con chim Yến đã chết giữa mùa Xuân. Chàng run run thắp nén hương, cảm lên bình.

—Hai thằng anh nó chắc chưa hay con nhỏ chết. Tôi nhớ người ta đánh điện cho nó về, mà sao chưa thấy.

Linh không muốn nghe gì nữa hết. Mùi khói hương thơm nồng. Mắt chàng cay xé. Chàng theo bà cụ ra cuối vườn. Dưới gốc mai già, một năm mỗ mới chưa xanh cỏ. Hoa mai nở rộ, rắc những cánh

hoa vàng rơi lên phủ ngôi mộ. Linh mơ hồ nghĩ đến ngọn đồi trồng toàn mai vàng mà chàng mơ ước. Đồi mai vàng sẽ không có Yến cùng tung tăng nhặt những cánh hoa. Vì Yến đã nằm yên trong lòng đất. Bà Hai quệt nước mắt:

—Chiến tranh tàn ác quá! Nó làm cho người người thù hận, oán ghét và ước mong hòa bình. Bao giờ thì hòa bình hả cậu?

—Rồi một ngày, hòa bình sẽ đến..

Chàng ngồi xuống đầu mộ, nhặt những cánh mai vàng rơi rụng, mơ hồ tưởng chừng như đang vuốt tóc ai. Chợt chàng nhớ đến mấy câu thơ của một thi sĩ tiền chiến:

...Nhưng không chết người trai khỏi lửa
Mả chết người gái nhỏ hậu phương
Tôi về không gặp nàng.
Mả tôi ngồi bên mộ con.
Đầy bóng tôi
Chiếc bình hoa ngày cưới,
Thành bình hương
Tàn lạnh vây quanh...

oOo

Tóc nàng xanh xanh
Ngân chưa đầy bội
Em ơi,
Giây phút cuối
Không nghe được nhau nói
Không được trông thấy nhau một lần.

Chợm Đông 72

VƯƠNG ĐIỂM LY

Gái mới và Chua Xuân

Đêm 30, gái mới năm mơ, thấy nàng Xuân đến bên cạnh giường mình nhoeo miệng cười.

Gái mới: Chị Chua Xuân ơi, em muốn mời tháng chị đến với em một lần.

Nàng Xuân: Muốn như thế có nghĩa là một năm có đến 12 lần Tết.. Chị vậy?

Gái mới: Đề em được sắm quần áo mới 12 lần.

Nàng Xuân: Ờ! Như vậy cũng được! Chị sẽ làm em vừa ý. Nhưng như thế thì mỗi năm em phải già đi 12 tuổi đấy!

Gái mới: Ấy chết! Nếu vậy thì.. xin chị hãy để ba năm đến một lần cho em nhờ!

Râu quạp và Râu quẹo

Râu quạp: Thưa ông chủ.. vợ tôi nó bảo.. năm nay xin ông chủ cho tiền thưởng Tết gấp đôi năm ngoái vì năm nay ..cái gì cũng lên giá hết.

Râu quẹo: Ờ! Cái vụ thưởng Tết, anh chịu khó chờ.. Đề tôi về hỏi lại vợ tôi đã!

Tâm tình gái mới

Gần Tết, hai gái mới tâm tình với nhau.

—Tao khoái.. về sau lấy ông chồng lực sĩ cốt sì tồ mà ư!

—Chị vậy?

—Đề.. Tết đến, đi mua sắm, ông ấy bẻ đồ đặc cho tao, không than một chớ sao!

Phát giắc mới lạ

Lại cùng hai gái mới tâm tình với nhau.

—Tao không ngờ, thằng bồ của tao nó là tay vô địch điền kinh mây ư!

—Sao mà biết?

—Hôm qua nó dắt tao đi sắm Tết, ngang qua hiệu nữ trang, tao mới khen chiếc vòng đẹp là nó đã vụt chạy..còn nhanh hơn cả xe mô tô nữa.

Cung Chúc Tân Xuân

DANH TIẾNG THỦ ĐÔ
VIỆN UỐN TÓC
MÔ-ĐÉC

46. Đại lộ LÊ-LỢI
SAIGON
248. HAI-BÀ-TRUNG
TÂN-ĐÌNH

XUÂN-NGÂN LINH-HÙNG Kính mời

XUAN AN

O QUÊ NGƯỜI

NHÀ trường cho bốn Sinh viên VN được nghỉ một ngày. Chỉ một ngày thôi. Đó là ngày mừng một Tết An Nam.

Bọn Việt Nam nghe tin đó đều buồn. Mẹ kiếp. Thân phận dân nhược tiểu, cái Tết cái nhất ở quê người nó mới tủi làm sao.

Thuở đó, Sinh viên Việt du học ở Hoa Kỳ chia ra làm hai toán. Mỗi toán sống theo một lý tưởng của mình. Toán thứ nhất có tên trong bọn. Bọn tôi là một bọn hoang đường. Gồm toàn những gã ăn chơi vung vít, cả đời chả biết đề dành. Gần cuối tháng là đã nhẵn nhụi hết tiền đã phải năn nỉ những thằng trong toán thứ hai cho vay tí tiền cả phê, thuốc lá chớ lương.

Bọn sinh viên thuộc toán thứ hai toàn là những thằng vua hà tiện. Chúng nó hà tiện đến mức thấy nhà thương. Lý tưởng rở rếch của bọn chúng nó là làm cách nào để mỗi tháng chỉ ăn tiêu vừa tròn trong bốn đồng đôn. Tháng nào lỡ gửi thư nhiều, tiền tem vượt quá 4 đô là là bọn chúng nó đau lòng hóc hác.

Muốn sống trên đất Mỹ, mà mỗi tháng chỉ xài vốn vẹn có 4 đô la, quả tình bọn hà tiện đáng được xưng tụng là những ông Thánh sống.

Bọn chúng hót tóc lẫn cho nhau, giặt lấy áo quần, không đi chơi cuối tuần không ăn quà vặt, không cả xì nê. Nghĩa là chúng nó chỉ biết có ăn và học và ngủ. Cả niên khóa gần như lúc nào cũng quanh quẩn trong phòng đề dành tiền đem về nước.

Phải thần phục rằng bọn thứ hai là những thằng thành công rực rỡ trong mục đề dành. Mỗi tháng, trả tiền ăn và tiền phòng, lương còn lại khoảng sáu mươi lăm đô la Mỹ. Bọn hà tiện tháng nào cũng gửi vào ngân hàng ít nhất là sáu chục đôn. Học hai năm, lúc trở về quê thẳng nào cũng có được hơn ngàn đô la đem về nước đổi chợ đen lấy mấy trăm ngàn...

Riêng bọn tôi, nói ra thật năn. Chẳng thằng nào, tháng nào dư được một xu. Cái thói vung tay quá trán đã khiến bọn tôi thì nhau mà đôi rách l!

Vậy thì mùa xuân năm đó. Tết nhất tới nơi, nhà trường cho nghỉ ngày mừng một. Bọn Việt Nam họp nhau tất cả ở phòng hội của cư xá sinh viên. Những gã tha hương bàn luận xem nên ăn một cái tết thế nào cho nó ra hồn, cho khỏi tủi hổ với bọn sinh viên quốc tế.

Đại diện của bọn tôi đề nghị góp mỗi thằng hai chục đô la, tổ chức ăn nhậu và nhảy nhót, mời quan khách tới dự cho nó mây mờ mặt xứ An Nam.

Bọn hà tiện nhao nhao phản đối kịch liệt. Chúng nó phát biểu rằng hai mươi đô la nhiều quá, tàn nhân quá. Chúng nó nhất định không chịu góp. Bởi vì ăn có mỗi một cái Tết mà phải chỉ ra tới hai chục đô la thì đắt quá, thì đau đớn quá v.v..

Cuộc thảo luận tặc tỵ ở điềm góp

bao nhiêu và có bao nhiêu người chịu góp tiền. Sau hai giờ cãi nhau như mổ bò, bọn sinh viên VN gãi tẩn. Dự định tổ chức ngày Tết bất thành, nguyên do chỉ vì mấy anh hà tiện kinh niên.

Bạn tôi, thằng Vinh Lôi chữ rình lên khi nó với tôi rời phòng họp, đi uống cà phê ở hội quán nhà trường:

— Mẹ kiếp! Mày nghĩ coi. Bọn chúng chỉ biết có tiền. Chẳng thằng nào nghĩ đến quốc thể quốc dân gì hết. Hằng ngày tụi nó hà tiện. Đồng ý. Mặc cha chúng nó. Nhưng ngày Tết ngày nhất...

Tôi vội vàng an ủi Vinh Lôi:

— Thôi kệ. Tụi nó đã tiếc tiền thì tụi mình ráng gồng mình tổ chức lấy. Cũng làm mỗi thằng góp gấp bội chứ gì. Mỗi thằng góp bốn mươi đôn thay vì hai mươi đôn để giữ gìn được thể thống nước ta; tao thấy cái giá đó cũng đâu có đắt.

—Ừ nhỉ. Thế mà tao nghĩ không ra. Tao với mấy bồ uống cà phê nhể. Tụi mình phải liên lạc ngay với bọn chịu chơi. Hôm nay đã là hai mươi tám Tết rồi. Làm thế nào để đến đêm ba mươi dạ vũ thành hình thì thơm quá.

oOo

Tặng những gã VN ở Lackland USA những năm 63-64 NĐT.

Đêm ba mươi dạ vũ thành công. Bọn tôi tới nghiệp cho những thằng hà tiện, bọn tôi cho mời chúng nó tới chơi mà khỏi phải đóng tiền. Dĩ nhiên bọn nhảm nhảm kéo tới rất đông. Bọn chúng chỉ biết ăn uống, không biết nhảy đầm. Tất cả các em nữ sinh lẫn ma-ri-sen được mời vào dạ vũ dĩ nhiên cứ quần lấy bọn sinh viên biết nhảy, nhảy đư, nhảy tình.

Nhờ đêm dạ vũ, tôi bắt được một em, Em đứng bán cà phê bánh ngọt ở đại lộ Main-Street, bán trong một tiệm của lão chủ Mỹ Tây Cơ to béo, rồn lồi y như một chú Ba Tàu.

Ngày mồng một Tết An Nam đứng vào ngày em được nghỉ cuối tuần. Tôi gạ gẫm em hoài. Sau cùng em chịu cho tôi theo em về nhà lúc tan dạ vũ.

Em ở một mình. Em thuê căn phòng nằm trong một dãy chung cư. Chung cư nằm giữa một xóm nghèo nàn. Như vậy rõ ràng rằng em bé người xứ Spain lưu lạc trên đất Mỹ chẳng giàu có sung sướng gì nhiều.

Đêm đó tôi tới say mà em bé cũng say. Trong gian phòng tiêu tụy của chung cư, tôi nằm cạnh em bé Dora mà nhớ nhà, nhớ quê hương phát khóc.

Nửa đêm sau cuộc mây mưa, em chợt nổi máu giang hồ. Em trò chuyện với tôi về một tương lai xa xôi cuối trời.

Trong khi tôi với em đang đầu hát chuyện mình với chuyện đời, thì ở phòng bên cạnh có tiếng người lục dục. Hai phòng cách nhau bằng một bức tường mỏng, xây dở nửa chừng. Bao nhiêu tiếng động bên kia đều lọt sang bên này nghe rõ như ngay ở cạnh giường.

Tôi nghe tiếng hai ba thằng Việt Nam nói với nhau bằng tiếng An Nam say mềm hơi rượu:

— Này! Tiền nong dẫu cho cần thận nghe không. Còi chừng lát nữa ấy xong, ngủ say tít mù, em bé dấm mồ lột sạch ba thằng mình đó.

— Còn đồng chó nào đâu. Mỗi thằng góp mười đôn trả cho em là hết nhẵn cả rồi.

— Ba mươi đô la một đêm, một em to béo núng nính thế này. Nản quá chúng mày ạ.

— Ồi dào. Đi chơi xuân gặp em ràng béo càng dễ phát tài năm mới năm me. Nghe ba thằng đầu hót ở phòng bên. Tôi biết ngay chúng nó là ba thằng trai Việt chịu chơi, góp tiền bao em điếm mập nguyên đêm giao thừa. Và em đưa tụi nó về phòng. Em chấp cả ba thằng thay phiên nhau từ tít.

Nằm ở bên này tôi, lắng nghe những âm thanh lịch kịch của giường chiếu phòng bên. Tự đứng đó, buồn thầm thì.

Ồi. Giờ này ở quê hương, dân tộc tôi đang tung bừng đoàn tụ bên nhau. Đang ăn một cái tết nồng nàn hạnh phúc. Có ai biết rằng ở bên góc trời lưu lạc này đây có một bọn sinh viên Việt Nam đối rách ăn cái Tết nghèo trên thân thể bầy nhầy những mở cửa hai em gái nước người.

Đột nhiên tôi nghe những tiếng người gọi ở phòng bên cạnh.

Rồi tiếng lục dục của em gái to con. Tiếng em nói bằng thổ ngữ Spain với em bé Dora đang nằm sát bên tôi. Em Dora trả lời sao đó.

Và rồi ba thằng Việt Nam leo qua bức tường ngăn giữa hai phòng. Cả ba thằng đều mặc quần si líp, đều nhảy sang phòng em bé Dora đang nằm với tôi. Ngay khi ba thằng chạm đất em điếm mập ném sang cho chúng nó quần dài áo sơ mi nọ giầy vớ cứ loạn cào cào.

Em Dora thì thầm với tôi:

— Thằng chồng con điếm ấy về. Mày thằng cha say rượu nên không biết tít gì. Cứ không đi đánh con mập ầm ầm cả đêm nay.

Tôi chợt tức cười. Tôi càng tức cười hơn khi thấy ba anh Việt Nam đang cay cú và run sợ mặc áo quần vội vã trong khi em điếm mập mở cửa đón chồng vào căn phòng mà chỉ vài phút trước còn ngồn ngằng, bữa bãi những đàn ông.

Chợt thằng Hưng Lịch nhận ra tôi.

Nó xít xoa:

— Ái chà. Tô sư mày! Trong lúc các bố mày mất cả tiền lẫn tình thì mày nằm cạnh em cười riêu riêu!

Hai thằng bạn nó cũng kêu lêu:

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

— A cái thằng này. Hay nhỉ? Làm cầm như nó mà lại hoá ra hay. Ờ chia cho tụi tao cần miếng chứ mày!

Nghe tụi tôi nói líu lo bằng tiếng An-Nam. Em bé Dora thì thăm hỏi:

— Bạn anh đó hả?

— Ừ.

— Mấy anh ấy nói gì thế anh?

— Tụi nó chúc Tết anh và em đấy.

Đêm nay là năm mới của nước anh mà. Em Dora tưởng thật. Em lịch sự ngồi dậy chào mừng ba gã Việt Nam leo tường sang tận ở phòng em. Em lấy rượu ra mời cả làng cùng uống mừng năm mới.

Trước tâm thịnh tình của em bé Dora dĩ nhiên tụi Việt Nam chẳng chối từ. Thế là cả bọn tôi ngồi với em uống rượu. Rượu ngà ngà thì em bé kêu nhức đầu. Em bắt tôi phải đưa em đi ngủ. Ba thằng Việt Nam khốn khổ dĩ nhiên là phải ngủ trên sàn.

Trong cơn say rượu say tình. Em bé Dora dẩu hỏi với tôi nhursáo.

Em đòi phải đưa em về nước Việt Nam. Phải cưới em làm vợ. Và sống với nhau hạnh phúc đời đời.

Tôi hứa bừa đi. Tôi quả quyết rằng tôi sẽ xin được giấy thông hành mua được vé phi cơ.

Tôi sẽ đưa em về nước. Đem cho em một đời sống bằng vàng.

Tôi tả nước tôi quê hương tôi đẹp và sang như một thiên đường mộng. Tôi khiến Dora mê mẩn cả người và tin như bắp vào cái tương lai rực rỡ khi theo người chồng đất Việt về sống ở Saigon.

Cần chuyễn nhăm tôi dẩu hót với em chẳng may rơi tọt vào tai ba thằng khốn nạn đang nằm vuốt bụng thờ dãi đang cay cú cho cái đêm ba mươi Tết đi chơi súi quây.

Một rồi cả ba thằng cùng lên tiếng. Chúng nó nói chuyện bằng tiếng V.N.

— Phải rồi. Em cứ tưởng bỏ theo nó về Saigon đi em. Nó sẽ ban cho em một cuộc đời đẹp lắm. Đời em sẽ được ăn gạo luộc chấm nước mắm mười năm.

— Tết nhất đời em sẽ được ăn uống sang hơn chứ. Em sẽ có rau muốn; luộc chấm tương ăn với ly dĩa gang cà muối sồi.

— Nó sẽ thuê cho em một căn phòng rộng thoáng bằng cái lổ rồn. Phòng được thuê giữa xóm nhà sàn. Tha hồ cho em bé Tây Ban Nha ngồi đi xuống sông.

— Và đời em tha hồ mà sung sướng vật. E n cứ tin mê tín mà theo nó về xứ Gao Cui cưỡi anh đi. Đời em sẽ thấy ông bà ông vải cả nước em liên.

— Hề hề! Sư mấy thằng phét dụ đồ con gái nước ngoài!

Nghe chúng nó xỏ, tôi cứ lặng người đi.

Em bé Dora tò mò hỏi thăm thì:

— Mấy anh bạn anh nói cái gì như hát thế anh?

— À. Tụi nó khen em đẹp, em hiền. Tụi nó chúc cho anh với em đời đời hạnh phúc.

★ Xem tiếp trang 30

GIẢI PHÁP

Chinhphong

Rô Be soi mình trong kiếng, nắn lại chiếc cravat, nhẹ nhẹ chải mái tóc bằng Chàng quay lại vận bộ đồ lớn vừa cắt chỉ. Tiếng bà Lý từ ngoài hành lang vọng vào :

— Rô Be, xong chưa con ? Phi cơ sắp tới rồi đó !

Bà tiến vô phòng cậu con trai rồi dựa lưng vào thành cửa hồi thính. Bà Lý người đầy đủ mập mạp, năm nay đã ngoài tứ tuần nhưng vẫn còn phần son lòe loẹt. Tóc bà búi thật cao, mùi nước bông tỏa ra ngào ngạt.

Thiên hạ ai cũng nói bà Lý có phúc có phần. Chồng bà sang Mỹ kinh doanh tiền vô ra như nước. Bà và cậu con trai ở lại Hương Cảng ngày tháng thong dong ăn uống toàn thức ngon của lạ, đi một bước xe hơi, bạn bè với các bà tai to mặt lớn.

Hai mươi năm trước, hồi còn ở quê nhà, bà đã thề thốt kết nghĩa chị em với cô bạn thân Lan Lan. Bà Lý vừa mới kết hôn. Lan Lan cũng vừa xuất giá. Tình nghĩa càng thâm thiết như ruột thịt. Hai bà đã quyết hứa với nhau, nếu sanh con trai cho kết làm anh em, cùng để con gái cho kết làm chị em, còn nếu một bên trai một bên gái thì nhất định sẽ gả cho nhau làm chồng vợ. Kết quả, bà Lý cho chào đời một trai, đặt tên là Rô be, còn bà Lan Lan, một gái là Tiểu Lam.

Thời cuộc vẫn xoay, Lan Lan phải khăn gói theo ông chồng nghèo hèn sang Mỹ kiếm ăn, rồi từ đó vắng tin biệt dạng. Hai vợ chồng bà Lý ở tại Hương Cảng buồn bán ngày một phát đạt. Chẳng bao lâu ông Lý còn dích thân đi Hoa Kỳ để mở thêm chi nhánh. Bà Lý vì việc học của Rô be nên phải ở lại quê nhà với con.

Địa vị cao sang và nếp sống xa hoa đã khiến bà quên hẳn việc hứa hôn. Câu chuyện «trở bụng thề thốt» giữa hai cô bạn gái đã theo dòng tháng năm chìm vào dĩ vãng.

Đột nhiên hai bữa trước, bà nhận được điện tín của chồng từ Mỹ đánh về. Ông Lý cho biết đã gặp được bà Lan và dặn dò phải đón tiếp trọng thể khi Lan Lan và con gái trở về Hương Cảng xem mặt Rô be. Cuối bức điện, ông Lý còn cần thận nhắc lại : «tiếp đón trọng thể»

Bốn chữ đó đã khiến bà suy nghĩ rất nhiều. Bà đã hiểu được thâm ý của chồng. Hiện nhiên Lan Lan ở Mỹ vừa phải giàu tiền vừa mạnh mẽ lực. Vì vậy, bà đã bắt ngay Rô be phải đi sửa sang đầu tóc diện bộ đồ mới may. Lan Lan về chuyện này nhất định không ngoài chuyện hôn nhân đôi trẻ.

Quá khứ lại hiện về. Tâm hồn bà ngổn ngang bao ý nghĩ.

Lời thề năm xưa, hai bà đều thật

lòng một dạ, dĩ nhiên phải giữ chữ tín. Nếu như Rô be lấy được cô gái sang trọng như Tiểu Lam thì quả là bà đã tu từ nhiều kiếp trước.

Nhưng vợ chồng Lan Lan kinh doanh buôn bán gì ở Hoa Kỳ ? Có phải thuộc loại tỷ phú không ? Liệu có tiền để dâng như chồng mình không nhỉ ? Bức điện của ông Lý chẳng cần dặn tiếp đón trọng thể đó sao ? Ông Lý đã ân cần nhắc nhở tới hai lần, địa vị của Lan Lan đâu phải tầm thường !

Phụ nữ bao giờ mà chẳng đố kỵ ganh đua và tò mò. Từ mờ sáng, bà Lý đã ra lệnh dọn dẹp, sửa sang lại phòng khách. Các gia nhân nhất loạt phải vận quần áo trắng, ủi thật thẳng nếp, long trọng như tiếp rước một khách quý.

Riêng Rô be vẫn đứng đưng như không. Đối với chuyện vợ con, chàng chẳng thấy hứng thú gì. Tại mảnh đất Hương Cảng này, chàng đã nổi tiếng là công tử hào hoa phong nhã. Con nhà giàu đẹp trai, nếu phải đeo đuổi một cô gái nào, Rô be chỉ cần đưa tay ra vậy là quá đủ.

Tuy nhiên bà Lý đã nhất định bắt chàng phải đi đón rước. Bà đã dùng những lời hay ý đẹp để hình dung Tiểu Lam như một nàng tiên, chàng miền cường đi coi một lần cho biết vị hôn thê đã được giao kết từ khi còn trong bụng mẹ.

Theo chân mẹ ra xe, Rô be thăm nghĩ : «nước hoa của mẹ xức lợi hại thực cách xa hàng cây số vẫn còn diết mùi»

Phi cơ hai mươi phút nữa mới tới, bà Lý đưa con vào nhà hàng Melody ngồi chờ, và bàn luận về Tiểu Lam. Bảo Rô be :

— Chóc nữa đi Lan Lan và Tiểu Lam tới, con phải tỏ ra có lễ độ, nghe chưa ?

— Con biết rồi mà, má khỏi lo.

Bà Lý lim dim trong mắt, nói như trong mơ :

— Tìm ra được tung tích Lan Lan ba con thật thảo vất. Chỉ đáng tiếc chưa biết con Tiểu Lam mặt mũi ra sao ?

Rô be kinh ngạc hỏi :

— Úa, sao má khen có ta đẹp như tiên mà !

— Phải, nhưng đó là hồi nó mới sanh, nay thăm thoát đã hai mươi năm qua rồi.

Đôi lông mày Rô be cau lại :

— Biết đâu bây giờ có ta chẳng mặt rồ, thọt cẳng ?

— Đừng nói bậy ! Thệt cẳng mặt rồ thì ba con khi nào mời họ về coi mặt con làm gì ?

Rô be không đáp, ánh mắt lơ đãng nhìn ra phi trường. Chàng đang nghĩ tới cuộc hẹn với Suzanne đi hồng gió, giờ

đây đã trễ. Ngồi đợi mình mỏi mắt chắc em rửa thăm đủ lắm ! Nhưng ăn nhắm gì, Suzanne đâu có đẹp hơn em Ha. Họ cũng còn thua Marie, đâu sánh được với Anna...

Thanh âm của bà Lý nhẹ vang bên tai chàng :

— Nhớ nghe con, gặp đi và Tiểu Lam con phải...

Rô be cắt ngang lời mẹ :

— Giả thử con không bằng lòng thì sao ?

— Con lại nói bậy nữa rồi !

Trách con xong, bà thần thần giãy lất giọng nói đột nhiên dịu dàng như thăm thì :

— Nếu quả thật nom không được hợp nhãn, bốn phận làm mẹ, má cũng có cách từ chối khéo chứ !

Tiếng máy phóng thanh loan báo phi cơ đã tới. Bà Lý đứng bật dậy kéo tay con chạy ra...

Hành khách lũ lượt từ trên phi cơ đổ xuống, già có, trẻ có, nam có, nữ có, người nào cũng ăn vận sang trọng, sắc diện vui tươi.

— Má hết người rồi !

Bà Lý nháo nhác nhìn bốn phía làm bầm :

— Hay là đi Lan đã ra rồi mà má con mình không thấy ?

— Theo con, có lẽ họ không tới đây đâu.

Bà Lý khẳng định :

— Làm gì có chuyện đó. Ba con quá quyết là chuyến phi cơ này mà !

Rô be đột nhiên chỉ về phía công quan thuế :

— Hay kia chẳng, má !

Một cô gái dịu một bà lão từ từ đi lại. Bà lão mặc một chiếc áo cánh vải thô xanh, đầu búi theo kiểu nhà quê, chân mang giày côi. Còn cô gái, tóc kết lại thành «bún» cài hai con bướm đỏ, mình vận một jupe rộng thùng thình đã phai màu.

Rô be sửng sốt hỏi :

— Mẹ con họ đó há má ?

— Đầu phải, đi Lan đâu tẻ vậy...

Hai mẹ con bà lão nhà quê chậm rãi tiến lại, bà già giơ tay ra vẫy và gọi ngay nhũ danh của bà Lý :

— Có phải chị Tú Hồng đó không ?

Tú Hồng ! Tú Hồng !

Rô be quay sang hỏi mẹ :

— Má, không phải họ đang gọi má sao ?

Trời đất ! Lan Lan già nua lam lũ đến mức đó sao ? Còn Tiểu Lam ! bộ quần áo cho hề coi cũng không có nổi ư ? Bà Lý bất giác lùi lại ! bước tường chừng như muốn chạy trốn,

— Tú Hồng ! Em đây ! Lan đây !

Chị không nhận ra em sao ?

Bà già vẫy gọi rồi rít, thanh âm sang

sảng cơ hồ cả phi trường đều nghe rõ.

Bà Lý đứng chết lặng ngó trừng trừng như muốn lòi nhân châu ra khỏi tròng mắt. Bà thăm nghĩ «Kỳ cục quá ! Đây đâu phải dưới quê mà là hết um sùm?»

Lan Lan đã chạy tới giang rộng đôi tay ôm chặt lấy bà Lý mừng mừng tủi tủi nói :

— Tú Hồng, chị vẫn như 20 năm về trước ! Coi em nè, khác gì bà lão không ?

Bà nghĩ thần trong bụng «thì đúng là bà già chớ còn gì nữa. Mà là bà lão nhà quê mới khổ chứ!»

Lan Lan hỏi bà :

— Còn đây có phải là thằng Rô-be không, chị ?

— Bà Lý hồ hờn đáp :

— Phải, nó đó.

Lan Lan nheo mắt lại ngó Rô-be :

— Thật là vừa khôi ngô vừa thanh nhã ! Quả là diễm phúc, diễm phúc !

Rô-be hốt hoảng lùi lại như tránh né ! Mụ ăn mày dơ bẩn.

Bà Lý cau mày hỏi lại Lan Lan :

— Con Tiểu Lam đây hả ?

— Thì nó đó, 21 tuổi rồi làm gì mà chẳng cao lớn.

Bà quay sang vô nhẹ vào vai con gái :

— Con lại chào đi và anh Rô-be đi, anh của con đó, con tới chào đi !

Bà Lý giật mình làm bầm : «Anh Rô be của con như vậy rõ ràng con trai mình không cưới Tiểu Lam là không xong với bà ta chắc ?»

Tiểu Lam nhỏ nhẹ chào xong lại cúi đầu xuống. Bà Lý quay lại ngó nàng, thấy mặt mũi cũng sáng sủa song làm đầu mình thế nào được ? Quần áo, giày dép như thế kia mà mình cưới về cho thằng Rô-be, chẳng hóa ra làm trò cười cho thiên hạ sao ?

Bà Lan lại giục con :

— Con anh Rô-be của con nữa chứ mau ra chào đi.

Tiểu Lam e thẹn, rềm mi cong chớp chớp ngó xuống đất, tay mân mê lọn tóc của mình.

Rô-be thăm nghĩ «Con nhỏ này đầu xứng đáng với ta ? Nó đâu có bằng Marie, Anna hay Suzanne.»

Thấy con gái đứng lặng yên bà Lan khế đẩy nàng rồi cười lên ha hả :

— Mặc cỡ hà ? Anh Rô-be của con mà e thẹn cái gì chứ ?

Sắc diện bà ta nhăn nhúm, khó chịu trước các ánh mắt soi mói của những kẻ xung quanh. Giọng bà trầm xuống :

— Ta về đi ! Ở đây đông người quá !

Bà Lan vội vàng cần lại :

— Khoan, chờ em lấy hành lý đã chớ ! Kia, đây rồi !

Gọi là hành lý cho oai thực ra chỉ có vồn vện 2 cái túi, đàn mặt to, do i cậu con trai trao lại cho bà Lan. Bà Lý vừa

ngó thấy mặt đỏ bừng lên vì xấu hổ. Trong túi đựng đủ thứ đồ hộp, vài vụn, chén đĩa v.v. chẳng khác nào dân tỵ nạn. Bà Lan cầm cùi lục lọi trong túi 1 hồi lâu rồi reo lên :

— Đây rồi ! đây rồi !

Bà lái ra 2 lon sắt nói tiếp :

— Em có mang theo 2 lon sữa bột để sáng sủa con Lan pha cho thằng Rô be uống !

Bà Lý nhận 2 lon sữa rồi đứng chết sững như trời trồng. Bà bức bối tới độ muốn đào ngay 1 cái hố để chui xuống cho đỡ ngượng với thiên hạ. Bà Lan khoác 2 cái túi lên vai kéo tay con gái và nói :

— Chúng ta đi được rồi. Chị Hồng chúng mình ra lối nào đây ? Cổng ra ở đâu cả ?

Vạn bất đắc dĩ, bà Lý đành phải cùng Rô-be đưa 2 mẹ con bà Lan ra khỏi phi trường. Tài xế đứng đợi sẵn. Vừa thấy xe hơi, bà Lan đã vội chồm lại kêu lên :

— Sao ? Bắt em ngồi xe hơi à ?

Không, em không ngồi đâu.

Bà Lan sủa tay lia lịa tiếp :

— Từ nhỏ đến giờ, không bao giờ em dám ngồi xe hơi cả.

Bà Lý tưởng mình nghe lầm :

— Sao, chị nói sao, chị Lan ?

— Ngồi xe hơi nguy hiểm lắm bất luận như thế nào em cũng không dám ngồi đâu. Em đã liều đáp phi cơ từ bên đó về đây, bây giờ thì không... thì mạng nữa !

Rô-be phải cố nhịn mới khỏi bật cười thành tiếng. Bà Lý trên trán đã lấm tấm mồ hôi, hấp tấp hỏi :

— Vậy bây giờ tính sao ?

— Chị gọi họ em 1 chiếc xe kéo mời người 1 chiếc vừa thoải mái, vừa an toàn.

Bà Lý thở dài :

— Ở đây làm gì có xe kéo.

Rô-be nói xen vô :

— Ta đi bộ về, má. Vả lại nhà cũng gần đây mà.

Bà Lý chán nản buông xuôi :

— Đành vậy, ta về thôi.

oOo

Bà Lan đi coi 1 vòng trong nhà bà Lý, ngó chỗ này ngấm chỗ kia, vừa cười vừa khen :

— Nhà của chị đẹp lắm, sáng sủa lắm chị Hồng à !

Bà Lý và Rô-be ngồi ở phòng khách đưa mắt nhìn nhau, mặt lạnh như băng.

Từ xa, có tiếng Tiểu Lam vọng lại. Nàng đang ở sân thượng dòm xuống nhà :

— Ài chà ! Đây còn 1 sân phơi đẹp quá xá.

Bà Lý tức trợn hồng rủa thầm : « Hừ chưa chi nó đã coi đây như nhà của nó rồi ! »

Rô-be thừa lúc không có ai liền lặc đầu và nháy mắt ra dấu với mẹ tỏ ý chống đối cuộc hôn nhân, Bà Lý gật gật :

— Mẹ biết rồi !

Sau khi đi thăm thú trong nhà, ngoài ngó, bà Lan trở lại phòng khách, hỏi người bạn kết nghĩa năm xưa :

— Chị Tú Hồng, tối nay em và cháu Tiểu Lam ngủ đâu ?

Bà Lý ngập ngừng đôi lát rồi đòi thái độ :

— Ý chết ! Em tưởng chị và Tiểu Lam không ở lại đây nên..

— Ừ, vậy anh Lý không báo trước cho chị à ?

Bà Lý lúng túng mãi mới nói được :

— Không.. không nói gì cả.

— Anh Lý đã nhận lời mẹ con em rồi mà.

Bà Lý cố làm ra vẻ thật thà :

— Quả thật em không biết gì hết trơn. Nhà em có bận gì đâu. Xin chị thứ lỗi cho. Vả lại, chị thấy không, nhà của chị chật chội quá.

Bà Lan sùng sốt hỏi ngay :

— Thế còn căn phòng kia, không phải đã dọn sẵn hai chiếc giường cho mẹ con em sao ?

Bà Lý lạnh lùng ngó bà Lan, sắc

diện thoáng vẻ khó chịu rồi nói lảng sang chuyện khác :

— Mấy chục năm xa cách, anh chị làm ăn ra sao ?

Bà Lan thở dài, than thở :

— Chị ơi, từ ngày sang Hoa kỳ, vợ chồng con cái không được một ngày nào gọi là sung sướng cả. Buồn thua, bán lỗ, giá sanh hoạt lại mắc mớ. Cuối cùng, đành phải bồng bế nhau lên vùng mới đa đoan sống cho qua ngày. Khó cực không thể nào tả hết.

Bà Lý trầm ngâm :

— Vậy sao ?

Nhưng trong lòng thầm nghĩ. « Ở bên Mỹ về mà không dám ngồi xe hơi, mình khỏi cần hỏi cũng biết cuộc sống ra sao rồi. » Tuy nhiên, ngoài mặt bà vẫn cười, hỏi tiếp :

— Thế hiện nay, chị đã có dự tính gì chưa ?

— Tính với toán gì nữa. Trăm sự chỉ còn trông cậy ở một mình đứa con gái này thôi.

Vừa nói, bà vừa quay sang nhìn Tiểu Lam mới ở trên sân thượng xuống, ngồi lặng lẽ bên cạnh mình.

Bà Lý giả hồ như không hiểu :

Nguyên tác : Y-DAT truyện Lý Bình (dịch)

— Sao, chị lại bảo trông cậy vào con Tiểu Lam là thế nào ?

— Chẳng đâu gì chị Tú Hồng à, em chỉ còn niềm hy vọng chút này: Chắc chị còn nhớ hai mươi năm trước..

Bà Lý hấp tấp lặc đầu, cười, — Ài còn nhớ được những chuyện hai mươi năm về trước, Những ngày ấy xa quá rồi.

— Thế, còn việc hai đứa mình kết làm chị em ?

Đôi lông mày bà Lý nhướng cao, chéo đầu vào nhau :

— Còn nhớ !

Bà Lan hỏi dồn ngay :

— Vậy, chị còn nhớ ngày mà em kết hôn và chị cũng xuất giá không ?

— À, hồi đó còn ở nhà quê mà.

Bà Lan lại hỏi tiếp :

— Và chuyện các con của chúng ta ngày ấy chúng ta đã thế thốt.

— Chị Lan à, những chuyện làm cảm đó làm sao nhớ được ? Em nói thật thời đại bây giờ văn minh tiến bộ, những chuyện xa xưa và ý nghĩ hủ lậu của chúng mình hồi đó nên bỏ qua đi, nhớ tới ích lợi gì đâu.

— Nhưng chúng ta đã có lời thề thốt.

— Việc ấy để mai này sẽ.. bàn lại.

Và để chấm dứt lằng nhằng, bà Lý chuyển ngay sang việc khác.

— Chút nữa, em quay khuấy mắt. Tối nay em mời chị và cháu đi dùng bữa Nhà hàng này sang trọng lắm. Họ nấu các món ăn Trung Hoa rất ngon.

Bà Lan vội vàng xua tay :

— Thôi, thôi, xin chị miễn cho.

Từ bé, em có đi ăn hàng, ăn quán bao giờ đâu. Lát nữa để em ra phố mua vài hộp vịt muối về nấu cơm ăn là được rồi.

Bà Lý rùng mình, nổi da gà. Bà không ngờ bà Lan với mình khác nhau một trời một đất. Bà Lan như người từ thời, ông cố tổ trở về, Còn mình, đứng cao chót vót giữa thời đại văn minh.

Làm sao có thể làm thông gia với nhau được ? Làm sao được cả ?

Nếu không vì lời dặn của chồng phải tiếp đãi trọng thể, có lẽ bà đã hủy bỏ bữa tiệc tối nay rồi. Còn gì tủi hổ hơn khi phải đi chung với bà Lan ra ngoài phố.

Nguyên bà Lý đã chuẩn bị sẵn sàng mời các bạn bè thân thuộc tới dự bữa tiệc tối nay để hàn hoan giới thiệu người bạn quý và cô con dâu tương lai của mình. Giờ đây, trong thâm tâm bà cảm thấy phúc của mình còn lớn lắm nên chưa gởi thiệp mời đi.

Rô-be nhấp nhồm đứng ngồi không yên. Cuối cùng, chàng quyết định quay điện thoại cho Suzanne để nói chuyện gì đó. Tiểu Lam buồn bã, cúi mặt nhìn xuống đất.

Bà Lý ra về hiếu khách, lớn tiếng mời bà Lan :

— Thôi chúng ta đi ăn chứ ! Để mừng chị, em xin làm bữa tiệc tẩy trần, Bà Lan có vẻ cảm động :

— Như vậy... phiền chị quá.

— Thôi đi đi mà, nhưng mình phải ăn vận.

Bà Lý ngưng giây lát như để lựa lời rồi tiếp :

— ..sạch sẽ đôi chút !

Bà Lan vội ngó lại ý phục của mình.

— Sao ? Chúng tôi ăn vận như thế này không sạch à ?

— Không phải em muốn nói như vậy, nhưng.. nhưng em có nhiều bộ tốt hơn ở trên lầu, chị có thể lấy mặc tạm.

— Y phục của chúng tôi không tốt sao ? Nè, chị coi coi, đây là thứ tốt nhất của em đó, đôi giày này vừa mới khâu xong, chị à.

Bà Lý ngó đờ người trên ghế, không nói được một câu nào.

Rô-be gọi điện thoại xong, chạy tới :

— Má, tối nay con không về đâu. Con phải đi ăn với Suzanne.

Dứt lời, chàng quay mình định đi.

Tiểu Lam từ đầu chỉ cười không thốt một câu nào, bây giờ mới ngược đầu lên, Bà Lan nhìn bà Lý. Bà Lý cảm thấy hơi ngượng.

— Không được, Nhà có khách mà bỏ đi à ?

Giọng bà trầm hẳn xuống như ra lệnh.

— Phải tiếp khách chứ !

Rô-be khinh thị, chỉ tay ngay mặt bà Lan và cô con gái.

— Tiếp họ hả ?

Bà Lý giận dữ quát, mặc dầu trong thâm tâm bà chán ghét hai mẹ con người bạn cũ.

— Phải nghe lời mẹ, đi nhà hàng ! Rô-be vùng vằng, hướng bình:

— Con không đi !

Bà Lan dịu dàng :

— Rô-be không đi, mẹ con em đi là gì ? Thôi chúng ta khỏi đi cả.

— Không, đi, đi, đi hết.

Bà Lý miệng nói, trong lòng thầm nghĩ « Rô-be dù sao cũng không thể lấy con Tiểu Lam được. Mình mời họ ăn một bữa, giải quyết câu chuyện dứt khoát rồi tổng họ về Mỹ cho rảnh nợ »

Ngồi trong phòng ăn của khách sạn, bà Lan vừa ném món vẩy cá vừa tấm tắc khen.

— Chà, nhà hàng sang trọng quá. Món ăn ngon tuyệt, một đời em chưa từng được nếm qua !

Bà Lý được thế, huênh hoang :

— Đúng đây chị à. Nhà hàng này lịch sự nhất Hương cảng.

Rô-be ăm ắp về việc lỡ hẹn với Suzanne, mỉa mai ngay :

— Chắc từ bé đến lớn, hai vị chưa từng được đặt chân tới những chỗ như thế này !

— Đúng, đúng. Di chưa bao giờ được tới đây.

Không ai ngờ bà Lan không những buồn phiền mà còn vui vẻ quay sang hỏi con gái :

— Tiểu Lam, con có thích nơi này không ? Tiểu Lam gật đầu đáp :

— Con thích lắm, má.

— Nếu con ưa thích, ngày ngày con sẽ được cùng anh Rô-be của con tới đây

Thanh âm của bà Lan chợt nhỏ đi như thâm thì :

— Con má có phúc lớn lắm đó, Còn má, má cũng hy vọng được ở mãi nơi này không về Mỹ nữa.

Bà Lý và Rô-be đều giật mình. « Bỏ họ bắt buộc Rô-be phải lấy Tiểu Lam sao ? Đâu có được ?

Rô-be đưa mắt cho mẹ như ngầm ra dấu nên mau mau kết thúc câu chuyện cho rõ ràng. Bà Lý băn khoăn suy nghĩ hoài về việc chồng mình không biết tính thế nào mà bắt phải tiếp đãi trong thế 2 mẹ con mụ nhà quê nghèo hèn này ? Chắc là bảo phải mời họ ăn một bữa cho thật sang chứ gì ?

Tiệc đã tàn, bước vào giai đoạn ngủ nghỉ câu chuyện. Bà Lý mở lời thăm dò :

— Chị Lan, chị về đây định lưu lại bao lâu ?

— Em không có ý định trở về Hoa Kỳ nữa.

Bà Lý hoảng hốt :

— Sao ? Chị nói sao ?

— Cho tới khi việc hôn nhân của Tiểu Lam xong xuôi đã.

Nhìn thẳng mặt bà Lý, bà Lan gắng hỏi :

— Phải không, chị ?

Bà Lý giả bộ ngơ ngẩn :

— Ừ, Tiểu Lam kết hôn với ai vậy chị ?

Bà Lan bình tình đáp :

— Không phải với Rô-be sao ?

Bà Lý tưởng chừng như mình thấy con rắn độc hấp tấp hỏi lại :

— Sao ? Chị... chị vừa nói gì ?

Không khí căng thẳng, Bà Lan, Rô-be trừng mắt ngó nhau, Tiểu Lam thần nhiên đưa mắt nhìn mọi người.

— Tú Hồng, không phải trước đây chúng ta đã từng hứa hẹn việc hôn nhân của đôi trẻ rồi sao ? Nếu không, em mang con Tiểu Lam về đây làm gì ? Không lẽ chị đã quên ?

Bà Lý vẫn lặc đầu quầy quáy :

— Dạ, em đã quên rồi !

— Quên rồi ?

Sau giây phút đắn đo, bà Lan mỉm cười, tiếp :

— Nhưng không sao cả. Trước đây quên, bây giờ nhớ lại, mọi việc chúng ta vẫn có thể tiến hành vui vẻ được mà !

Bà Lý cắt ngang liền :

— Nhưng..

— Tú Hồng à, chị em ta tuy bao năm không gặp nhau song tình nghĩa vẫn thâm thiết như ruột thịt. Những lời đã hứa với nhau làm sao có thể buông trôi được. Vả lại, con gái em rất tháo vát. Nó không những có sắc mà còn biết nấu cơm giặt quần áo. Việc gì nó cũng làm được.

Rô-be bấu môi, khinh thị.

— Thế có biết khiêu vũ không ?

Bà Lan lặc đầu.

— Khiêu vũ thì hiện chưa biết, nhưng rồi đây anh Rô-be sẽ dạy em nó. Nó thông minh lắm. Còn g việc trong nhà, nó tài lắm.

Bà Lý lặc đầu :

— Chị Lan à, trong nhà đâu thiếu gì đây tớ.

— Như vậy càng hay, con Lam càng được nhàn hạ.

Rồi bà quay sang nói với con gái :

— Con gái mẹ có phúc lắm đó !

Tiểu Lam e thẹn, lặng lẽ cúi đầu.

Bà Lan đột nhiên nghiêm trang nói :

— Chị Hồng, bây giờ chúng mình nên chính thức bàn chuyện của hai cháu chứ.

— Chuyện đó...chuyện đó..

— Mẹ con em về đây không họ hàng thân thích. Do đó em cũng không đòi hỏi nhà trai vàng bạc, bánh trái..

Bà Lý giận sầm mặt, thầm nghĩ: « ai người ta thêm lấy mà thách với cưới ». Bà Lan vẫn tiếp tục nói như đề tự mình nghe :

— Em đã chọn được ngày lành tháng tốt rồi : 15 tháng tám này, trăng tròn, mọi tình đôi trẻ cũng vẹn tròn.

Rô-be đứng phắt dậy, hét lớn :

— Không, không, không !

Bà Lan và Tiểu Lam giật mình, ngơ ngác.

Rô-be chỉ thẳng ngay mặt Tiểu Lam, cười khẩy :

★ Xem tiếp trang 30

Tết giang hồ

* Tiếp theo trang 7

Trong mười cô gái giang hồ năm đó. Có một nàng mang cái tên nghiệp dĩ là Kiều. Đời nàng truân chuyên lận đận chẳng kém chi Kiều. Và nhan sắc của nàng chắc cũng chẳng thua cô Kiều của cụ Nguyễn Du mấy tý.

Kiều năm đó vừa tròn hai mươi tuổi. Tôi thương nàng nhất bọn mười cô bởi nàng hiền và ngoan như một em gái nhà lành. Nàng làm gái điếm không phải để cho sung sướng tâm thân mà nàng có lý tưởng đang hoang. Lý tưởng của Kiều là để dành tiền, để dành cho đủ về xứ mua một căn nhà với một mẫu vườn, mở một ngôi quán nhỏ trong làng, buôn bán hàng ngày nuôi cha mẹ nàng và một lũ bốn thằng em.

Nhưng mộng của Kiều còn lâu mới đạt. Bởi hàng tháng nàng phải gửi tiền về nuôi cả gia đình ở dưới quê, số tiền dành dụm được thật là ít ỏi.

Thoạt đầu tôi nghĩ rằng nàng phịa. Các em giang hồ luôn luôn có cái trò tâm sự vặt và kết luận, hoặc mở đầu với một câu « Cũng chỉ vì hoàn cảnh cho nên ».

Nhưng ở gần nàng ít lâu, tôi thấy thực đáng thương. Vợ chồng thằng bạn tôi cũng khen rằng nàng hơn bọn gái cùng nghề.

Tôi xót xa coi nàng như em gái. Nhưng nàng thì nhất định chẳng coi tôi như một thằng anh. Nàng kiêu hãnh khẳng muốn tôi thành một anh chồng !

Đêm 30 Tết. Khi cuộc đời đã rộn rã đón giao thừa. Khi mọi người đã ngủ yên. Nàng nằm sát vào tôi mà thủ thỉ rằng nàng đã chán cuộc đời bán phần buồn hương. Nàng ước ao được sống nghèo nàn nhưng bình dị như những người dân bà khác. Nàng mong được theo tôi về Saigon, săn sóc, hy sinh cho tôi mãi mãi.

Nàng bảo rằng nàng tin tôi là nghệ sĩ với đúng nghĩa nghệ sĩ, thì tôi sẽ rộng lượng, bao dung và biết xót xa, thương cảm cho người. Nàng tin rằng tôi chỉ cần yêu thương nàng một chút thôi, thì tôi với nàng sẽ đời đời hạnh phúc.

Nhưng than ôi. Khốn nỗi tôi không thể yêu nàng. Tôi chưa bao giờ có cái ý định khuôn một em gái giang hồ dù đẹp đến đâu về làm người vợ chính thức của đời mình.

Tôi đành thở dài mà im lặng. Tôi dành bồi ngùi mà nhủ khuyên nàng hãy

mau mau trở về quê hương, mau mau thực hiện cho tròn cái mộng mua nhà, trồng cây, mở quán, lấy chồng mà nàng đang cố tâm thực hiện.

Nàng rất buồn hỏi tôi rằng có phải tôi không yêu nàng ? Tôi chẳng hề muốn cứu vớt nàng ra khỏi cảnh truân chuyên ?

Ôi. Làm sao tôi đủ nhân tâm để nói với nàng rằng đúng !

Tôi đành im lặng nằm yên. Năm nghe tiếng khóc của nàng lẫn trong tiếng gió miền Trung gào qua xứ Tháp. Cảm thấy ngực mình bị tưới nóng bằng những giọt nước mắt, và nặng vì nỗi buồn rất nán mãi dâng đầy !

THÔI NHÉ, MÙA XUÂN CÒN TRỞ LẠI BIẾT Đâu SỐ KIẾP LẠI TƯƠNG PHÙNG...

Chiều mùng 4 Tết con Trâu năm cũ, tôi lẳng lặng bỏ xứ Tháp mà về. Tôi về với Saigon mà không cho một người nào biết tôi đi. Tôi sợ phải trông thấy cảnh nàng Kiều nhìn theo tôi khóc mếu buồn tênh.

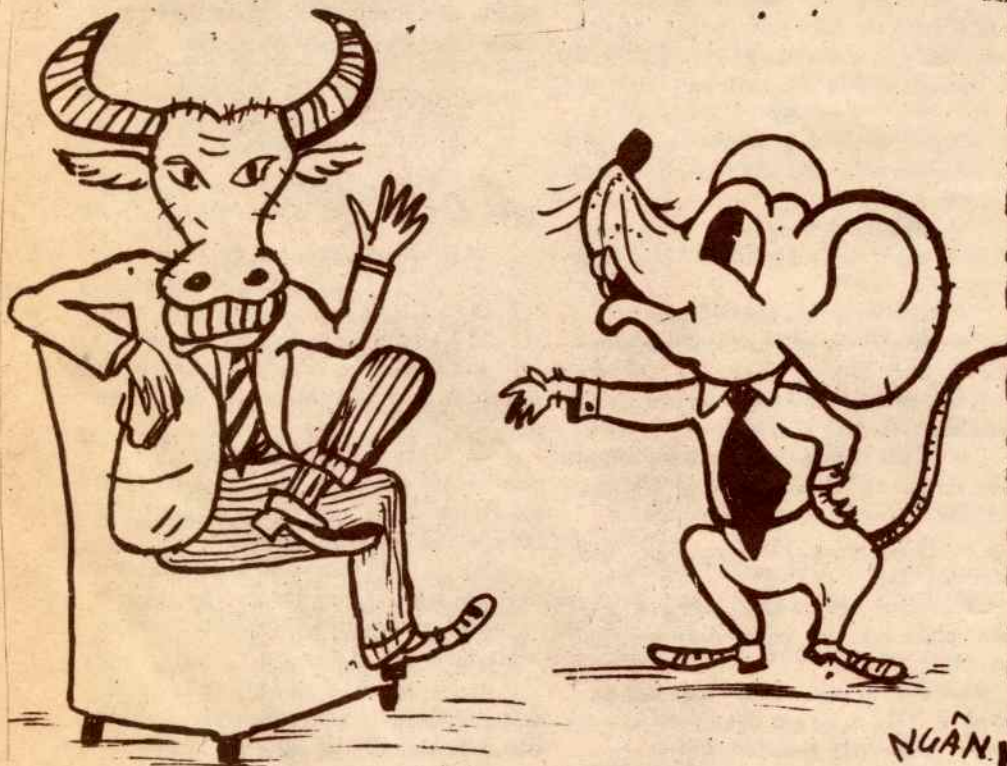
Về tới Saigon, rồi tôi cũng quên đi người con gái giang hồ đáng thương xót đó.

Chẳng biết bây giờ người con gái ấy ra sao ? Đời nàng đã dệt được xong mơ ước cũ ? Và nàng không hiểu đã cắt được nhà, dựng được vườn, mở xong ngôi quán nhỏ ở làng quê ?

Đôi khi trong những năm cùng tháng tận như những đêm này. Tôi chợt nghĩ tới người con gái tha hương nơi xứ Tháp. Tôi chợt nghĩ đến hàng ngàn người con gái thời loạn xa nhà, rất buồn lòng gượng hưởng cái Tết xa quê, xa mái ấm gia đình.

Và từ những ngậm ngùi dĩ vãng, tôi thường mơ tưởng đến những ngày tháng Hòa Bình. Ngày đó, biết đâu tôi sẽ gặp lại người thiếu nữ tên Kiều ngày nọ. Tôi sẽ thấy nàng sống trong ngôi nhà đẹp để giữa vườn cây trái, cửa tiệm của nàng đầy khách phong lưu. Và lũ con nàng mồm mỉm, dễ thương như những chùm măng chín đầu cành. Tôi ao ước Thanh Bình. Tôi ước đời Kiều sẽ đời đời yên vui hạnh phúc với chồng con, với quê hương ngàn năm không khói lửa. Và mỗi năm Tết đến, Nàng sẽ mỉm cười mà nghĩ đến tôi...

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

CHUỘT: Thôi ở voa nhé! Còn chờ «moa» gặm đỡ toa chịu khó nhai lại cũng đủ no !

TÌNH ĐÔI

(Tiếp theo trang 29)

— Cô, cái thứ cô mà đòi làm vợ tôi ?

Chàng lại trả bà Lan :

— Còn bà nữa, định thành nhạc mẫu tôi hả ? Còn khuya !

Bà Lan ngạc nhiên hỏi :

— Sao vậy cậu Rô be ? Bớ tôi nói gì sai trái chẳng ?

Rô be lạnh lùng đáp :

— Các người thử ra soi kiếng coi có xứng đáng với tôi không ? Các người xem lại y phục các người xem !

— Cậu...cậu...

Tiểu Lam nghẹn ngào :

— Má má, người ta nói thế là...là...

Bà Lý vội vàng xoa dịu :

— Chị Lan à, em nghĩ chuyện này chúng ta nên quên đi là hơn. Câu chuyện đã quá xưa rồi. Và lại, với hoàn cảnh hiện tại, đâu còn thích hợp nữa...

Bà Lan chỉ lẳng lẽ cúi đầu để ngán ngẫm cho tình đời đen bạc. Thời khắc nặng nề trôi qua. Giây lát sau, bằng một giọng thương cảm, bà nhỏ nhẹ nói :

— Tôi biết. Tôi biết lắm. Nghèo

hèn như con gái chúng tôi làm sao với tới con trai chị, phải không chị Tú Hồng ?

Tiểu Lam vội vỗ nhẹ bàn tay mẹ, an ủi :

— Má má...

— Ừ, ta về thôi.

Mẹ con bà Lý như trút được gánh

XUÂN VÀ QUÊ HƯƠNG

(Tiếp theo trang 27)

— Thật hà anh ?

— Thật chứ.

— Sao mấy anh ấy không nói bằng tiếng Anh ?

— Ở nước anh, Tết có tục lệ phải chúc nhau bằng tiếng Việt.

— Anh làm ơn nói với mấy người bạn anh rằng em cảm ơn mấy anh và chúc mấy anh một năm mới huy hoàng.

Tôi nghe ba thằng khốn nạn cười rúc rích với nhau khi chúng nó nghe lọt những điều em Dora và tôi nói với nhau bằng tiếng Mỹ.

Tôi lập tức phát thanh :

— Này. Sự chúng mày. Để tao với em nằm yên tý chứ ! Tụi tao đã cho mày tự nạn lại còn dờ cái giọng đều đều như ư ? Hử !

— Tại vì chúng tao thấy mày lừa em ghê quá !

— Ờ hơ ! Đời ai nấy sống. Tụi mày thối lắm làm gì !

Bạn khốn nạn lại khúc khích cười. Em bé Dora hỏi nhỏ tôi :

— Anh chúc Tết dùm em rồi chứ ?

— Rồi. Ngủ đi em. Năm mới năm mẹ em cho anh chúc Tết và mừng tuổi em tý nhé ?

— Bây giờ ?

— Ngay bây giờ.

— Nhè nhẹ không bạn bà anh biết nghe không ?

NGUYỄN ĐÌNH THIỀU

nặng. Dù sao những ngày chị em năm xưa vẫn còn vương vấn đôi chút trong lòng bà Lý. Bà cũng muốn lựa vài lời để an ủi người bạn cũ, song lại nghĩ tới con trai mình. Bằng bất cứ giá nào, bà cũng không thể cho Rô be lấy Tiểu Lam được. Trên đời này, cô gái nào muốn về làm dâu nhà bà phải vừa đẹp vừa giàu sang mới được. Mụ nhà quê này muốn về thì cứ đi đi cho khuất mắt, rảnh nợ.

Vì vậy, bà Lý giờ tay vẫy người bồi lại tính tiền. Hóa đơn đưa tới, bà Lan vội giành lấy và thò tay vào túi áo cộc để lấy tiền.

Bà Lý đưa tay ra :

— Để tôi trả cho. Bữa tiệc này chị không thanh toán nổi đâu.

Bà Lan cười, giọng cười đầy vẻ giễu cợt, Bà quay bảo người bồi :

— Cho mượn cây viết.

Rồi bà thông thả ký lên hóa đơn mấy chữ.

Người bồi vừa ngó qua, hấp tấp đứng nghiêm, cung kính :

— Kính bà Tổng Giám Đốc.

Bà Lan hất tay. Người bồi gấp đôi người lại từ từ lui ra. Bà Lý và Rô be miệng há hốc, sắc mặt trắng nhợt :

— S...o? Nhà hàng này của người Mỹ mà. Ngoài ra họ còn có mấy phòng trà, khách sạn, tiệm bách hóa nữa.

Bà Lan cau mày :

— Chị làm rồi, chị Tú Hồng à. Tất cả đều của người Trung Hoa ở bên Mỹ đấy, của ba con Tiểu Lam đang đứng trước mặt chị đây này.

— Trời !

Bà Lan lắc đầu buồn bã,

— Các người đã làm cho tôi thất vọng. Nếu khi ở Mỹ về, tôi khoác trên mình bộ y phục 30 ngàn Mỹ kim thì các người đâu có đối xử với tôi tệ như vừa rồi. Và con gái tôi đã già lắm người.

Cám ơn Trời Phật, Trời Phật đã cho tôi thấy rõ chân tướng của các người. Tình đời, hà hà...

Viên giám đốc nhà hàng từ ngoài chạy vào, chấp tay cung kính :

— Thưa bà Tổng Giám đốc, chuyển phi cơ riêng chở hành lý của tiểu thư đã tới, xin Bà Tổng Giám Đốc cho lệnh...

— Anh gọi điện thoại cho họ báo sáng mai lại cho chở về Mỹ.

— Thưa, không rõ xuống à...

Bà Lan nhẹ nhàng :

— Lại trở về Mỹ. À nhớ kêu đây nói cho viên quản lý khách sạn chuẩn bị cho tôi một căn phòng và cho xe sang rước.

Viên giám đốc cười xà giao :

— Thưa bà Tổng Giám đốc nghe tin bà sang, chúng tôi đều phải chuẩn bị sẵn, đâu cần đợi sai báo. Hiện xe và viên quản lý đang đứng hầu ở ngoài.

Bà Lan cười :

— Vậy hả ? Xin cám ơn,

Quay sang Tiểu Lam bà nói :

— Tôi đi rồi con. Xin chào tất cả.

Vừa nói, bà vừa kéo Tiểu Lam đi theo và thò thăm :

— Con còn nữa nóng gặp anh Rô be ủa con nữa hay thôi ?

— HẾT —

Coi bộ lên giò
Còn vương nợ Tô
Nên cùng chồng cũ
Tình duyên làm bầu
Đàn trước tính sau
Mà sao chẳng thấy ?
Trước thêm năm mới
Triền vọng Hòa Bình
Lố dạng bình minh

Kép đào lập gánh Tuyết
Hùng Cường Bạch
Sân khấu đại ban
Đoàn Da Lý Hương
Thanh Nga Thành Được
Xóm tu như ai
Kim Ngọc Tân Tài
Mãn ăn cùng khá
Hào hoa phong nhã
Là bênh của chàng

Hình hen lẳng nhăng
Cực lòng bà xã
Tục không ấu đã
Nhưng cũng giận hờn
Lại chuyện Hùng Cường
Năm nầy xui quá
Bồng dưng vô có
Báo chí viết rằng
Kép đào Hùng Cường
Đang cùng bà bạn
Niềm vui chưa cạn
Cả kẻ xen vào
Chẳng hiểu tại sao
Buộc anh lìa nước ?
Anh cùng Hữu Phước
Tình duyên làm ăn
Cả kẻ hiểu lầm
Sao anh lập kế
Tìm cách o bế
Quên mất Hương Lan
Khiến anh lìa làng
Chứng tội chú cháu
Xin đừng nói ầu
Mối sầu tôi rầu
Thêm chuyện Vũng Tàu
Anh mang tiền bạc
Tình duyên khai thác,
Bằng nhạc hân buồn
Cả kẻ bắt nạt

Đề tâm theo rồi
Khí anh bơi lội
Say nước say tình
Hồn phách lênh đênh
Kiếng xe đập bà
Cấp tiền đồ nhẹ
Mất mảy trăm ghim
Vận đồ thời hên
Đào Trang Bích Liễu
Sắc tài tuyệt diệu
Lâm kẻ ngổ dòn
Cố ông chủ hờn
Tiền rừng bạc bể
Tổn hao chẳng kể
Miền đẹp ý nàng
Ngày tháng dần sang
Tiền sức mới mòn
Cả đào sáng chói
Tên gọi Mỹ Châu

Được ông nhà giàu
Nuông chiều rất kỹ
Những lúc nàng nghỉ
Ông ở hậu trường
Lời lẽ dễ thương
Lại thêm quà cáp
Về phía tân nhạc
Cũng làm chuyện bà n
Em gái Thanh Lan
Bị chồng nổi nóng
Chuyên thật cảm động
Chuyện của Thiên Trang

Giữa lúc yêu đương
Đang hồi thâm thiết
Người yêu ngã chết
Chẳng kịp trời trần
Tôi nghiệp cho nàng
Mộng tình đổ vỡ
Buồn đau thống khổ
Phủ kín ngày xuân
Nhạc sĩ họ Hoàng
Danh lưng khắp chốn
Tuổi tuy đã lớn
Nhưng vẫn ham đời
Tìm thú vui chơi
Quên niềm lao nhọc
Bà xã khóc lóc
Thần thấy mà thương
Sang chuyện phim trường
Mãn ăn khảm khá
Từ Lệnh Bà Xã
Đến chuyện năm chàng
Hải hước Việt Nam
Đều làm Hiệp sĩ
Dù bất đắc dĩ
Trông cũng buồn cười
Thiên hạ mua vui
Hả hề trong bụng
Phim trường hoạt động
Rần rộ ngày đêm
Ca-Mê-Ra-Men
Cũng như đạo diễn
Xúm vào tài phật
Bầy việc chỉ trò

Nói nhỏ nói to
Kiếm tiền độ nhật
Nhưng sung sướng nhất
Tài tử diễn viên
Kiếm được lắm tiền
Nuông chiều đủ thứ
Thi hành phận sự
Lỡ có bề nào
Nặng nhọc ra sao
Đền bù xứng đáng
Tài tử thượng hạng
Tên gọi Trần Quang
Trong lúc phi thân
Gây tay trầy trán
Một té tiền mặt
Cầm tạm thuốc thang
Kính xin Thánh Hoàng
Thần sang chuyện khác
Chuyện tình tan tác
Của bà Kim Lâu
Vốn con nhà giàu
Đua đòi ăn học
Chưa hề biết khóc

Đời đẹp như mơ
Một sáng bất ngờ
Gặp chàng pi-lét
Duyên trời đã buộc
Nên cầm chàng ngay
Bỏ bạn bỏ thầy
Vui say hạnh phúc
Thời gian thấm thoát
Sinh nở đôi lần
Ai kẻ bằng quang
Cho nàng sướng nhất
Nào ai biết được
Nàng khóc từng đêm
Món mồi ưu phiền
Vì chồng phụ bạc
Nhờ mấy viên đạn
Kết liễu đời mình
Cùng mấy con xinh
Lại 1 chuyện tình
Vô cùng cảm động
Họ thể chết sống
Phải lấy được nhau
Nhưng có ngờ đâu
Gia đình ngăn cấm
Cả 2 thăm lạng
Ôm chầm lấy nhau
Luyện đạn mớ đầu
Xác tan máu đổ
Cả 1 cò nọ
Học giới thông minh
Đến thăm người tình
Đường Hồng Thập Tự
Thấy chàng tình tứ
Vội ai trong phòng
Buồn giận mất khôn
Bốp cò tự tử
Một tiếng súng nổ
Buồng ngực đạn xuyên
Hồn phách đảo điên
Chết không kịp trời
Những kẻ phẫn bởi
Kính xin Thánh Hoàng
Hình phạt gia tăng
Lưu đầy địa ngục
Nhưng ai khổ cực
Cho lên Thiên Đàng
Hưởng cảnh giàu sang
Bỏ lúc đói khổ
Những tên cướp của
Giết xác giết người
Cứ chiếu luật Trời
Gia hình hải tội
Những tên lập hội
Bà ầu gái tơ
Thần tôi xin thưa
Thánh Hoàng cho thiên
Trước sau mọi việc
Trình tâu rõ ràng
Kính xin Thánh Hoàng
Cho Thần lui gót
Hết năm con Chuột
Khởi đầu năm Trâu
Thần xin nguyện cầu
Thánh Hoàng trường thọ
Để cho 100 họ
Trần thế được nhờ
Thần đã hết giờ
Bái biệt Thánh Đế.7.

Muôn tâu Thương đế,
Thần quê Nam Việt,
Xin thưa chuyện thiết,
Xây dưới trần gian
Kính mong Thánh Hoàng
Rộng lòng minh xét :
Nắng mưa đối rất
Là chuyện thường tình
Chiến cuộc đao binh
Có mồi chằm dứt
Người người nao nức
Đầy đó xôn xao,
Thực hư thế nào ?
Thần chưa được rõ,
Làm ăn thì khó,
Vật giá leo thang
Chạy uống chạy ăn
Phờ người bạc tóc.
Ai buồn ai khóc,
Con buôn vẫn cười
Nhà cửa xe hơi

Sấm mưa tới tấp
Tiền đầy túi sắt
Vợ trẻ hầu non
Sống ở trần gian
Khắc nào tiền cảnh
Mặc ai đối lạnh
Xó chợ đầu đường
Kêu gọi tình thương
Qua ngày đoạn tháng
Sang chuyện hát xướng
Thần cũng trình ra
Trong năm vừa qua
Hết hồ ế ảm
Đào kép đối dài
Cơm cháo cảm hơi
Qua ngày qua tháng
Có người lập quán
Cơm tấm cà phê,
Thần hữu bạn bè
Uống ăn tới tấp,
Bạch Lan nàng út

Kính chúc Tân Xuân

Viện giải phẫu Thẩm Mỹ CẨM-LỆ

31 Tổng Đốc Phương Cholon (lầu 2)

CẨM LỆ : Tu nghiệp Nhật về hợp tác cô Kim Anh, có nhiều phương pháp mới bảo vệ sắc đẹp Quý bà, Quý cô
Đặc biệt : Thay da Mặt, Cỗ, Tay, Chân, cần cỏi thành da mịn màng tươi đẹp.
Trong 4 hôm sẽ trẻ hơn 10 tuổi. Bỏ những Tê bào chết trên mặt.

☆ **Chuyên trị :** Các loại mụn nám, sạm, tàn nhang, Đốm, khít lỗ chân lông.

● **Làm rụng những nốt ruồi và mụn cóc**

☆ **Muốn làm EO NHỎ** bao nhiêu cũng được, **MẬP LÀN ỒM.** — Săn sóc bộ ngực nở nang theo ý muốn — Có nhiều máy móc tối tân.

★ **Trang điểm lên màn ảnh, Truyền Hình, dạ hội, cô dâu.**

☆ **Có thợ chuyên môn** uốn tóc và chải theo khuôn Mặt Nhiều kiểu hợp thời trang.

★ **Dùng toàn MỸ PHẨM PHÁP MỸ.** Có phòng nằm lại (MÁY LẠNH)

● **Làm việc suốt ngày** (nghỉ chúa nhật. Học sinh có giá đặc biệt. Có bán đủ các loại Cream

Nhận dạy trang điểm—Cẩm Lệ (kính mời)

GIẢI
PHAM

Quen Phụ nữ ngay mai QUI SƯ 73 31

ĂN LẬM

CHUYỆN VUI BẰNG HÌNH CỦA N. N. N.

CHỊ HAI ƠI! CHỊ LẬM
GÌ MÃ CON ÚT NÓI
CHỊ XẤU VỚI NÓ ĐÓ?

DIỄN VIÊN:
*MÔNG TUYẾN
VÀ CHẠC BẠN

CHỊ CÓ LẬM GÌ ĐẤU CẢ?

CHUYỆN GÌ VẬY ÚT?

MÃ CHUYỆN GÌ MỚI ĐƯỢC CHỨ?
PHẢI RỒI, CHUYỆN GÌ
EM CỨ NÓI.

ANH HAI' ANH
XẤU VỚI EM LẬM
EM KHÔNG THÊM
CHƠI VỚI ANH CH'
NỮA ĐẤU? -

CÓ EM
MỚI NÓI
CHỨ. CÓ
BẰNG
CHÚNG
RỒ
RẰNG
NẾ!...

5

LỄ NÀO ANH CHỊ HAI' KỖ VẬY?

BẰNG CỜ GÌ? ANH VỚI CH'
XẤU VỚI EM HỒI
NÀO?

HỒI HỒM NẾ
ANH CHỊ ĐỢI TỤI EM ĐI NGỦ RỒI ẶN

CÓ KHÔNG
CHỊ HAI'?

4

CÓ NẾ! LÚC ĐÓ... VỜ
QUANG NỬA ĐÊM.. EM
ĐANG NGỦ, BÔNG...
NGHE CÓ TIẾNG ĐỔNG
EM GIÚT MÌNH LẶNG
NGHE... TRONG PHÒNG
CHỊ... TIẾNG ANH HAI'
THỀU THẢO HỎI CHỊ: "NGON
KHÔNG MÌNH?" LÚC SÀU
CHỊ ĐÁP KHE: "NGON QUÁ,
MÌNH ƠI!"... KHÔNG PHẢI
ANH CHỊ ẶN LÊN EM Ặ?

CON KHI' NẬY NÓI:
CHUYỆN CHỊM
BAO MÃ. LẬM
GÌ CÓ CHUYỆN
ANH CHỊ ẶN
LÊN EM NHƯ
VẬY!

TRỜI ĐẤT! CON KHI'
ẶN LẬM SÀO NÓI LẬM
SÀO NẾ TRỜI ???...

6

7

8

① TỪ MỘT NHÀ HÀNG...

CHUYỆN VUI BẰNG HÌNH

Phải rồi?

ẢNH:
LƯU SƠN
MINH

CỦA HẾT TỰ

DIỄN VIÊN:

* PHƯƠNG HỒNG YẾN

* ĐOÀN THIỆN KIM

* NGUYỄN ĐÌNH KIỀU

XIN LỖI, HÌNH NHƯ BÀ NHÀ ÔNG
ĐÃ BỎ QUÊN CẶI XÁC TAY, BÀ
CHỦ NHÀ HÀNG ĐANG MONG
ÔNG TRỞ LẠI...

Ơ... PHẢI RỒI!
CỦA Ợ TÔI! CẢM ƠN CÔ...

DẠ PHẢI, THÌ
RA BÀ KHÁCH
BỎ QUÊN CẶI
XÁC LÃ BÀ NHÀ?

CHÀO BÀ CHU
Ợ TÔI BỎ QUÊN
CẶI XÁC TAY
NGHE NÓI BÀ
CẮT GIỮM...

PHẢI RỒI! BÀ XÃ
TÔI BÀ HAY QUÊN
LẦM! LẦN THỨ HAI
TRONG NGÀY RỒI ĐO

PHẢI RỒI!
BÌ BÀ ẶN NGON
NGỦ NHIỀU
NÊN HƠI MỆT
VỀ TRƯỚC

4

Ơ... CÔ PHẢI
ÔNG BÀ NGỒI
Ở BÀN GÓC KÌA
HỒI NÀY
KHÔNG?

VẬY Ặ? MẶ... BỎ
BẶ VỀ TRƯỚC HAY
SAO ÔNG TRỞ Ợ
MỘT MÌNH?

PHẢI RỒI!
VẬY BẶ VUI, LÔNG CHO
XIN LẶI CẶI XÁC

5

Ơ...
VẶNG...

DẶ MẶ... CÔ
PHẢI BẶ NHÀ
TÊN LẶ BẶ...
BẶ LƯU KHÔNG
Ặ?

6

Ơ... PHẢI RỒI! BẶ...
BẶ LƯU!

PHẢI RỒI! PHẢI RỒI! NHẶN Ặ Ặ HẶ?
MUẶN Ặ Ợ RẶT XƯƠNG Ặ HẶ?

PHẢI RỒI!
TRONG XẶC
GIẶY Ợ LẶ BẶ NGẶY
CHỢ KHÔNG CỢ BẶ LƯU NẶO CẶI
CỢ ÔNG LƯU... LƯU MẶNH ĐO! CẶT... CẶT NGẶY

8

PHẢI RỒI!
Ơ... TẶ BẶ
NỢI LƯU...
CHỢ TẶ MẶ
BIỆT...
PHẢI RỒI!
CẶT TẶ
CẶT CHỢ BẶ

PHẢI RỒI! Ơ KIỆ... Ợ TÔI LẶ BẶ LƯU
MẶ!...

TRANH VUI NĂM SỬU

XIN NGỌC HOÀNG CHO
HÀN BỘ LÔNG ĐEN
KÉO TRÂU TRẮNG
ĐI ĐAU CÙNG MẶT MÙA
THÌ KHÔ BÀ
CON LẮM.

THÔI VỀ VƯỜN ĐI! ĐỂ MỎA
THAY VÀ CÒN LO KÉO CÂY
ĐỂ TRÁ NỖ CHỜ!

NƠI DỖN CHỨT SIÊU MÃ CON
NHỎ MẶNG TUI MÌNH LÀ BÓN
ĐÁU TRÂU MẶT NGỰA

CHÀ! NƠI CÒN GHEN MÃ CON
MẸ NÓ RÚT MÌNH CÒN HỒN
TRÂU ĐIỆN!

MÌNH CÒI CHỨNG TÔI
CHO CẢM SỰNG LÚC NÀ
KHÔNG BIẾT ĐO!

Sáng mừng 4 Tết, các bạn đón đọc cho được :
GAIPHẨM TÂN NIÊN PHỤ NỮ NGÀY MAI
Trần ngập truyện Xuân, Phóng sự Xuân, Hình ảnh Xuân..
Đặc biệt tặng 1 Phụ bản tuyệt đẹp, khổ lớn

CORNELL UNIVERSITY
NOV 12 1998
LIBRARY

10X NGUYEN THAI HOC - SAIGON
MAJ-VAN HOA